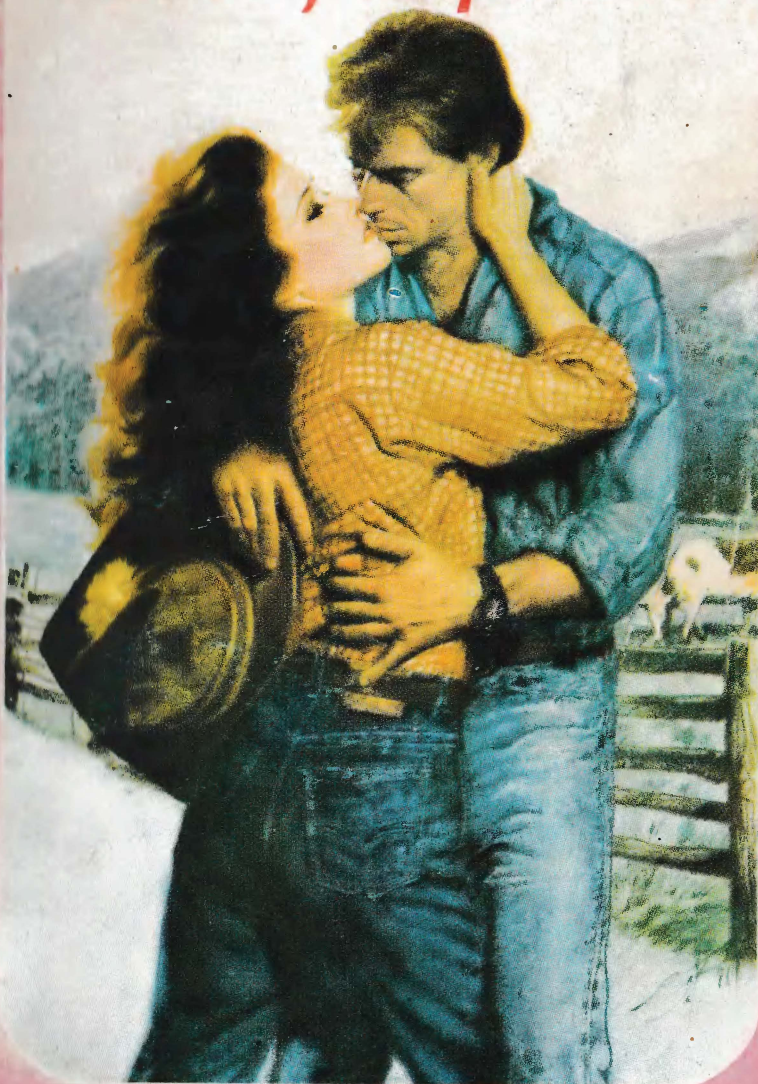
COLECȚIA LORELEY

Iris Johansen

Un colț de paradis

COLECȚIA LORELEY

COLECȚIA LORELEY

Casa de Presă și Editură «LORELEY»

Insula scînteia ca un smarald montat în albastrul profund al oceanului. Lacrimile îi veniră în ochi, amestecînd culorile şi peisajul... În adîncul sufletului, o voce înlăcrimată gemea:

«Vai, iubitule, ce ţi-am făcut?! Ce i-am făcut dragostei noastre?!»

* * *

Agnes era atît de frumoasă, că-ţi tăia răsuflarea. Era una dintre acele blonde-roşcate cu picioarele lungi, cu talia fină, dar cu şoldurile şi cu pieptul pline, care, chiar îmbrăcate fără gust, atrag toate privirile.

BEST - SELLER

Lei 1500

ISBN 973-967-07-9-2

COLECȚIA LORELEY

Iris Johansen

Un colț de paradis

Traducerea:
Liviu Papuc

Casa de Presă şi Editură «LORELEY»

Capitolul 1

— Raphael o să te aștepte în grădină, în spatele hotelului, spuse Nancy Rodriguez pe un ton sec. Dacă drumul e liber, o să te ducă imediat în apartament și o să-ți lase și un șperaclu. Dacă nu, ai să te descurci de una singură.

Făcu o mică grimasă în timp ce conducea cu îndemînare mașina pe străzile din Huston, arhipline, ca de obicei, către sfîrșitul după-amiezii.

— Perfect, spuse distrată Agnes Winston. Era foarte ocupată să-și fixeze cu un ac de

păr o şuviţă blondă, care-i scăpase din coc.

— Perfect! **Caramba!** Eşti complet nebună. Dacă te prind, o să-ţi salte licenţa. Pot chiar să te arunce în închisoare. N-ai citit ziarele? Primarul urmează să scoată covorul roşu pentru prinţul Rubinoff şi vărul lui. O să fie furios dac-ai să faci scandal.

— Cît de prinţ o fi el, n-are dreptul să fie atît de necinstit şi fără inimă, bombăni Agnes încruntîndu-şi sprîncenele fine. Nenorocita aceea era dată peste cap.

— « Nenorocita aceea » este bogata moştenitoare a unei plantaţii de cafea la fel de mare ca statul Ecuador şi, dacă vrei părerea mea, senora Gomez avea doar un aer puţin trist.

— Cum poţi să vorbeşti aşa? Plîngea de să-ţi rupă inima. Avea inima sfărîmată.

— Da, sigur, asta te-a înmuiat. Nu ţi s-a spus niciodată că un detectiv particular nu trebuie să devină sentimental?

— Secretara mea îmi face fără încetare morală pe tema asta. Dar cum s-o asculţi? Ea însăşi nu-i altceva decît o mare bleagă.

—O mare bleagă, eu?

— Da, sigur, tu! Ai lucra pentru nimic dacă nu te-aş obliga să accepţi salariu.

—N-ai decît să vorbeşti! Ultima dată cînd am fost la tine nu mai aveai decît unt în frigider. Nu mă mai miră faptul că ai slăbit.

—Untul este foarte hrănitor. Asta se ştie.

— Numai că trebuie să mai adaugi şi altceva la el. Nu-ţi dai seama că mă deranjează să primesc bani de la tine, cînd ştiu că de-abia ai ce mînca?!

—Am căzut de acord ca, în ziua în care n-am să te mai pot plăti, să fii liberă să-ţi găseşti o altă slujbă. Mi se pare destul de trist să trăieşti de azi pe mîine; nu vreau să mi se mai facă şi pomană, pe deasupra.

—Asta n-ar fi pomană, ci doar un împrumut. Doar te cunosc! Şi, de altfel, nu m-aş mira dac-ai insista să-mi dai şi dobîndă.

—Am discutat deja despre asta de sute de ori, spuse Agnes aruncîndu-i lui Nancy o privire prietenoasă. Răspunsul este nu şi o ştii deja.

— **Madre de Dios!** exclamă Nancy exasperată. Nu eşti realistă. Nu vreau decît să te ajut. De altfel, nici nu eşti făcută să fii detectiv. Cu ochii pe care-i ai, poţi face orice. De ce să nu fii o femeie normală?

—Şi ce-i aceea o femeie «normală»?

— Una care se lasă curtată, mai ales de cei bogaţi.

Agnes izbucni în rîs. Nancy îi aruncă o privire furioasă.

— Nu văd ce-i aşa amuzant în ce am spus. Poate doar pentru o mică sfîntă ca tine...

—Nu sunt nici mică, nici sfîntă. Aici mă jigneşti.

—Dar cum i-ai spune tu unei «adevărate tinere» de douăzeci şi patru de ani?

—Ah! De ce ţi-am povestit viaţa? De atunci aud într-una placa asta.

— Dac-am înţeles bine, noaptea trecută aveai nevoie să fii consolată. De unde să ştiu eu că de obicei nu bei decît lapte?

—Bine, cred că m-am pilit niţel, într-adevăr, dar eram furioasă. Nu m-aş fi aşteptat niciodată ca un bărbat atît de respectabil ca Ben Lackland să mă dea afară pentru că am refuzat să petrec noaptea cu el.

—Pentru că nu eşti altceva decît o novice, spuse ironic Nancy. Cum poate o fată, care a fost întotdeauna prima din clasă la Şcoala de Poliţie şi care şi-a petrecut doi ani în armată, să fie aşa naivă? Toată lumea ştie, la Houston, că Ben Lackland este un afemeiat şi tu ai vrea ca el să te trateze ca pe o nepoată?

— Dar are o soţie adorabilă! protestă Agnes şi pînă aseară s-a purtat cît se poate de normal cu mine.

—Toţi au soţii adorabile. Este o acoperire excelentă. Am să-ţi povestesc într-o zi despre fostul meu soţ. Era foarte bun la sportul ăsta.

—Dar era şi un idiot, pentru că te-a lăsat

să pleci. Unii bărbați nu-și recunosc norocul.

—Nu te nelinişti. Bărbații știu acum ce-mi poate pielea...

Viră la stînga, apoi la dreapta, pe o alee care ducea în spatele unui mare hotel. Își parcă Toyota la cîțiva metri de o ușă ce părea rezervată furnizorilor. Stinse farurile și aprinse plafoniera.

—Agnes, spuse ea deodată serioasă, lasă baltă afacerea asta. Nu ai chiar atîta nevoie de bani încît să înfrunți astfel de riscuri. Au să se ivească și alte ocazii.

—Nu prea este coadă la ușa noastră, din cîte am văzut.

— Haide, haide, nu-s decît șase luni de cînd ai deschis agenția. Nu fi așa grăbită! Ești foarte competentă. Lackland nu te-a incomodat niciodată, pentru că erai cel mai bun agent al lui. Asta-i tot. Ai mai fi fost cu dînsul dacă n-ar fi fost atît de tîmpit.

—Și ar fi fost mai bine pentru noi. Am fi avut ce mînca. Știi foarte bine că nu pot refuza misiunea asta. Nu avem nici măcar cu ce plăti chiria pe luna viitoare. Linişteşte-te, nu-i chiar așa periculos. Nu trebuie decît să cotrobăiesc o jumătate de oră prin apartamentul prințului Rubinoff. Tot ce am de făcut este să găsesc scrisorile senorei Gomez. Tipul ăsta de om trebuie să

le păstreze sub pernă pentru a le arăta cuceririlor sale.

— M-ar mira, spuse Nancy rîzînd. Cu toate astea, continuă ea deschizînd un ziar de pe banchetă, n-arată rău deloc. Apollon... cu un uşor aer diabolic.

— Mai mult decît atît, dacă e să dăm crezare ziarelor.

Dar Agnes trebui să recunoască faptul că Nancy avea dreptate. Un chip frumos, trăsături regulate, o gură plină, un zîmbet maliţios şi ochi irezistibili...

— Senora Gomez ştie cîte ceva despre astea, spuse dînsa luînd ziarul din mîinile lui Nancy, fascinată, în ciuda voinţei ei, de figura bărbatului.

Şi nu era singura în situaţia asta. Prinţul Lancelot Rubinoff avea un farmec de necontestat. Era cel mai tînăr moştenitor al familiei regale din Tomrovia, o provincie din Balcani. Îşi făcuse studiile la Oxford unde fusese supranumit, încă de pe atunci, «Don Juan», aluzie la performanţele sale amoroase. Intimii îl numeau Lance. Resimţea o nevoie nestăpînită de acţiune, de aventură şi, mai ales, de cuceriri feminine. Avea treizeci de ani.

Se spune că Majestăţile Lor, mai ales tatăl său, prinţul Stéfan, nu aprobau deloc viaţa pe care o ducea fiul lor. În schimb,

unchiul său Nicolae, altă oaie neagră a familiei, care avusese buna idee să se căsătorească cu unica fiică a şeicului Karim Ben Rachid, îl privea cu multă indulgenţă. Lance îşi petrecuse toată copilăria la unchiul lui, la Sedikhan şi bătrînul şeic, un magnat al petrolului, se ataşase de el. Îi oferise, cu ocazia celei de-a douăzecea aniversări, cîteva pogoane cu zăcăminte de petrol, a căror producţie anuală era suficientă pentru a cumpăra provincia Tomrovia. Vărul, care îl însoţeşte pe Lance în timpul călătoriei la Houston, trebuie să fie fiul lui Nicolae, Alex Ben Rachid, îşi spuse vag Agnes.

— Te gîndeşti la Don Juan? întrebă Nancy. De asta-ţi lucesc ochii?

— Aiurea! răbufni Agnes împăturind ziarul; căutam ora recepţiei oferite de primar. E la nouă. Sigur că sunt invitaţi la cină înainte de asta. Este opt şi zece. Cred că-i timpul să urc. Pot avea încredere în acest Raphael?

— E un prieten de-al fratelui meu mai mic. Tot ceea ce rişti, este să te seducă. Îi plac blondele bine făcute.

— Ce păcat! suspină Agnes. Aş fi vrut să arăt ca o mîţă amărîtă. Bărbaţii m-ar fi lăsat, în sfîrşit, în pace.

— Ei bine, eu aş vrea să fiu în locul tău,

zeiţo, murmură Nancy privind-o pe Agnes cum coboară din maşină.

Agnes era atît de frumoasă că-ţi tăia răsuflarea. Era una dintre acele blonde cu picioarele lungi, cu talie fină, dar cu şoldurile şi cu pieptul pline, care, chiar îmbrăcate fără gust, atrag toate privirile. Buzele ei pline, ochii de un albastru neobişnuit, aproape violet, îi mai adăugau ceva la aura de senzualitate pe care o degaja. Avea părul bogat şi strălucitor, strîns într-un coc, dar buclele rebele, care-i scăpau din strînsoare, n-o făceau decît şi mai atrăgătoare.

— N-am remarcat că ai avea probleme, îi spuse ea, glumeaţă, prietenei.

—A, n-am de ce să mă plîng, făcu Nancy Rodriguez. Nu arăt foarte rău, dar trebuie să recunoşti că mexicancele nu au acelaşi succes ca Anita Ekberg. Bine, hai să fim puţin serioase. Eşti sigură că nu vrei să te aştept?

— Nu. După ce am să pun mîna pe scrisori, am să chem un taxi. Am să-ţi telefonez imediat ce ajung acasă.

—Bine; dacă nu, am să vin să bat la uşa prinţului. Ai grijă de tine.

—Nu-ţi fă probleme, răspunse Agnes.

* * *

— Aproape că am ajuns, domnişoară Winston, şopti Raphael aplecîndu-se. Culoarul următor.

Ascunsă de pliurile feţei de masă, Agnes încerca să-şi ascundă picioarele lungi sub masa pe rotile, pe care Raphael o împingea de-a lungul culoarului hotelului.

—E-n regulă, Raphael.

Îl întîlnise pe tînărul groom, cu trei sferturi de oră înainte, la intrarea de serviciu. O întîmpinase cu veşti proaste. Serviciul de pază fusese întărit. Fuseseră schimbate încuietorile de la apartamentul pentru V.I.P. şi doar detectivii hotelului aveau şperacle. Mai mult, prinţul Rubinoff îşi schimbase programul. Urma să ia masa cu vărul său în apartament, după care se ducea la recepţie.

Raphael avea un plan de rezervă. Se înţelesese cu băiatul de la etaj pentru a face în locul lui şi-i propuse lui Agnes să o ascundă sub platoul inferior al mesei rulante. Agnes urma să rămînă acolo pînă cînd prinţul şi cu vărul său părăseau apartamentul. I se părea o idee genială. Însă Agnes o acceptă fără entuziasm; ce altceva putea să facă? N-avea nimic mai bun la îndemînă.

Raphael bătu de două ori. Uşa se deschise. Împinse masa înăuntru. Agnes, din ascunzătoarea ei, auzea murmur de voci: a lui Raphael şi a altor doi bărbaţi. Apoi uşa se închise.

Era la faţa locului. Trebuia să rămînă complet nemişcată pînă cînd cei doi veri părăseau apartamentul. Începea însă să o doară piciorul stîng.

Şi ei nu dădeau semne că s-ar grăbi să mănînce. Se plimbau prin salon şi ea putea auzi clinchetul gheţei în pahare.

— Primarul n-o să fie încîntat, Lance, spuse unul dintre ei, vărul, desigur, cu o voce profundă. Nu e genul de om pe care să-l duci cu vorba.

— O, sunt obosit de tot protocolul ăsta! răspunse celălalt. Iată că durează deja de trei zile. Mi-ai spus că-i vorba de o vacanţă.

—Răbdare! Mai avem doar cîteva obligaţii mondene, după care ai să te poţi distra. Nu-i rău să strîngi din nou relaţiile diplomatice cu un oraş ca Houston.

— Trebuia să-mi dau seama că se vor trata afaceri în timpul acestui voiaj, făcu vocea lui Rubinoff. Dacă mi-aduc bine aminte, mi-ai cerut să te însoţesc sub pretextul că era ultima ta escapadă înainte de a lua conducerea afacerilor bunicului tău şi tu eşti aici pentru ca să te agiţi să-ţi faci

relaţii. Aş fi făcut mai bine să rămîn la Zurich.

Cei doi vorbeau engleza, dar Ben Rachid avea accent oxfordian, iar Rubinoff - accent american.

Cineva scăpără un chibrit. «Dumnezeule din ceruri!» se gîndi Agnes, «fă să nu pufăie ca nişte locomotive.» Era alergică la fumul de ţigară.

— Ziceai că te-ai săturat să tot pictezi zăpada aceea. Voiai să schimbi decorul.

— Da, ai ajuns la momentul potrivit. Eram deprimat. Campioana aceea olimpică, roşcata, începea să mă obosească.

—Cum aşa? Era nebună după tine.

— Păi aici e problema. Nici o clipă de răgaz. Nici zăpada n-o speria cînd era vorba de dragoste.

De fapt, Rubinoff folosise un alt cuvînt, care o făcu pe Agnes să deschidă ochii mari, nevenindu-i să creadă.

Ben Rachid izbucni în rîs.

—Probabil că îmbătrînesc! oftă Rubinoff.

—Glumeşti! Nu erai în formă, asta-i tot.

«Doamne», se gîndi Agnes îngrozită, «fumează trabuc.»

Fumul începea să-i înţepe ochii. Simţea urcînd în ea dorinţa de a strănuta. «Blestemată alergie! Ce ghinion!»

—Dacă m-ar fi urmărit cu asiduitate prin

locurile încălzite, treacă de la mine, dar voia întotdeauna să ieşim afară. Mă călca pe nervi cu dragostea ei pentru nat...

Îl întrerupse un strănut sonor, urmat curînd de un al doilea, apoi de un al treilea. Domnea o tăcere de moarte. Resemnată, Agnes îşi cuprinse genunchii cu braţele şi aşteptă.

Cineva ridică faţa de masă şi se trezi nas în nas cu... diavolul, cum spunea Nancy. Ochii de un albastru scînteietor o priveau cu un aer... satanic. Întîrziară cu îngăduinţă pe corpul ei ghemuit, apoi reveniră asupra feţei.

— Ţii loc de antreuri? Doar dacă nu eşti desertul? se întrebă Rubinoff cu o politeţe rafinată, lăsîndu-se pe vine pentru a fi la acelaşi nivel cu ea.

— M-aţi crede dacă v-aş spune că sunt însărcinată să controlez calitatea felurilor de mîncare?

—Nu, nu te-aş crede.

—Bănuiam eu. Ajutaţi-mă să ies din locul ăsta.

—Cu plăcere, zise prinţul ceremonios.

Îi întinse mîna. Cînd fu în picioare, în faţa lui, cu acel colant negru de hoţ de hotel, mulat pe corp, prinţul fluieră admirativ.

— M-am înşelat. Nu eşti desertul, eşti felul principal de mîncare.

Dar ea n-avea chef să-i guste glumele, chiar şi cele mai bune. Fumul, de care fusese parţial protejată cît stătuse sub faţa de masă, o stînjenea vizibil. I se făcuse greaţă. Îi era rău. Se repezi în fugă spre fereastră.

—Atenţie! O să sară! strigă Rubinoff. Eşti nebună! Suntem la etajul al douăzecilea.

Agnes deschise fereastra şi se apleca peste pervaz, respirînd adînc aerul proaspăt. Două braţe puternice o traseră înapoi.

— Dar eşti complet nebună! strigă Rubinoff. Vrei să te omori? Ce-ţi veni?

— Nu încercam să sar, spuse Agnes. Nu mă simţeam bine şi aveam nevoie de aer, asta-i tot.

—Aha! Înţeleg. Nu încercai să fugi?

Ea scutură din cap, în timp ce el continua să o ţină în braţe. Se lipi şi mai tare de ea şi-şi strecură mîinile în jurul taliei ei fragile.

—N-ai chef să te sinucizi? întrebă cu voce dulce.

—Nici gînd, iar acum daţi-mi drumul.

— Crezi că ar fi bine? Te simţi rău. Rişti să cazi şi să te răneşti.

—Acum mă simt foarte bine.

Era o minciună pur şi simplu. Avea o durere de cap îngrozitoare şi se învîrteau

toate în jurul ei.

— Eşti sigură? Nu vrem să avem vreun incident diplomatic. Corpul unei tinere găsit în camera prinţului Rubinoff!

«Omul ăsta-i complet nebun», se gîndi îngrozită.

—Vă asigur că mă simt foarte bine. Daţi-mi drumul.

—Păcat! făcu el cu tristeţe. Nimeni n-o să mă creadă niciodată că am lăsat o astfel de femeie să-mi scape printre degete. Cu claustrofobia dumitale, ai fi putut găsi un alt loc să te ascunzi.

-- Nu sufăr de claustrofobie. Fumul e de vină. Sunt alergică. Spuneţi-i să stingă trabucul.

Ben Rachid părea să se amuze la culme.

—Stinge-ţi trabucul, Alex, spuse Rubinoff plin de bunăvoinţă.

—Imediat, răspunse politicos Ben Rachid. Ce pot face?

— Mai aveţi nevoie de ceva? întrebă Rubinoff.

Agnes făcu semn din cap că «nu».

— Asta-i tot, Alex, declară Rubinoff. Am să te informez dacă îşi schimbă părerea.

— Perfect. Şi acum, te rog să o aduci încoace, ca să o pot admira mai bine.

— Doamnă! spuse Rubinoff înclinîndu-se pînă la pămînt. Daţi-mi voie.

O luă pe Agnes de braț și traversară salonul, după care se instală pe canapea, alături de vărul său. Tînăra avea impresia că se află la un tîrg de sclavi. Cei doi bărbați o priveau din cap pînă-n picioare, de la pantofii de balet la părul auriu. Hotărî să nu se lase intimidată și să le răspundă cu aceeași monedă.

Amîndoi erau înalți, bine făcuți și purtau smoching. Deși veri, nu semănau. Rubinoff avea un păr castaniu des, ochi albaștri și luminoși sclipind de maliție. Ben Rachid avea părul ca pana corbului și ochii negri, pătrunzători. Contrastul era și mai mare în ceea ce lăsau să se întrevadă din personalitatea lor.

Lance Rubinoff părea un om plin de viață, vesel. O companie plăcută. Ben Rachid era mai rezervat, părea ușor cinic. Un suflet pasionat, dar care știa perfect să se controleze.

— N-arată rău, exclamă Ben Rachid întinzîndu-se pe canapea. Cap sau pajură?

— Nici nu se pune problema, spuse Rubinoff fără a o scăpa pe Agnes din ochi. Este pentru mine. Ai să mă scuzi în fața primarului. Voi fi foarte ocupat în seara asta.

— Nu mă mai priviți de parcă aș fi o înghețată de vanilie, bombăni Agnes

încruntîndu-se.

—Mai mult decît atît, draga mea. Te rog, continuă, ce spuneai?

—Voiam să ştiu ce aveţi de gînd să faceţi cu mine.

— Dar tocmai ţi-am spus, dragă: să-mi petrec noaptea, poate chiar şi dimineaţa, cu dumneata. Complimentele mele, zău aşa! Ai fi putut să-i dai lecţii Cleopatrei.

— Cleopatrei?

— Ea a intrat în camera lui Cezar înfăşurîndu-se într-un covor. În sfîrşit, a făcut ce a putut cu ceea ce avea la îndemînă. Cu siguranţă că nu erau mese pe rotile în Egipt, pe vremea aceea.

— S-a descurcat bine, din cîte ştiu eu, spuse Ben Rachid. Era o persoană cam în genul dumitale, domnişoară...

—Agnes Winston.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire.

—Actriţă? întrebă Rubinoff.

—Nu, de ce?

—Numele ăsta îmi aduce aminte de ceva sau, mai degrabă, nu, părul dumitale... seamănă cu zăpada sub clar de lună. Pînă unde ajunge, atunci cînd îi dai drumul?

— Aproape pînă la talie, răspunse ea automat. Vă ajută la ceva?

—Îmi place părul lung. Sigur, mă refer la femeile cu părul lung.

— Sunt sigură că, avînd în vedere experiența dumneavoastră, nu sunteți în pană nici de femei cu părul lung, nici de himere, spuse ea pe un ton usturător. Mă mir că n-ați făcut față dorințelor patinatoarei dumneavoastră.

O privi cu mirare.

— Poftim? A, așa e, ne-ai auzit. Dacă ideea te interesează, cred că alături de dumneata nu mi-ar fi frică de frig.

Agnes numără în gînd pînă la zece înainte de a răspunde.

— Nu, asta nu mă interesează. Și nici pe dumneavoastră, n-ar trebui, băgați-vă bine in cap. Nu sunt aici de dragul dumneavoastră. Am venit să recuperez scrisorile senorei Gomez. Dacă n-ați fi fost un monstru de egoism și dacă i le-ați fi dat înapoi, nu s-ar fi întîmplat nimic din toate astea.

— Scrisori? întrebă Ben Rachid. Ai devenit, cumva, colecționar?

— Bineînțeles că nu! răspunse Rubinoff privind-o neîncetat pe Agnes.

«Dumnezeule!» se gîndea acesta. «Dacă mai continuă să mă privească în felul ăsta, nu mai răspund de mine.»

— Manuela Gomez? Nu mi-aduc aminte să-mi fi scris vreodată. E una din prietenele dumitale? continuă Rubinoff.

— M-a angajat să-i regăsesc scrisorile.

Sunt detectiv particular. E foarte afectată. Se pare că v-a implorat să i le înapoiaţi şi că i-aţi rîs în nas.

— Detectiv particular! exclamă Rubinoff. Ce face o fată frumoasă ca dumneata în profesiunea asta? Ştii că-i periculos? Te poţi trezi în situaţii penibile. Singură, într-o cameră de hotel, împreună cu doi bărbaţi, de exemplu. Dar, spune-mi, credeam că detectivii particulari poartă impermeabile şi pălării negre, cu toate că pe dumneata te prefer în costumaţia asta, care-ţi vine de minune.

— Nu mă îmbrac întotdeauna aşa, spuse Agnes exasperată. Nu ştiam peste ce o să dau şi s-ar fi putut să fiu obligată să fug pe scara de incendiu.

—Ar fi fost inutil, draga mea.

— Îmi dau seama. Bine! Da sau nu, vreţi să-mi daţi scrisorile senorei Gomez?

— N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti. Dar, în legătură cu asta, am să-i telefonez Manuelei să văd despre ce-i vorba. Ai face foarte bine să-ţi scoţi restul de ace, sugeră Rubinoff arătînd părul lui Agnes, care se desfăcuse şi aluneca pe umeri.

Vocea lui avea inflexiuni tandre şi privirea i se adîncea în ochii lui Agnes. Ca hipnotizată de privirea lui magnetică, îşi

duse mîna la păr şi scoase ultimele ace din coc. Meşele, de un blod pal, îi căzură în valuri suple pe umeri.

—Fantastic! spuse el dintr-o suflare. Nu-i aşa, Alex?

—Magnific, aprobă Ben Rachid.

Agnes ieşi din toropeală. Se dădu cu un pas înapoi şi-i studie pe cei doi bărbaţi cu dispreţ.

— Încetaţi cu jocul ăsta! Nu sunt un obiect. Sunt în exerciţiul funcţiunii. Şi făceţi-mi plăcerea de nu mă lua drept o idioată.

— Şi curajoasă, pe deasupra, constată Rubinoff. De acord. Mă duc în cameră să-i telefonez Manuelei. N-o lăsa pe invitata noastră să plece, Alex.

«Insuportabil», se gîndi Agnes. «Dar trebuie să recunosc că are şarm.»

—Întotdeauna e aşa? îl întrebă ea pe Ben Rachid, atunci cînd Rubinoff închise uşa interioară.

—În cea mai mare parte a timpului. Luaţi loc, domnişoară Winston, vă rog. Riscă să dureze mai mult timp. Manuela Gomez e vorbăreaţă.

— În orice caz, e complet nebun, spuse Agnes instalîndu-se pe canapea.

— Deloc. E de o inteligenţă excepţională. Nu vă lăsaţi înşelată de masca pe care şi-o pune. Are mult umor şi vede lumea aşa

cum e: o lume nebună ce nu trebuie luată în serios.

—Trebuie să fie penibil pentru anturajul lui.

—Nimeni nu s-a plîns niciodată, mai ales femeile.

—Senora Gomez probabil că este excepţia de la regulă.

— Să avem răbdare înainte de a judeca, făcu Ben Rachid cu un zîmbet cinic. Aş paria că e o tactică. Dacă Lance spune că nu există scrisori, înseamnă că nu există. Nu l-am auzit niciodată minţind. De asta şi evităm să-l antrenăm în întîlniri de afaceri.

—E om de afaceri?

— Ferească-l Dumnezeu! Are alte puncte de interes. Cînd bunicul i-a oferit terenul acela, a pus o singură condiţie: ca Lance să-mi urmeze totdeauna sfaturile. A promis-o şi este fidel celor pe care-i iubeşte.

—Cum ar fi senora Gomez, de exemplu? Se pare că n-a fost deloc cinstit cu dînsa. Ea nu a reuşit să-l convingă să-i înapoieze scrisorile sau să le distrugă. Îi era grozav de frică să nu descopere soţul ei relaţiile cu prinţul Rubinoff.

— Iată ceva ce mă miră. Alonzo Gomez închide, de obicei, ochii la escapadele soţiei sale, cu condiţia ca acestea să fie discrete.

—Nu se poate spune că discreţia ar fi una din calităţile prinţului.

—Aici aţi marcat un punct. Să aşteptăm urmarea evenimentelor.

Rubinoff reveni după un sfert de oră. Era încruntat.

— Femeia asta are un creier de pasăre, spuse el, dar ceea ce-i mai grav şi nu pot admite: îi tratează pe oameni cu grosolănie. Agnes, sunt dezolat.

—Dezolat?

— Da. Era o glumă sau, mai degrabă, ideea pe care şi-o făcea Manuela despre o glumă. Încă nu-i telefonasem de la sosirea mea şi a ales acest mijloc pentru a-mi aduce aminte. O, Doamne! Urăsc acest gen de femei-copii.

— Dar, în principiu, nu trebuia să fiţi acasă, se miră Agnes, care încerca să înţeleagă.

— Se pregătise să dea un telefon anonim în timpul dineului de la primar pentru a mă face să revin la hotel. Prezenţa unei tinere blonde trimisă de ea trebuia să mă intrige. Nu a prevăzut că blonda aceasta mă va face să uit de existenţa ei.

— A ştiut să fie atît de abilă, încît să mă păcălească, şuieră Agnes, a cărei stupefacţie se transformă rapid în mînie. Amanta dumneavoastră trebuie să fie

foarte mîndră de ea. M-a păcălit.

—E o imbecilă şi nu mi-e amantă.

— Haide-haide! strigă Agnes sărind în picioare. Să nu-mi pretindeţi că n-a cîştigat partida! Probabil că v-aţi amuzat enorm, Majestatea Voastră. Senora Gomez vă cunoaşte bine.

— Îmi place mult să glumesc, spuse Rubinoff cu amărăciune, dar nu mă poate acuza nimeni de răutate. Trebuie să mă credeţi, nu am nici o contribuţie la acest mic complot şi-l dezaprob. V-am prezentat deja scuzele mele. Dacă v-aţi calma puţin, am putea discuta modalitatea în care să repar răul ce vi s-a făcut.

— A, da? întrebă Agnes, care măsura camera în sus şi-n jos ca un leu într-o cuşcă, cu părul fluturîndu-i pe spate. Aţi vrea, poate, să-mi completaţi un cec? Nu-i aşa, Majestate, că aşa se procedează cu femeile pe care le-ai umilit?

— Nu credeţi că sunteţi nedreaptă, domnişoară Winston? interveni Ben Rachid. Lance v-a spus că nu are nimic de-a face cu jocul ăsta.

— Joc! Este exact cuvîntul potrivit. E un joc pentru tipii de soiul vostru. Vă distraţi cu alţii şi după aceea îi aruncaţi ca pe nişte ciorapi vechi. Eu nu sunt un pachet de rufe murdare. Iertaţi-mă, dar am mai multă

demnitate decît voi toţi împreună, chiar dacă sunt obligată să muncesc pentru a trăi...

Se înfipse în faţa lui Rubinoff, cu obrajii în flăcări.

—Ar trebui să încercaţi. E o şcoală bună. Formează caracterul şi aveţi nevoie de aşa ceva. Probabil că o să vă fie de folos să faceţi şi altceva decît să vă distraţi în pat cu mici moştenitoare de plantaţii de cafea sau campioane olimpice.

— Asta-i şi părerea mea, spuse Rubinoff cu un zîmbet maliţios. Aş învăţa mai multe cu un detectiv particular.

Agnes îşi muşcă buzele. Cum să fii serioasă mai mult de cinci minute cu un astfel de bărbat?

—Sunt bucuroasă că v-am făcut să rîdeţi, spuse ea ducîndu-se la uşă. Noapte bună, domnilor. A fost o experienţă foarte interesantă pentru mine, dar n-aş vrea s-o iau de la capăt.

— N-ai reuşit s-o calmezi, spuse Ben Rachid după plecarea ei. Totuşi, simt că nu-i eşti indiferent.

--Nu poţi să te superi pe ea că-i furioasă. Ce idei mai are şi Manuela!

— Am apreciat foarte mult acest scurt intermezzo, comentă Ben Rachid terminîndu-şi paharul, dar mă bucur că Walkiria

cea frumoasă i-a pus capăt. O să întîrziem la recepţie. Chem un taxi.

— Ia-o înainte, te rog. Am să vin mai tîrziu, spuse Rubinoff cu un aer meditativ. E adevărat că semăna cu o walkirie, cu părul blond atît de bogat şi cu ochii strălucitori.

— E normal să fii impresionat. Frumoasă femeie şi de caracter! Dar nu uita că walkiriile erau nişte fiinţe periculoase.

— Periculoase poate, dar nu plictisitoare, murmură Rubinoff. Deloc plictisitoare.

Impulsiv, se precipită spre telefon.

—Mai ai cartea de vizită pe care ţi-a dat-o tipul acela de la Departamentul de Stat? Cum îl chema?

—Josh Davies. Cred că e în sertarul de la birou. Ia stai, cu siguranţă că o să fie prezent la recepţie.

— Sunt gata într-o clipă. Vreau să se ocupe imediat de problema asta.

Capitolul 2

— Bună ziua! Ştii, cred că...

— N-am să te las în pace pînă cînd n-ai să-mi povesteşti totul în cele mai mici amănunte, lansă Nancy Rodriguez către Agnes, care tocmai intrase în birou.

— Ți-am explicat totul aseară, la telefon, spuse Agnes apropiindu-se de oglinda ovală pe care Nancy voise s-o cumpere, în ciuda prețului său ridicat, pentru birou.

Îşi aranjă cocul, evitînd privirea curioasă a lui Nancy.

— Senora Gomez s-a dovedit a fi o mică

ticăloasă. De dragul represaliilor, ar trebui să ne păstrăm avansul pe care ni l-a dat.

—Şi încă cum! Dar nu despre asta vreau să vorbesc, ştii foarte bine, Agnes Winston. Ţi-ai petrecut mai mult de o oră cu doi dintre cei mai sexy bărbaţi de pe planetă şi iată-te vorbind cu răceală despre bani. Cum e Rubinoff? La fel de frumos ca în fotografii? Ţi-a făcut avansuri?

N-avea chef să vorbească despre Lance Rubinoff, nici măcar cu Nancy. După plecarea ei precipitată, se calmase şi reflectase. Trebuia să se scuze în faţa lui Rubinoff pentru toate insultele pe care i le aruncase în faţă. Nu era vinovat de prostiile amantei lui. El se scuzase şi se oferise chiar să o despăgubească. Era foarte generos din partea lui pentru că, la urma urmei, ea se dusese în apartamentul lui pentru a-l percheziţiona. Ar trebui, poate, să-i trimită un bilet în care să se scuze, înainte de plecarea lui din Houston.

Îşi zîmbi în oglindă. Lance Rubinoff o să-i uite şi numele şi toată întîmplarea peste cîteva zile. O să facă economie de hîrtie şi de plic.

—Crezi că are cineva chef să-i facă curte cuiva care se introduce ilicit la el în casă? întrebă ea, fără să se uite la Nancy.

— Aha, înţeleg. Nu vrei să povesteşti nimic.

—Adică nu este nimic de povestit, replică Agnes. Sunt sigură că dacă ai fi fost în locul meu, situaţia ar fi fost cu mult mai interesantă. Dar, ce vrei, sunt o imbecilă, mi-o spui asta destul de des.

—De data asta te-ai depăşit pe tine însăţi! Dezonorezi tagma feminină. În sfîrşit, e mai bine aşa. Rubinoff este prea bun pentru o nepricepută ca tine.

— Vezi bine! spuse Agnes rîzînd. Nici un mesaj? Ca de obicei, presupun.

— Vai! **Madre de Dios!** Era să uit. E un bărbat ce te aşeaptă în birou de o jumătate de oră.

—Un client?

— Posibil. N-a vrut să-mi spună despre ce-i vorba. Trebuie să fie cineva prea important pentru o minusculă secretară ca mine. Bine îmbrăcat, de o eleganţă clasică. Se numeşte Josh Davies.

Agnes deschise uşa plină de speranţă. Bărbatul se ridică politicos să o salute. De o eleganţă clasică, într-adevăr: costum albastru, croit impecabil, cămaşă albă, cravată asortată. O expresie amabilă pe figură, dar ochi cenuşii cu o privire ascuţită şi puţin neliniştitoare.

—Regret că v-am făcut să aşteptaţi, dom-

nule Davies. Cu ce vă pot fi de folos?

—Eu îmi cer scuze, domnişoară Winston, că vin să vă deranjez atît de devreme,dar sunt puţin grăbit. Mi-era frică să nu vă scap. E de cea mai mare importanţă să începeţi să lucraţi pentru noi imediat.

— Pentru «noi»? Vă rog, domnule Davies, luaţi loc, spuse Agnes aşezîndu-se şi ea în fotoliul de piele din spatele biroului. Mărturisesc că sunt intrigată.

— Lucrez la Departamentul de Stat, făcu Davies pe un ton confidenţial. Vă pot asigura că nu exagerez importanţa muncii pe care v-o propun şi nici urgenţa ei. Vrem să serviţi drept gardă de corp pentru o personalitate străină ce ne vizitează şi care, după informaţiile noastre, riscă să fie asasinată.

Josh Davies scoase din buzunar un bloc-notes şi-l răsfoi.

— După dosarul dumneavoastră, aţi mai îndeplinit deja genul ăsta de misiuni de două ori, atunci cînd eraţi membră a poliţiei din Houston. Mai întîi, asigurînd protecţie unui martor la un proces, apoi cu o reporteră de la televiziune, care fusese ameninţată cu moartea.

—Dosarul meu? Aveţi un dosar al meu?

—Am făcut nişte cercetări de rutină cînd vi s-a propus numele pentru misiunea asta, explică Davies cu un zîmbet blînd.

Trebuia să ne asigurăm de moraliatea şi competenţa dumneavoastră înainte de a vă însărcina cu protecţia prinţului Rubinoff.

—Prinţul Rubinoff? strigă Agnes. Vreţi să mă ocup de prinţul Rubinoff?

— De fapt, de prinţ şi de vărul său, Alex Ben Rachid. Dar, oficial, veţi fi garda de corp a prinţului. O să fie acelaşi gen de treabă ca cel pe care l-aţi făcut deja: să nu-l părăsiţi nici o clipă. Dacă aveţi nevoie de întăriri, îmi telefonaţi, mie sau unuia dintre asistenţii mei şi o să vă trimitem oamenii necesari.

—Uşor, strigă Agnes. O luaţi cam repede. De cînd guvernul american recrutează detectivi din afara serviciilor sale? La ce mai sunt bune F.B.I. şi C.I.A.?

— Ei bine, făcu Davies, puţin jenat, cred că prinţului Rubinoff nu-i place prea mult ceea ce e oficial. Cel puţin aşa mi-a spus la telefon noaptea trecută cînd...

—V-a telefonat? Încep să înţeleg.

«Iar eu mă simţeam vinovată», se gîndi Agnes în culmea furiei. «Am văzut bine că-i plăceam, dar nu mă gîndeam c-o să meargă atît de departe. E neplăcut că a folosit mijlocul ăsta pentru a reintra în contact cu mine. Ciudat, n-aş fi crezut aşa ceva despre el.»

— Domnule Davies, nu trebuie să vă fie

frică de o tenatativă de asasinat împotriva prinţului. Anchetaţi şi veţi vedea că nu e decît pură imaginaţie. În ceea ce mă priveşte, misiunea asta nu mă interesează. Găsiţi pe altcineva care să fie la dispoziţia lui Rubinoff. Nu o să fie greu, sunt sigură.

— Vă rog să luaţi loc, domnişoară Winston, spuse Davies, politicos în continuare, dar cu o luminiţă neliniştitoare în ochii de un cenuşiu metalic. Încă n-am terminat întrevederea şi este exclus să refuzaţi propunerea. Miza este prea importantă.

— Sunt aici la mine acasă, domnule Davies. E biroul meu şi n-o să permit să mi...

— Luaţi loc, domnişoară Winston, repetă Davies, de data asta pe un ton ameninţător. Speram că o să convenim asupra unei înţelegeri amicale, dar, dacă nu e posibil, mă văd obligat să folosesc alte mijloace de convingere. Vă daţi seama, sper, că pătrunderea dumneavoastră în apartamentul prinţului Rubinoff, noaptea trecută, n-a fost prea... hm... ortodoxă? De fapt, e vorba despre o tentativă de furt.

—V-a povestit tot? întrebă Agnes, simţind că păleşte.

— Bineînţeles! Mi-a cerut să nu mă folosesc de dezvăluirile lui decît dacă nu reuşesc să vă conving să acceptaţi misi-

unea. Pare să vă fi înţeles foarte bine firea, deşi de-abia vă cunoaşte. Ştiţi că la un simplu telefon din partea mea sau a prinţului la Primărie vi se poate ridica licenţa, nu?

— Da, înţeleg. Şi mi-am asumat acest risc.

Şi ce risc! Acela de a-ţi compromite întreaga carieră pentru că o oarecare îţi flutură prin faţa ochilor onorarii substanţiale.

—A fost o nebunie, domnişoară Winston, spuse Davies pe un ton dojenitor. E de înţeles, continuă el aruncînd o privire prin bloc-notes, dată fiind situaţia dumneavoastră financiară, dar tot nebunie rămîne. Trebuie să fiţi recunoscătoare prinţului Rubinoff pentru că nu a depus plîngere.

— În schimbul prezenţei mele la el, aruncă Agnes cu ironie. Nu ştiam că Departamentul de Stat asigură şi genul ăsta de servicii.

— Deschideţi-vă ochii, domnişoară Winston, ripostă Davies, jignit. Eu nu fac pe intermediarul pentru prinţ. Munca pe care v-o propun este onestă. Oricare dintre colegii dumneavoastră nu ar scăpa ocazia. E o bună publicitate pentru un detectiv particular.

— E genul de publicitate de care mă lipsesc fără regrete. Ascultaţi-mă, trebuie să înţelegeţi că misiunea asta e complet

inutilă. Pentru prinţ nu există nici un fel de pericol, poate, doar din partea fostei sale amante. E o glumă. Prinţul a vrut să-şi bată joc de mine.

—Aţi înţeles greşit, domnişoară Winston. Nu prinţul a venit la noi să ne ceară protecţia, ci noi i-am propus-o. Avem informaţii de primă mînă. Cineva vrea să atenteze la viaţa lui. Pînă acum a fost imposibil să-i convingem pe prinţ şi pe vărul lui să accepte o gardă de corp şi ne-am mulţumit să-i asigurăm o protecţie discretă. Evident, cînd prinţul ne-a propus un nume, n-am lăsat să ne scape ocazia.

— Ah! Asta schimbă cu totul datele problemei.

Asta ar explica, într-adevăr, faptul că securitatea fusese întărită în hotel. «Totuşi, nu destul», se gîndi Agnes cu un frison. «A fost aşa de simplu de intrat în apartamentul acela!»

—Dar cine să vrea să-l omoare pe prinţul Rubinoff? Şi de ce? Nici măcar nu-i moştenitorul tronului.

— Asta n-are nici o legătură cu politica din Tomrovia, spuse Davies ridicînd din umeri. Asasinii îl vînează şi pe Ben Rachid. El e moştenitorul unuia din cele mai bogate regate petroliere din lume. Rubinoff are şi el cîmpuri petroliere de o întindere aprecia-

bilă. Acest dublu asasinat ar arunca țara lui Ben Rachid în haos și ar putea provoca o lovitură de stat care să-l răstoarne pe bătrînul șeic.

— Înțeleg, zise încet Agnes. Dar ceva îmi scapă: de ce v-au refuzat ajutorul?

— Sunt doi oameni foarte independenți. Știu ce vor. Ne-au spus că vor putea să-și asigure propria securitate fără probleme. Dar noi nu suntem liniștiți. Dacă li se întîmplă ceva în țara noastră, suntem responsabili. Șeicul Ben Rachid îl iubește pe prințul Rubinoff tot atît cît își iubește și nepotul. Am avea de-a face cu un incident internațional.

—Da, da. Aveți, deci, nevoie de o gardă de corp de interior. Dar de ce eu? Continui să cred că Rubinoff nu se gîndea la protecția lui fizică atunci cînd v-a sugerat numele meu.

— Știu, domnișoară, spuse Davies. Sunteți o femeie foarte frumoasă și, cu reputația pe care o are prințul, ar trebui să fiu stupid ca să nu înțeleg ce-l interesează la dumneavoastră. Dar asta nu-i grav, adăugă el după o clipă de gîndire.

— E grav pentru mine! se repezi Agnes roșind. Nu am de gînd să-mi petrec timpul respingînd avansurile unui play-boy.

— Asta-i treaba dumneavoastră,

domnişoară Winston, îmi pare rău. Sunteţi recrutată pentru o misiune precisă. Modalităţile practice vă aparţin. O să procedaţi aşa cum o să credeţi, asta nu ne priveşte. Nu vă putem permite să refuzaţi. E prea important pentru noi. O să aranjăm în aşa fel încît jurnaliştii să ştie că sunteţi un agent al guvernului şi nu ultima cucerire a lui Rubinoff. E inutil să vă enumăr consecinţele pe care le-ar putea avea un refuz din partea dumneavoastră.

— Inutil, într-adevăr, spuse Agnes cu amabilitate. Şantajul este un lucru atît de neplăcut!

—Sunt de aceeaşi părere, făcu Davies cu un zîmbet discret. Suntem, deci, de acord?

—Nu am de ales.

—Într-adevăr. Deci, totul e pus la punct, concluzionă Davies întinzîndu-i cartea lui de vizită. Puteţi să mă contactaţi la orice oră din zi şi din noapte, la acest număr. Nu ezitaţi dacă aveţi o problemă cît de mică. Instalaţi-vă la prinţul Rubinoff încă din după-amiaza aceasta, la ora trei. Sper că veţi fi mulţumită.

«Nu-i deloc treaba ta dacă sunt mulţumită sau nu», se gîndi Agnes cu cinism. «În dosul zîmbetului şi al manierelor elegante, eşti un dur, nu?»

— Am să fiu, domnule Davies. De altfel,

fără îndoială că veţi fi informat.

— Desigur. Supravegherea noastră este discretă, dar eficace, vă rog să mă credeţi. Bună ziua, domnişoară Winston.

— Bună ziua, domnule Davies, spuse Agnes cu un oftat resemnat.

* * *

Bătu la uşa apartamentului pentru V.I.P. şi aşteptă cu nerăbdare să i se deschidă. La recepţie fusese întîmpinată cu rezerve şi se telefonase pentru a fi anunţată. Iar acum o lăsau să aştepte ca pe o menajeră.

În cele din urmă, Lance Rubinoff deschise uşa. Era îmbrăcat într-un halat de catifea maron, desfăcut pe pieptul musculos şi a cărui culoare se asorta cu cea a părului. Zîmbea vesel.

—Bine ai venit, Agnes! Te aşteptam.

— Într-adevăr, sunteţi îmbrăcat pe măsură.

Trecu rapid prin faţa lui şi se duse să-şi lase poşeta pe canapeaua din piele albă.

— Cred că va trebui, mai întîi, să punem la punct cîteva lucruri, Majestate, spuse ea sec. Date fiind circumstanţele, ţin să am cu dumneavoastră raporturi strict profesionale. Singurul motiv al prezenţei mele aici este protecţia dumneavoastră, să nu vă

gîndiţi la altceva. Nici vorbă de altceva. Ne-am înţeles?

— De acord! Îmi asiguri protecţia cît poţi de bine, iar eu am să fac tot posibilul să te cuceresc.

Agnes făcu ochii mari. «De necrezut! Omul ăsta n-are, deci, nici un pic de pudoare? Mă şantajează pe faţă.»

— N-o să reuşiţi, spuse. Poate că vă credeţi irezistibil, Majestate, dar ceea ce apreciez eu în special la un bărbat este simţul său moral.

— Spune-mi Lance, hotărî el făcînd un pas spre dînsa. Nu trebuie să mi-o iei în nume de rău. I-am cerut lui Davies să încerce totul pentru a te convinge să faci treaba asta.

— V-aţi servit de arma pe care o aveţi la îndemînă, nu-i aşa? Cînd servitorii se revoltă, li se dau lovituri cu bastonul, ăsta-i obiceiul la aristocraţi.

—Ei bine, e adevărat, m-am servit de baston, spuse el avansînd cu încă un pas şi Agnes putu să simtă mirosul apei de toaletă şi al unui alt parfum învăluitor, de mosc. Şi am să mă mai servesc, fără remuşcări. Vrei să ştii de ce?

— Ştiu deja. Tocmai mi-aţi spus-o cu o delicateţe rafinată.

— Dumnezeule, dar glumeam! Chiar iei

totul în serios?

—Ar fi mai bine să nu iau nimic în serios. Trebuie să înţeleg că nu aveţi intenţia să mă băgaţi în patul dumneavoastră? Am înţeles greşit?

— Deloc! Chiar asta e intenţia mea, dar n-am de gînd să mă bat cu dumneata şi să te aud ţipînd. Am să-ţi las tot timpul necesar pentru a te obişnui cu ideea asta.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, Majestate, dar ce se va întîmpla, dacă n-am să ajung să mă obişnuiesc? O să fiţi la fel de mărinimios cu umila dumneavoastră servitoare?

— Dacă-mi mai spui o dată Majestate, făcu el printre dinţi, te... Ascultă, înţeleg că modul în care te-am obligat să vii te-a jignit, dar dacă ai putea pricepe că...

—Nu vi s-a spus niciodată că regii nu dau niciodată explicaţii? Ei îşi agită doar sceptrul şi noi, plebea, le cădem la picioare. Cu umilinţă şi blîndeţe.

— Blîndeţe! exclamă Rubinoff, eşti la fel de blîndă ca o bombă cu hidrogen.

Deodată, fără ca ea să aibă timp să schiţeze vreun gest, o luă în braţe şi o răsturnă pe spate, aşa cum ar fi făcut-o Rudolf Valentino.

— Trebuie să abandonez. Eşti prea tare pentru mine. Cînd ai bătut la uşă, m-am

repezit în baie să mă dezbrac şi să-mi iau un halat, ca să te fac să-ţi pierzi capul în faţa spectacolului anatomiei mele. Eram pregătit să te înec în alcool, să te fac să iei cocaină, pînă cînd îmi cazi în braţe. După aceea, mi-aş fi potolit apetiturile bestiale cu corpul tău voluptuos. Dar m-ai dezarmat, recunosc.

— Să vă cer scuze? se miră Agnes deschizînd nişte ochi mari şi uimiţi.

— Dumnezeule! De necrezut! Mă întreb dacă nu eşti un fals detectiv. E imposibil să fii aşa naivă. Glumeam şi acum, spuse el încet, ca şi cum i-ar fi vorbit unui copil care nu înţelege ce i se spune.

— De unde să ştiu cînd glumiţi? V-a trebuit o grămadă de timp pînă să deschideţi uşa şi aţi apărut într-o ţinută care nu e prea decentă.

— Eram sub duş cînd mi s-a telefonat că vii. De-abia dacă am avut timp să mă usuc.

— Aţi spus că singurul motiv pentru care voiaţi să fiu aici era acela de a mă seduce.

— Nu. Dumneata ai spus-o. Sigur că vreau să te seduc, dar ăsta nu e singurul motiv. E principalul, dar nu singurul. Voiam să repar răul făcut de Manuela.

—Şantajîndu-mă?

— Era singura modalitate de a te face să vii. Vai! spuse el deodată. Iar ţi-ai strîns

părul. E dezolant. E aşa frumos cînd îţi pluteşte pe umeri!

—E mai indicat pentru lucru.

Îşi dădu seama brusc că încă o mai ţinea în braţe.

—Ar fi mai bine să-mi daţi drumul, spuse ea cu respiraţia sacadată.

—Dacă vrei. Bei ceva?

—Un **ginger ale**, vă rog.

Îl urmări cu privirea, în timp ce se ducea la bar. Bărbatul ăsta o tulbura, trebuia s-o recunoască. De ce? Venise hotărîtă să ia situaţia în mînă, să evite orice familiaritate. Şi deja o ţinuse în braţe, iar ea era acolo, acceptînd să bea un pahar, măsurîndu-l din cap pînă-n picioare. Avea nişte gene incredibil de lungi pentru un bărbat.

Îi întinse paharul, apoi o privi cu o subită seriozitate.

—Iar acum, să stăm de vorbă!

— Credeam că vorbim de ceva vreme. Poate nu ne-am înţeles?

— O, ba da! Ne-am înţeles. Poate nu din cuvinte, dar... Bine, bine, adăugă el repede cînd văzu că ea ar vrea să protesteze, am să fiu cinstit. Lasă-mă să-ţi explic motivele care te-au făcut să accepţi această muncă. Unu: după Davies, ai nevoie de bani. Doi: ajungînd garda mea de corp te va ajuta să faci carieră. Trei: este o datorie naţională

pentru oricare cetăţean american să preîntîmpine un incident internaţional. Să continui?

— Cred că sunteţi la capătul argumentelor.

— Pe cel mai important l-am lăsat deoparte.

—N-am să vă întreb care-i acela, spuse ea sec.

—Nu, e inutil, îl ştii deja. Nu încerc să te seduc. Trebuie să mă crezi. Nu eşti genul ăsta de femeie. Eşti o excepţie, Agnes Winston. Meriţi mai mult decît atît. Îmi placi teribil de mult şi am să fac totul pentru a te cuceri, dar n-am să-ţi forţez mîna niciodată. Nu e genul meu. Nu sunt Ben Lackland, Agnes.

—Eşti la curent?

— Davies avea un dosar destul de complet. Am înţeles de ce erai aşa de neîncrezătoare. Nu sunt flatat că am fost asemănat cu Lackland. Sper să fiu ceva mai puţin bădăran decît ticălosul acela.

—Nici o comparaţie, făcu Agnes, amuzată fără să vrea de indignarea lui Lance şi de aerul lui de băieţel vinovat.

—Nu sunt pur ca neaua, dar nici nu m-am aruncat vreodată pe o femeie.

«Nici nu-i necesar», se gîndi Agnes. «Probabil că-i cad toate în braţe. Oare a

cunoscut vreo femeie care să-l refuze?»

— Şi dacă, în ciuda tuturor eforturilor, rămîn de gheaţă?

— Ei bine, am să fac o nouă experienţă: aceea a prieteniei cu o femeie. Asta nu mi s-a mai întîmplat. Vrei să fii prietena mea, Agnes? întrebă el cu o voce mîngîietoare.

Inima lui Agnes începu să bată puternic. O năpădi un val de tandreţe. Făcu un efort considerabil pentru a-şi păstra tonul glumeţ şi puţin ironic.

—Şi dacă spun nu?

—Atunci am să revin la şantaj. În interesul dumitale, bineînţeles.

Ochii lui albaştri rîdeau. «Ce diavol de bărbat!» se gîndi Agnes. «Sub masca de amator, ascunde o voinţa de fier.»

—În cazul acesta, spuse ea, ar fi mai bine pentru mine să mă execut de bună-voie.

Rubinoff îşi puse paharul pe bar şi o luă pe Agnes de mînă.

—Cred c-am să fiu într-o reală siguranţă cu dumneata în dormitor. Ce zici?

— Nu zic nimic, ridică Agnes din umeri. Mai mult, există o mică problemă. Trebuie să asigur, în acelaşi timp, şi protecţia vărului dumneavoastră. Sunteţi adeptul menajului în trei?

— Alex? Trebuie să-ţi spun ceva în legătură cu dînsul. Nu vrea gardă de corp. Nu-i

vorba de dumneata. Nu acceptă din principiu. Dar nu se împotriveşte ideii de a-mi asigura protecţia. Te găseşte încîntătoare.

— Foarte drăguţ din partea lui. Ceea ce mă miră este că doi bărbaţi ca dumneavoastră refuză să aibă pază. Ar trebui să fiţi obişnuiţi cu aşa ceva.

— Ceea ce te înşeală este faptul că n-am fost crescuţi cum îşi imaginează majoritatea oamenilor. Am să-ţi povestesc cîndva. Suntem foarte secretoşi în ce priveşte viaţa noastră particulară. Vino să-ţi arăt camera dumitale.

O luă de talie şi o conduse pînă la o uşă pe care o deschise cu o mică reverenţă.

— Iată domeniul dumitale. Eu sunt în camera de alături. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă.

—Eu sunt cea obligată să vin, dacă aveţi nevoie de ajutorul meu, spuse ea zăpăcită.

—Trebuie să înţeleg că o să vii imediat ce te voi chema?

— Fiţi serios, măcar o dată. Ştiţi foarte bine ce vreau să zic: dacă sunteţi în pericol.

—Păcat. Am înţeles, făcu el cu un zîmbet dezarmant. O să mergem să luăm masa la ora opt şi o să ne terminăm seara într-un bar de noapte. Te las să alegi locul.

— Poate că ar fi mai prudent să cinăm aici.

— Din cîte am văzut, îţi plac aventurile,îi replică Rubinoff pe un ton lejer. În ceea ce mă priveşte, mă simt în perfectă siguranţă cu dumneata. Acum te las. Şi, te rog, lasă-ţi părul pe umeri. O să pari mai puţin serioasă şi Alex o să uite că eşti aici în misiune.

Închise uşa înainte ca ea să mai aibă timp să răspundă.

Capitolul 3

— Ești fascinantă în seara asta, îi murmură Lance la ureche, luîndu-i de pe umeri capa de velur negru. Părul îți strălucește ca un rîu argintiu. Sunt încîntat că nu ți l-ai strîns, ca de obicei.

—Nu e din cauza dumneavoastră, dar nu vreau să-l fac pe Alex să nu se simtă bine, spuse Agnes luînd loc pe banchetă. Și apoi, nu-mi doresc deloc să fiu frumoasă. Am ales rochia asta doar pentru că e discretă.

Lance o privi cu un aer ironic. Rochia în

discuţie avea o croială foarte simplă: un decolteu, mîneci lungi, dar care îmbrăcau perfect formele pline ale lui Agnes. La intrarea în barul de noapte, toţi bărbaţii o urmăriseră cu privirea.

—Degeaba, suspină Lance aşezîndu-se la rîndul său. N-ai să treci niciodată neobservată. Unde ne-ai adus? continuă el, plimbîndu-şi privirea de jur împrejur. E un loc bizar, nu?

—Nu e chiar genul meu, dar e destul de amuzant şi nu riscaţi să vă întîlniţi cu guvernatorul sau cu primarul.

—A, da? E un loc rău famat? Mi se pare, totuşi, destul de decent.

Stardust[1]/ era, de fapt, o discotecă la modă. Lumina venea din plafon, unde mii de stele se aprindeau şi se stingeau continuu. Ambianţa, fără a fi intimă, avea, totuşi, ceva erotic.

— Nu-i chiar atît de rău, spuse Agnes schiţînd un zîmbet aparent nevinovat. Foarte căutat de bărbaţii singuri. Găseşti aici tot ce vrei. Dar unde-i Alex? Credeam că vine şi el.

— S-a oprit la intrare să dea un telefon. Să nu-ţi fie teamă, nu l-a răpit nimeni.

— Mă mir că nu cunoşti astfel de locuri. Ai trăit, totuşi, în Statele Unite.

1/ Pulbere de stele

—Ba deloc. De unde-ai scos-o şi pe asta?

—Accentul.

—Alex şi cu mine am fost crescuţi, practic, de un texan, un căutător de petrol numit Clancy Donahue. Să nu te miri dacă ai să mă auzi folosind din cînd în cînd expresii argotice.

— Mă mir că şeicul a ales ca preceptor o astfel de persoană.

— Nu-l cunoşti pe şeicul Karim Ben Rachid. Are o mare admiraţie pentru tehnologia americană şi vrea să scoată de aici tot profitul posibil. E un vulpoi bătrîn şi are mult de lucru pentru a conduce un stat aşa bogat ca Sedikhan. De cînd mă ştiu au existat conflicte de frontieră, diplomatice, bineînţeles, dar la fel de periculoase ca nişte veritabile războaie. Clancy era un aventurier, un mercenar şi Dumnezeu mai ştie ce, pînă cînd a început să lucreze pentru Karim, acum douăzeci de ani. Cînd Alex a împlinit doisprezece ani şi eu zece, Karim i-a încredinţat educaţia noastră, cu însărcinarea de a face din noi bărbaţi adevăraţi. Trebuie să spun că metodele lui nu erau prea clasice, dar îi conveneau lui Karim. El ne-a învăţat de toate, de la arta războiului de guerilă pînă la cea a forării puţurilor de petrol. Am participat la prima încăierare de frontieră cînd aveam pais-

prezece ani. Am dus o viaţă palpitantă cu Clancy.

— Părinţii voştri găseau normală situaţia asta? Cred că era periculos pentru nişte băieţandri.

—Ca şi toate celelalte provincii, Tomrovia are nevoie de petrol, spuse Rubinoff cu un surîs amar. Pentru Karim eu eram o monedă de schimb. El voia un tovarăş pentru Alex. L-a obţinut, iar părinţii mei au avut petrol. Dar, în cele din urmă, a fost o soluţie bună pentru toată lumea. Eram un puşti insuportabil, cel puţin din punctul de vedere al părinţilor mei, care duceau o viaţă calmă şi conformistă. La Sedikhan mă simţeam mai acasă. Am avut o copilărie foarte fericită şi am găsit în Alex un frate.

—Şi Donahue? Ce s-a-ntîmplat cu el?

Rubinoff luă un aer gînditor, nuanţat, i se păru lui Agnes, cu o uşoară amărăciune.

— Clancy? Aparţine în continuare casei regale, dar este acum ataşat direct serviciului lui Alex. Îl însoţeşte peste tot. Dacă Alex nu-l ia la drum cu el, se îmbolnăveşte. După părerea mea, îşi cam exagerează rolul de tutore. Fără ca s-o spună, lui Alex i s-a cam făcut lehamite.

—Ar fi trebuit să-l ia cu el de data asta. S-ar putea să aibă nevoie în scurt timp de cineva care să-i asigure protecţia.

— O s-o scoatem noi la capăt foarte bine şi fără el. De altfel, Alex e foarte binevoitor în ceea ce te priveşte. În timpul cinei, dacă eşti destul de abilă, s-ar putea să accepte să iei unele măsuri de securitate şi pentru el.

— Mă îndoiesc. E adevărat că a fost adorabil, dar am înţeles foarte bine că nu va reveni asupra deciziei.

— Îţi interzic să-l găseşti adorabil, spuse Lance punîndu-i mîna pe genunchi. Vreau să ţii la el, dar nimic mai mult. Iar acum, consacră-mi-te în exclusivitate mie.

Ea luă mîna lui Lance şi i-o puse pe masă cu o uşoară lovitură.

—Am impresia că ai fost prea răsfăţat în viaţă, Lance, şi că femeile ţi-au consacrat prea mult timp. Îţi aduci aminte de numele tuturor celor pe care le-ai cunoscut?

— Nu de toate, admise el. După cîtva timp, amintirile se şterg. Dar, adăugă el repede cînd văzu că Agnes încruntă sprîncenele, asta-i din cauză că nu contau prea mult pentru mine. Cu tine-i altceva.

—Aş fi complet nebună, dacă te-aş crede. Peste o lună ai să mă uiţi şi ai să spui acelaşi lucru altei femei.

— Nu mint, Agnes. Nu-mi explic nici eu ceea ce simt pentru tine, dar îţi jur pe ce am mai sfînt că e prima dată cînd o femeie

mă tulbură astfel. Cînd te-am descoperit sub masa aceea, încolăcită ca o pisică şi cînd ţi-ai ridicat spre mine ochii mari, am avut impresia că m-a lovit un trăsnet.

— Dragoste la prima vedere? Asta se explică printr-o reacţie chimică internă. Cred că ştii asta?

— De unde s-o ştiu? Este pentru prima dată cînd mi se-ntîmplă aşa ceva. Şi cum explici că mă simt atît de bine cu tine? Ca şi cum te-aş fi cunoscut dintotdeauna.

Se priveau ochi în ochi. Agnes se simţi cuprinsă de ameţeală. «Vai», se gîndi ea, «simt acelaşi lucru ca şi tine!»

—Poate c-ar trebui să mă duc să mai dau un telefon?

Nu-şi dăduseră seama de sosirea lui Ben Rachid. Înfipt în faţa mesei lor, îi contempla puţin amuzat. Agnes roşi şi încercă să-şi elibereze mîna din. căldura palmelor lui Lance.

—Ba deloc, protestă ea, fără să reuşească să-şi mascheze tulburarea. Începeam să fim îngrijoraţi din cauza dumitale.

— Ne-ai lipsit, spuse Rubinoff. Ar trebui să pleci din nou. Cînd vei reveni, o să apreciem şi mai mult prezenţa ta.

—Lance! exclamă Agnes indignată.

— Nici nu se pune problema, spuse Ben Rachid lăsîndu-se să cadă într-un fotoliu.

Am intenţia să profit din plin de farmecele acestui loc atît de plăcut, pe care Agnes l-a ales pentru noi. Traversînd sala, am fost abordat de trei tinere, care mi-au oferit ceva de băut. O a patra m-a invitat la dans. Femeile din Houston sunt foarte întreprinzătoare!

— E un loc mai aparte, replică Rubinoff, după cum mi-a explicat Agnes. Şi n-ai acceptat? Nu arătau bine?

— Ba da, erau foarte drăguţe, mai ales o roşcată care arăta splendid. Dar prefer să aştept puţin şi să-mi fac alegerea în linişte.

—O roşcată! Asta nu mă miră deloc. Alex a avut întotdeauna o înclinaţie către roşcate, încă de cînd era copil, îi mărturisi Rubinoff lui Agnes.

— Era puţin prea agresivă pentru gustul meu, zise cu nonşalanţă Ben Rachid. Ce vreţi să beţi? adăugă el făcînd un semn spre chelner.

— Un **ginger ale** pentru mine, preciză Agnes.

—Nu bei niciodată alcool? întrbă Lance.

— Nu, din ziua în care am descoperit că mă face vorbăreaţă.

—Asta-i bine de ştiut. Ştiu ce am de făcut dacă vreau să-ţi cunosc secretele.

Brusc o mînă cu unghiile lungi lăcuite se sprijini pe masă şi depuse o hîrtie de cinci-

zeci de dolari.

—Asta-i pentru tine, dragule.

Femeia spre care ridicară toţi nişte ochi speriaţi se legăna uşor. Nu mai era foarte tînără, ci destul de corpolentă, dar era îmbrăcată cu o rochie de ocazie foarte elegantă, chiar dacă de un roz cam săritor în ochi. Părul roşu i se înfoia în jurul chipului. Era clar că i se adresa lui Lance, pe care îl luase de gît şi căruia-i trimitea în faţă răsuflarea duhnind a băutură.

—Pardon? spuse acesta eliberîndu-se. Cu mine vorbiţi?

— Dar cu cine altul, cocoşelule? Tu ai cîştigat premiul în seara asta. Joanie Jessup nu-i meschină, îţi poate spune o lume. Te-am reperat de cum ai intrat. Îmi pari o brută superbă.

— Mulţumesc, spuse Lance calm, dar vreţi să ne scuzaţi? Suntem ocupaţi.

— Cum? Nu-i destul? Uite, dublez miza, sunt sigură că faci banii.

— Ce ţi-am spus? murmură Ben Rachid, care se amuza grozav.

— Şi tu găseşti asta amuzant? şuieră Lance, indignat, încercînd să scape de braţul femeii, agăţat în continuare de gîtul său. Domnişoară Winston, gemu el, eşti garda mea de corp. E momentul să-ţi intri în rol, în adevăratul sens al cuvîntului.

— La ordinele dumneavoastră, Majestate, spuse Agnes abținîndu-se să nu rîdă.

Se ridică, apoi șopti ceva la urechea lui Joanie.

— Nu se poate! făcu aceasta din urmă. E o glumă.

Agnes dădu din cap cu tristețe.

— Ești sigură? întrebă Joanie recuperîndu-și banii. Ghinionul meu! De altfel, toți cei cît de cît acceptabili sunt așa. Ce păcat! Oricum, distracție plăcută.

—Cum «așa»? întrebă Lance.

—I-am spus că sunteți homosexuali.

—Că suntem ce?

—Homosexuali, tu și cu Alex.

—Ți-ai ieșit din minți!

— Mi-ai cerut să te scap de ea și era cea mai bună manieră de a o face.

— O, Dumnezeule din ceruri! gemu Alex. Lance, dacă n-o strîngi de gît, îmi asum eu sarcina asta.

— E treaba mea, spuse Rubinoff ridicîndu-se și luînd-o pe Agnes de mînă. Să mergem!

—Unde mă duci?

— Ori te asasinez, ori mă calmez altfel. Hai să dansăm!

Dansară și li se părea că valsează pentru prima dată în viață. Muzica era ritmată, ca într-un ritual magic.

Apoi măsura se schimbă şi se auzi un slow tandru şi melodios. Lance o cuprinse pe Agnes în braţe. Instinctiv, ea i se cuibări la piept. Era o senzaţie ciudată; ciudată, dar minunată.

—Agnes, îi murmură el la ureche. Ştii ce eşti pe cale să-mi faci?

Nu-i răspunse, dar îl strînse şi mai tare în braţe. În mod vag, într-o zonă obscură a minţii, îşi dădea seama că se comporta cum n-o mai făcuse niciodată, în nici o împrejurare, cu vreun bărbat. Muzica, luminile intermitente, căldura corpurilor lor o transportau într-o lume necunoscută.

— Să ne întoarcem la hotel, spuse Lance pe un ton grăbit.

Dansînd în continuare, o conduse spre masa lor. Agnes ieşi din toropeală cînd îşi dădu seama că Alex nu mai era acolo.

— Unde-i Alex? întrebă ea neliniştită, căutîndu-l cu privirea. Dumnezeule! Am uitat complet ce treabă aveam.

—Încep să mă cam satur să te aud întrebînd fără încetare: «Unde-i Alex?». E destul de mare să se descurce de unul singur. Hai, îi spuse punîndu-i capa de velur pe umeri.

—Dar nu-i posibil! Nu putem pleca aşa. E răspunderea mea. Trebuie să-l găsesc.

—Agnes, ţi-am spus că...

Lance se întrerupse cînd observă pe masă o bucăţică de hîrtie îndoită în patru.

—E de la Alex, comentă el citind-o. Spune că, după toate suspiciunile astea în legătură cu moravurile lui, simte nevoia să-şi verifice potenţele. S-a dus cu roşcata şi o să revină la hotel mîine dimineaţă.

—Dar trebuie să ştiu unde-i. Trebuie.

— Nici o şansă! Nu te mai nelinişti. O să se întoarcă mîine, după cum a spus. Ştie că elicopterul o să ne-aştepte la ora zece.

—Ca să mergeţi unde?

— La Insula Nebuniei. O insuliţă pe care tocmai a cumpărat-o Sedikhan Petrolum în Golful Mexic. Apariţinea unui englez pe nume Thomas Londale. I se spunea **Nebunia lui Londale**.

—De ce? întrebă Agnes curioasă, instalîndu-se în taxiul chemat de Lance.

—Nu se ştie. Poate pentru că e situată în zona ciclonilor. Londale a construit aici case de piatră. E sigur că a cheltuit o avere pentru a căra materialele. Alex şi cu mine am semnat actul de cumpărare acum doi ani şi ne convine de minune. Alex poate rămîne uşor în legătură cu cercurile de afaceri şi cele politice. Nu poate fără asta. În acelaşi timp, cînd vrea să se odihnească, e un loc izolat, departe de lume.

—Şi ţie, Lance? De ce-ţi place locul ăsta?

—Şi mie îmi oferă ceea ce am nevoie.

Luă capul lui Agnes în mîini şi o răsturnă uşor pe spate.

— Încă nu te-am sărutat, şopti el. E de necrezut!

Aşa se gîndi şi ea. Intimitatea lor se instalase atît de repede şi de profund, încît avea deja impresia că trăise cu el momente de dăruire totală.

— Nu mai pot aştepta, suspină Lance. Ştiu c-ai să găseşti locul prost ales, dar vreau să te sărut acum, imediat.

Cuprinse cu delicateţe faţa lui Agnes în mîini şi-i depuse pe buze un sărut lung, arzător.

—Ah... spuse el. Ce bun e. Eşti o bucăţică delicioasă.

—Nu sunt bucătică şi nu sunt...

El îi închise gura cu alt sărut. Cu mîini experte, mîngîia rotunjimile corpului ei, care i se abandonase fremătînd.

Amîndoi uitaseră complet locul în care se găseau, şoferul, restul lumii.

Lance descheie cu febrilitate nasturii rochiei, făcu să-i alunece bretelele şi-şi puse buzele pe sînul ei cald.

Agnes îşi trecu degetele tremurînde prin părul mătăsos, pe care voia de atîta timp să-l mîngîie. Corpul electrizat îi vibra. Îl îmbrăţişă cu un avînt irezistibil. Făr

îndoială că s-ar fi produs inevitabilul, dacă maşina nu s-ar fi oprit brusc.

—Am ajuns, spuse o voce bombănind.

Agnes îşi aranjă grăbită îmbrăcămintea, apoi părul zburlit şi, fără a-ndrăzni să se uite la Lance, deschise portiera.

—Prinţe! O clipă, vă rog!

Se întoarseră. Îi orbi un flash.

—Perfect. Încă una... una singură.

Lance înjură cu grosolănie. O luă pe Agnes de talie şi o antrenă în fugă spre intrarea hotelului, cu ziaristul pe urmele lor.

— Prinţe Rubinoff! Domnişoara Winston vă însoţeşte în călătorie? Vă cunoaşteţi de mult timp?

Încercă să urce împreună cu ei în lift. Lance îl respinse cu brutalitate în timp ce apăsa pe buton. Ziaristul se dădu înapoi cu o replică grosolană.

— Ar fi trebuit să-i spun şoferului să ocolească pe la intrarea de serviciu, zise Lance. Oare reporterii ăştia nu dorm niciodată? Cum te simţi, Agnes?

—Bine. Cum de-a ştiut că sunt aici?

—Precis că Davies a făcut un comunicat presei. Acum vor şti că locuieşti aici şi speculaţiile nu vor întîrzia să apară. La urma urmei, e un mijloc excelent de descurajare. Ziariştii vor interpreta greşit motivul

prezenţei tale.

Agnes avu impresia că-i pălmuită. Îi păsa, deci, prea puţin că urma să treacă drept una dintre ultimele sale cuceriri? Şocul fu salutar. Îşi regăsi controlul de sine. În starea de inconştienţă în care se afla după scena din taxi, ar fi fost în stare să-l urmeze pe Lance în pat, fără măcar să-şi dea seama ce face.

El observă imediat schimbarea pentru că ea nu era în stare să-şi ascundă sentimentele în faţa lui.

—Ce ai, Agnes?

—Ştii prea bine.

— Desigur. Te rog, să uităm incidentul ăsta. Să nu ne mai gîndim decît la noi.

— Nu, Lance. M-am gîndit bine. N-are rost. Pentru tine e o poveste fără importanţă. Pentru mine ar fi prea grav.

—Dar nu mint, Agnes. Ţi-o jur.

— Lance, o recunosc, îmi placi, îmi placi foarte mult, dar n-am obişnuinţa acestui gen de relaţii cu bărbaţii. Sunt prea fragilă.

— N-ai nimic fragil. Dar, spuse el cu un zîmbet dezarmant, deschizîndu-i uşa apartamentului, pot să mai aştept puţin.

—Lance, făcu Agnes cu voce emoţionată.

—Ce s-a întîmplat?

—Vreau să fiu cinstită cu tine. Nu numai că-mi placi, dar simt pentru tine ceea ce

n-am simţit pentru nimeni altcineva. Te... Trebuie să-mi laşi timp să mă obişnuiesc cu ideea. E atît de nouă pentru mine. Te implor, Lance!

O privi cu o intensitate care o făcu să se înfioare, apoi, încet, îi duse mîna la buze şi depuse pe ea un sărut apăsat.

—Somn uşor, dragostea mea.

Capitolul 4

Insula Nebuniei semăna cu un smarald înconjurat de apele verzi ale Golfului Mexic. Era minusculă, nu mai mult de trei kilometri lărgime. În mijlocul ei se înălța o singură casă, în vîrful unei coline, ce domina un golfuleț bine adăpostit.

Elicopterul ateriză pe terenul amenajat din apropierea mării.

— Să-i spun lui Justine că veniți să mîncați acasă? întrebă Ben Rachid.

— Nu, în seara asta nu, răspunse Lance.

Am ceva de făcut şi vreau să profit cît pot de lumină. O să ne descurcăm noi. Justine are obiceiul să aprovizioneze bine frigiderul. Şi, în afară de asta, continuă el pe un ton glumeţ, în seara asta n-ai fi o tovărăşie agreabilă. Ai o figură ciudată. N-ai dormit destul? Cum s-au petrecut lucrurile cu roşcata?

— Interesantă, doar că nu era o roşcată veritabilă, mai degrabă o blondă de tip scandinav. Ca Agnes a noastră, numai că mai puţin bine, evident.

— Păcat, îmi pare rău pentru tine, dar sunt convins că nu te-ai plictisit.

Lance îi întinse mîna lui Agnes ca s-o ajute să coboare din elicopter.

— O să ne-ntoarcem acasă mîine dimineaţă, către ora zece. Sper că ai să te refaci şi-ai să poţi face onorurile casei pentru Agnes. Nu trebuie s-o dezamăgim. Nu te-a văzut pînă acum în lumina cea mai favorabilă.

Porni cu paşi întinşi, iar Agnes îl urmă grăbită.

—Unde mergem? întrebă ea, încercînd să rămînă alături de el. De ce nu rămîne Alex cu noi?

Pentru că nu-i răspunse, ea îl apucă de braţ şi îl opri.

— Nu mai fac nici un pas, pînă nu ştiu

unde mergem.

— Ce? Vai, sunt dezolat, Agnes! Admiram reflexele soarelui în mare. Nu ţi se pare că aici este o lumină incredibilă? Te-ai crede în Grecia. În afară de momentele în care eşti prins într-un ciclon, evident.

—Fascinant! spuse Agnes cu o voce ironică. Pot să ştiu unde mă duci?

— Aproape că am ajuns. E o căsuţă pe plajă. Acolo locuiesc de obicei.

— Vrei să spui că tu şi cu Alex nu staţi împreună cînd sunteţi pe insulă? Cum am să fac să vă asigur protecţia dacă sunteţi la cîţiva kilometri unul de celălalt?

—Ar fi cam greu să ne aflăm la cîţiva kilometri. Insula asta e ca o batistă. Sunt cinci minute de mers între cabana mea şi casa cea mare. Justine este bucătăreasa noastră, iar soţul ei, intendentul. Sexagenari amîndoi. Dacă ar deveni periculoşi, Alex şi cu mine i-am putea stăpîni cu uşurinţă.

— Foarte amuzant! Poate că ei sunt singurii locuitori, dar insula este uşor abordabilă.

— Deloc. Coasta este stîncoasă şi golfuleţul ăsta e singurul loc pe unde poate fi abordată. Dacă încearcă cineva să vină cu elicopterul, îl auzim. Calmează-te. Aici suntem în mai multă siguranţă decît la Houston. Singura ta grijă va fi să te fereşti

de arsurile de soare. Sper că ţi-ai adus un bikini.

—Nu port niciodată.

— Zău? Atunci, scaldă-te goală, chiar dacă nu-mi place ideea că te-ar putea surprinde altcineva. O să aşteptăm noaptea.

— Goală? N-ai înţeles. Am un costum de baie dintr-o singură piesă. Nu sunt destul de slabă pentru a purta bikini.

— Dimpotrivă, murmură Lance privind-o cu ochii mijiţi. Eşti sigură că nu vrei să te scalzi goală? E aşa de plăcut!

—Sunt foarte sigură.

—Îţi păstrezi tricoul pînă în sala de baie?

— Casa cea mare pare foarte spaţioasă, spuse Agnes pentru a schimba vorba. De ce să nu ne instalăm acolo?

—Mie şi lui Alex ne place să avem libertate de manevră. Nu ducem acelaşi fel de viaţă. La capătul cîtorva ore aş avea chef să-i dau în cap, iar dezordinea mea l-ar călca pe nervi.

—Dezordinea?

— Pictez puţin. Nu ştiu dacă am talent, dar, ca toţi artiştii, sunt dezordonat. De fapt, acolo unde lucrez, o pisică nu şi-ar găsi puii.

—N-am citit niciodată în vreun articol că ai fi artist. Ai expus deja?

—A, nu! Sunt doar un amator. Sunt cîte-

va aspecte ale vieţii mele particulare, pe care le feresc de ochii ziariştilor. Iată că am ajuns, spuse arătînd cu degetul o căsuţă albă, ce apăruse după cotul drumului.

«Cabana» nu era, într-adevăr, prea mare. Intrai de-a dreptul într-un living ce servea şi de salon şi de bucătărie. Nici o mobilă, în afara unui divan din piele neagră şi a unei mese de salon. Nici un covor pe podeaua din dale de ceramică albastră.

O uşă ducea spre dormitor, o alta spre o încăpere ce servea drept atelier.

— E îndreptată spre nord, cea mai bună orientare pentru a picta. Din cauza luminii care are variaţii puţine.

Agnes deschise gura pentru a protesta.

— Nici o problemă! spuse el. Am o canapea în atelier. Am să dorm acolo. Doar dacă eşti atît de egoistă, încît să vrei un pat doar pentru tine.

—Sunt egoistă, zise Agnes.

Împinse uşa camerei. Un pat mare de două persoane, cu o cuvertură de bumbac ocru, o noptieră din lemn alb. Acesta era tot mobilierul. Pe jos, acelaşi model ca şi în salon.

— Dalele sunt foarte frumoase, spuse Agnes şi, desigur, foarte practice pentru clima asta.

— Nici nu-ţi imaginezi cît de mult. După

fiecare ciclon, casa e inundată de apă.

— Asta e şi explicaţia pentru atît de puţine mobile, deci. Probabil că nu-i atît de practic să fii obligat să-ţi faci bagajele de fiecare dată cînd este furtună.

— N-avem dreptul la un ciclon în fiecare zi! Nu venim pe insulă decît de două-trei ori pe an. În cele din urmă, nu-i nici un risc.

— În afară de septembrie, făcu Agnes. Nu ţi s-a spus niciodată că nu e anotimpul cel mai potrivit pentru a face turism în regiunea asta?

— Cred că am să mă apuc de lucru, declară brusc Lance. Pe curînd! Ar trebui să-ţi pui faimosul costum de baie atît de demodat şi să te duci să înoţi. Dacă ţi-e foame, ai să găseşti ceva în frigider.

Îi trînti uşa-n nas. Ce-l apucase? După toate atenţiile amoroase, după atîtea avansuri şi după ce-i făcuse mult timp curte era ca şi cum ar fi anunţat-o că nu mai are nevoie de ea.

Agnes căzuse în plasă. Aproape că se pierduse în faţa farmecului său. El înţelesese şi acum o umilea. Nu, de fapt, se comporta normal, ca un Don Juan cu experienţă ce era.

De cînd părăsiseră Houstonul avusese loc o schimbare imperceptibilă în atitudinea lui. Cei doi bărbaţi fuseseră amabili cu ea

în timpul călătoriei, dar nimic mai mult. Dacă se gîndea bine, Alex, contrar obiceiului, poate că se arătase mai îndrăzneţ decît Lance. Bine! Băieţelul îşi terminase joaca cu ea. Se întorsese la pensulele sale şi o trimisese să facă baie şi castele de nisip pe plajă.

Îşi deschise valiza pentru a-şi lua costumul de baie. La urma urmei, nici nu era aşa urît. Bine răscroit pe şolduri, îi lungea şi mai mult coapsele fine şi nervoase. Ţesătura de culoarea pielii era chiar provocatoare, dar nu era nimeni căruia să-i facă farmece. Lance se zăvorîse în atelier, cu tablourile lui.

Nu făcuse nici măcar o remarcă despre cocul ei. De altfel, situaţia ar fi trebuit să-i convină. Cu cît se interesa mai puţin de ea, cu atît mai bine. Puţină singurătate nu-i va strica. O să se ducă să înoate, o să exploreze puţin insula, apoi o să se întoarcă pentru a-i pregăti ceva de mîncare. Nu! O să-şi gătească ceva doar pentru ea. El să se descurce singur!

* * *

Era zece fix, a doua zi dimineaţă, cînd Agnes bătu la uşa casei celei mari. Era prost dispusă. N-avea chef să ia masa în

compania nimănui, dar trebuia s-o sfîrşească. N-avea de gînd să-şi petreacă ore întregi de una singură, pe insula aceasta paradisiacă.

— Sunteţi Justine, nu? o întrebă pe femeia mică şi rotofeie care îi deschise uşa. Sunt Agnes Winston. Cred că sunt aşteptată de domnul Ben Rachid.

—Domnul Alex este pe terasă, îşi ia micul dejun. Drept înainte, spuse Justine cu un zîmbet călduros. O să-l găsiţi cu uşurinţă. Eu trebuie să mă întorc la bucătărie.

Agnes traversă un salon imens, luxos mobilat şi împodobit cu o mulţime de plante verzi. Printr-o uşă mare de sticlă se zărea terasa plină de flori.

Înaintă spre Alex cu un aer supărat.

— Nu spune nimic, făcu Alex împingînd spre ea un fotoliu. Să-ţi dau o ceaşcă de cafea. Lance a făcut din nou ceva urît. O văd după ochii tăi. Nu vine să ia micul dejun?

—Habar n-am. Nu l-am mai văzut de ieri după-amiază. N-am nevoie să fiu răsfăţată, te previn. Aş dori, doar, nişte explicaţii. E lucrul cel mai simplu din lume.

—Înţeleg, zise Alex cu un zîmbet enigmatic. Fii sigură că apreciem farmecul prezenţei tale, dar, te rog, bea-ţi cafeaua. Justine face clătite cu căpşuni. Dacă te

enervezi, n-ai să le mai poţi aprecia.

— Sunt foarte calmă, crede-mă. Bine, să admitem că sunt puţin iritată, spuse Agnes întîlnind privirea lui Alex, dar asta n-are nici o legătură cu Lance. E din cauza singurătăţii. Insula asta... Îmi plac oraşele. Natura de asemenea, dar în doze mici.

— Şi nici un Don Juan care să te facă să-ţi treacă timpul, nu-i aşa?

— Ţi-am spus că n-are nici o legătură cu el. Relaţiile noastre rămîn strict profesionale. Eu sunt garda lui de corp. Nu aştept o atenţie deosebită, dar nu sunt obişnuită să stau fără să fac nimic. Lance mi-a spus că vii aici ca să lucrezi. Aş putea să te ajut şi să bat la maşină?

— Nici nu se pune problema! Lance mi-a dat de înţeles că nu trebuie să-l calc pe nervi. Da, da, o ştiu, nu eşti decît garda lui de corp, dar, între noi fie vorba, ştim amîndoi foarte bine ce caută el. Dacă te mobilizez la treabă sau la altceva, riscă să piardă totul.

— Nici măcar nu ştie dacă mai sunt pe insulă, spuse Agnes cu amărăciune. N-a ieşit din atelier aseară, iar azi dimineaţă, cînd i-am bătut la uşă, nici n-a catadicsit să răspundă.

— I se întîmplă deseori să fie atît de absorbit, încît să nu audă, explică domol

Alex. Într-o zi sau două, o să iasă din starea asta şi o să devină aproape civilizat.

—Să sperăm. Şi dumneata ai un capriciu, Alex?

— Capriciu? N-ai nimerit-o deloc. Pictura este o veritabilă pasiune pentru Lance. Ţi-a arătat pînzele lui?

— Nu. Mi-a trîntit uşa în nas, expediindu-mă să mă joc pe plajă. Dacă arta joacă un astfel de rol în viaţa lui, cum de nimeni n-a auzit vreodată vorbindu-se despre asta? Sunt intrigată. Publicitatea nu-i displace, în general.

— Crezi? Nu-l cunoşti. Îşi apără cu sălbăticie viaţa particulară. Cea mai mare parte a poveştilor pe care le spun gazetele despre el sunt false şi lui nu-i pasă nici cît de-o ceapă degerată. Nu sunt cinci persoane pe lume care să ştie că îi place să picteze. Te numeri printre aleşi.

—Are talent?

—Talent? Poate fi numit şi aşa, zise Alex cu un surîs ciudat. Vrei să vezi unul din tablourile lui?

—Ai aici?

—În bibliotecă. E un portret al bunicului meu. Lance mi l-a oferit la ultima sărbătorire a zilei mele.

Biblioteca, la fel ca şi celelalte încăperi ale casei, era spaţioasă, dar părea mică la

prima vedere. Un portret imens, ce înfăţişa un bătrîn în costum tradiţional, ocupa un perete întreg. Era un tablou pe care l-ai fi crezut făcut anume ca să şocheze. Karim Ben Rachid era aşezat într-un fotoliu, cu picioarele pe biroul din faţa lui. Efectul era dintre cele mai curioase.Avea faţa senzuală, iar conturul buzelor revela o sensibilitate profundă. Ochii semănau cu cei ai lui Alex.

—Ei bine? întrebă acesta. Ce părere ai?

— Da, spuse încet Agnes, e extraordinar. N-am văzut niciodată un portret atît de impresionant.

— Şi încă nu-i cea mai bună pînză a sa. Lance spune că preferă să nu facă portretele oamenilor pe care îi iubeşte.

—De ce nu expune? Oricare proprietar de galerie de artă ar fi încîntat să prezinte pînze de o astfel de valoare.

—Trebuie să-l întrebi pe dînsul. Am vrut doar să-ţi dovedesc că Lance nu-i doaı un copil răsfăţat. Ceea ce o să te ajute să-i accepţi unele excentrităţi.

— Mulţumesc. Acum înteleg mai bine anumite lucruri.

—E-n regulă. Deci, i-am făcut un serviciu şi-mi va purta mai puţină pică pentru că mi-am petrecut cîteva clipe cu tine.

—Ai obiceiul să-i dai socoteală?

— Referitor la femei? Nu. Dar, de data

asta, e altceva.

—De ce?

—Trebuie să recunosc că se comportă cu dumneata cam bizar. Dar sunt sigur că ar fi dezolat că ţi-a displăcut.

—Nu chiar pînă acolo încît să-mi sacrific munca, ceea ce n-aş vrea, de altfel.

—Evident. După cum ai zis, relaţiile voastre sunt strict profesionale. De asemenea, adăugă el cu un zîmbet ironic, nu m-aş simţi vinovat dacă aş profita de compania ta la micul dejun. Hai să gustăm clătitele astea faimoase.

Erau delicioase, iar conversaţia cu Alex - deosebit de plăcută. Din păcate, fu întreruptă de trei ori de telefoane urgente.

—Şi se presupune că eşti în vacanţă! se miră Agnes, cînd el reveni, în sfîrşit, la locul său. Lance m-a lăsat să înţeleg că eşti obsedat de muncă.

—Rîde hîrb de oală spartă. El e mai rău ca mine. Refuză să numească muncă ceea ce face. Zice că se amuză,ceea ce nu are nimic de a face cu afacerile mele triste şi deprimante.

—Dar nu-i şi părerea dumitale, nu-i aşa?

—Eşti psiholog. E adevărat, cred că suntem amîndoi, fiecare în felul lui, nişte artişti. Pînza pe care pictez eu e mai mare, asta-i tot. Îmi aleg culorile cu aceeaşi grijă

ca şi el.

— Cu preferinţă pentru culoarea roşie, glumi Agnes pentru a-l tachina.

—Fiecare are micile sale defecte.

—Întotdeauna ai avut pasiunea asta pentru roşcate?

— Din copilărie. Mă întreb dacă nu-i în legătură cu Lance.

—Cum adică? întrebă Agnes alarmată.

— Nu, n-am vrut să spun asta, replică Alex, aproape furios. Ai o minte întortocheată.

— Scuză-mă, făcu Agnes, reţinîndu-şi un zîmbet.

— Faci bine că-ţi ceri scuze. E o idee extravagantă. Voiam doar să spun că, psihologic vorbind, Lance a avut, fără-ndoială, o mare influenţă asupra mea. Bunicul a vrut ca eu să mă călesc, să fiu înarmat pentru viaţă. Lance este singura persoană din lume în care am încredere şi pentru care am sentimente calde. Poate că sunt atras de roşcate pentru că mă simt bine cu ele. Sunt de acord,e o explicaţie cam alambicată.

—Dar poate să fie valabilă. De ce nu?

— Altceva: n-am arătat niciodată vreo atracţie aparte pentru bărbaţi. Să fie foarte clar!

—De acord, zise Agnes răbdătoare, n-o să

mai revin asupra subiectului. Te tachinam.

— O.K.! Hai să căutăm cîteva cărţi în bibliotecă. O să-ţi poţi trece timpul pînă cînd Lance o să apară din nou la suprafaţă.

* * *

— Ţi-ai pierdut minţile? Ai să faci insolaţie.

Agnes îşi simţi bătăile inimii accelerîndu-se, dar nu deschise ochii.

— M-am dat cu cremă. Ieri am rămas şi mai mult pe plajă şi n-am făcut insolaţie.

— Pentru că era mai tîrziu şi soarele stătea să apună. Pentru numele lui Dumnezeu, deschide ochii! Am impresia că vorbesc cu un cadavru.

Ea întoarse încet capul spre el şi-l privi printre gene. Stătea în faţa ei, în picioare, cu pieptul gol, numai într-o pereche de jeans. Muşchii braţelor şi ai umerilor i se conturau cu supleţe sub pielea bronzată.

Îngenunche pe nisip şi o acoperi pe Agnes cu cămaşa pe care o avea în mînă.

— Am să mă sufoc, protestă ea, îndepărtînd cămaşa. Mă simt foarte bine aşa cum sunt.

— Aşa spui acum.Dar ai să-mi dai dreptate mîine. Asta-i inconştienţă. Nu trebuia să stai atît la soare.

—Ești mult prea prevenitor, spuse Agnes ridicîndu-se ușor. Costumul de baie mă protejează îndeajuns.

—Poate că nu și nici nu-i așa dezagreabil pe cît credeam. Îl găsesc chiar destul de atrăgător. Cînd te-am văzut de la fereastră, am avut un șoc. Am crezut că ești goală.

—Atunci ți-ai adus aminte că exist?

Își mușcă buzele. Vorbise prea repede. Își jurase să rămînă calmă. Încercă să schimbe subiectul pentru ca el să nu-i observe tulburarea.

—Alex mi-a spus că o să-l trimită pe Nate să te întrebe dacă ai să fii liber pentru dejun.

— M-am purtat urît! suspină el trecîndu-și mîna prin părul roșu. E prea tîrziu să-mi cer scuze. Ai să mă ierți dacă am să-ți promit că n-o să se mai întîmple?

—N-ai nici de ce să te scuzi, nici de ce să faci promisiuni pe care nu le poți ține. Nu trebuie să îți impui să fii politicos. Sunt în serviciul tău.

— Deloc! E dreptul tău să fii supărată. Dacă ai fi făcut la fel și nu te-ai fi ocupat de mine timp de-o jumătate de zi, aș fi fost furios. N-am nici o scuză. Am început să pictez și noaptea a trecut fără să-mi dau seama. Am vrut să iau un sandwich în dimineața asta și apoi am uitat. Ai să mă

ierţi?

Avea privirea gravă. Nu mai zîmbea. Ea ar fi vrut să-i răspundă glumind, dar intîlnind această gravitate, îşi lăsă ochii în pămînt.

— Da, spuse ea, te iert. M-am simţit singură. Foarte singură.

— Recunosc, sunt vinovat. Nu reuşesc să-mi explic cum de am putut să cad în vechile mele obişnuinţe, atunci cînd erai atît de aproape de mine.

— Nu sunt în stare să rezist în faţa unei asemenea concurenţe. Arta e cel mai important lucru pentru tine. Ar fi şi păcat de irosirea unui asemenea talent!

— O, exagerezi! Pictez pentru a-mi trece timpul.

—Nu e şi părerea lui Alex.

—Văd că Alex a vorbit cam mult. Dar nu genul ăsta de talent aş vrea eu să văd că apreciezi la mine, spuse Lance apropiindu-se şi cuprinzînd-o de umeri. Ştii ce vreau să spun?

—Vai! E lucrul cel mai banal din lume. Să vorbim mai degrabă de pictura ta. De ce n-ai expus niciodată? E păcat să ţii ascuns aşa un dar.Publicul are dreptul să-ţi vadă tablourile.

— Din păcate, e imposibil, spuse Lance întunecat. Nu pot expune. Am fi desco-

periţi.

—Descoperiţi?

— Experţii mi-ar recunoaşte imediat tehnica. Nici eu, nici Alex nu avem o atracţie deosebită pentru închisori.

—Ce vrei să spui?

—Iată adevărul: Sedikhan Petroleum şi-a depus bilanţul acum doi ani. Datorită banilor pe care i-am dat noi, Alex şi cu mine, catastrofa n-a fost făcută publică. Eu pictez tablouri, iar Alex le plasează. Nu vrem ca bătrînul Karim să scadă în ochii propriului său popor.

—Dar cum faceţi? Cu ce nume sunt semnate tablourile?

—Îţi aduci aminte de un Rembrandt care a fost descoperit acum optsprezece luni la Munchen, într-un beci?

Dădu din cap, în sens afirmativ.

—Una din cele mai bune lucrări ale mele. Mi-a fost destul de greu să mă despart de ea.

—Un falsificator? Eşti un falsificator?

—De ce eşti atît de severă? Asta solicită o muncă enormă. Mi-am pierdut luni întregi la Vermeer-ul meu.

— Vermeer? făcu moale Agnes, care simţea că cedează.

—**Femeie la oglindă**, descoperit luna trecută la Anvers.

—Oh, Dumnezeule! Şi acela?

Păli. Tot talentul ăsta risipit! Nu îndrăznea să se uite în ochi lui. Părea să nu se simtă bine, dar probabil că simţea nevoia să i se confeseze.

—Cel care mi-a dat cel mai mult de furcă a fost Leonardo da Vinci. Există la acest maestru o anumită nuanţă...

Se întrerupse cînd văzu buzele strînse şi obrajii în flăcări ai lui Agnes şi izbucni în rîs.

—Un adevărat copil! Ia totul în serios!

Rîdea atît de tare, încît îi dădură lacrimile.

—Era o glumă? întrebă Agnes cu o linişte de mormînt. Majestate, probabil că v-am părut foarte proastă.

— Agnes, zise el oprindu-se din rîs, nu voiam...

Agnes izbucni prosteşte în lacrimi.

—V-aţi amuzat bine, nu-i aşa? strigă ea. Şi cînd te gîndeşti că mi-era milă de dumneata! N-ai nici un sentimen profund. Eşti un iresponsabil. Am greşit că am uitat asta. N-o să mi se mai întîmple, ţi-o jur.

Zvîcni în picioare şi se îndepărtă alergînd. El o ajunse din urmă şi-o prinse de braţ.

—Agnes, nu-i adevărat. Am tot atîta sensibilitate ca şi tine. Am să ţi-o dovedesc într-o bună zi. E drept, sunt un idiot. Nu

mă gîndeam că o să mă iei în serios. Şi apoi, e vina ta dacă te tachinez. Mă impresionezi. Ce vezi rău în a avea puţină pudoare? În a nu lăsa să se vadă ceea ce simţi în adîncul fiinţei tale?

— Nu simţi nimic. Eşti inconsecvent, Lance. De exemplu, ştii foarte bine că ai talent, dar te comporţi de parcă pictura n-ar fi pentru tine decît o trecere de vreme. De ce să-ţi fie ruşine de ceea ce faci?

—Ce ştii tu? Şi pe urmă, da, de acord, e important pentru mine, e lucrul cel mai important al existenţei mele. Eşti mulţumită? Şi ce-i cu asta?

—De ce nu expui?

— Tocmai pentru că e important pentru mine. Nu vreau să fiu de batjocora criticilor de artă.

— Criticii de artă ştiu să recunoască talentul.

— Aşa crezi? Un artist ce trăieşte din operele sale poate fi luat în serios, dar un prinţ de sînge, nu. Operele mele se vor vinde, poate, dar n-am să ştiu niciodată dacă e din cauza valorii lor, sau din cauza numelui meu. Niciodată! N-am să le arăt niciodată. Prefer să le văd putrezind în casa de pe plajă.

Vorbea cu pasiune şi ochii îi scînteiau ca nişte fulgere. Pasiune şi suferinţă.

— Greşeşti, spuse Agnes. Greşeşti din toate punctele de vedere.

— Nu. Am dreptate. Eşti prea naivă. Cunosc astfel de situaţii. Nu vreau un succes monden.

—Dar e aşa o risipă! O risipă de neiertat!

Două lacrimi apărură în ochii lui Agnes şi-i alunecară pe obraji. Lance o privea fascinat.

— Plîngi! Plîngi din cauza mea. E prima dată cînd mi se-ntîmplă aşa ceva. Încetează, Agnes, nu pot suporta. Sau mai degrabă, da, cred că-mi place.

—De ce aş plînge pentru tine? N-o meriţi, tu şi masca ta de iresponsabilitate, de uşurinţă. Nu eşti decît un clown stupid.

— Încetează, Agnes! Ţi-o jur că nu mai glumesc!

— O! Nu le meriţi! repeta Agnes printre lacrimi.

— Ştiu, îi răspunse, luînd-o în braţe şi legănînd-o ca pe un copil.

Ea îi zîmbi.

—De ce-ţi dau voie, oare, să mă torturezi în felul ăsta?

— Pentru că fiecare Pierrot are nevoie de Colombina lui şi pentru că eu mi-am găsit-o, în cele din urmă, pe a mea. Acum, vrei să vii la masă? Alex ne aşteaptă. Voi fi perfect, bine crescut, un adevărat cavaler la

dispoziţia dumneavoastră.

—Nu, nu, mai bine întoarce-te la atelierul tău.

— Vreau să-mi petrec seara cu tine, Agnes. Dacă nu vrei să mergem în casa cea mare, să facem altceva. Ce ţi-ar place?

— Dar nu-mi doresc altceva! Am o mulţime de cărţi bune şi aş vrea să mă culc devreme.

—Dar, tocmai ţi-am zis...

—Da, ştiu, dar nu mai suntem pe vremea cînd ţăranii acceptau orice de la stăpînii lor, fără a spune nimic. Du-te la treabă, Lance.

—Eşti sigură?

— Bineînţeles. Mă duc să văd ce este în frigider şi să pregătesc ceva de mîncare înainte ca tu să dispari.

O privi gînditor.

— Nu vrei să-mi ţii companie? Divanul e confortabil şi am şi o veioză. Ai putea citi.

—Nu te deranjează dacă ai pe cineva alături atunci cînd lucrezi?

— Nu ştiu, spuse el cu o simplitate dezarmantă. N-am dat voie pînă acum nimănui să rămînă lîngă mine cînd pictez. Dar vreau să te am pe lîngă mine. Vrei, Agnes?

—Da, zise ea uşor, vreau.

Capitolul 5

«Cine ar fi putut crede că a urmări un bărbat, pe cale de a face un tablou, e o experienţă atît de plăcută şi plină de senzualitate?» se gîndi Agnes, întinsă pe divan.

În atelier domnea o tăcere adîncă, tulburată doar de zgomotul pensulei pe pînză sau de mişcările uşoare ale lui Lance, care-şi schimba locul ori se apleca să culeagă vreun tub. Mirosul picturii şi al terebentinei gîdila plăcut nările lui Agnes. Cel mai fascinant era spectacolul lui Lance, con-

centrat asupra lucrului, dîndu-se uneori înapoi cu cîte un pas, pentru a aprecia mai bine vreun detaliu al tabloului.

Din locul în care era culcată, Agnes putea vedea în acelaşi timp şi pînza şi pictorul. Semăna el însuşi cu un tablou. Îşi păstrase jeans-ii prespălaţi, pe care-i purtase după-amiază şi-şi trăsese pe deasupra o bluză albastră foarte largă, ale cărei mîneci erau ridicate pînă peste cot, lăsînd să se vadă braţele puternice.

Se întoarse şi-i zîmbi.

—Totu-i în regulă? Nu te plictiseşti?

—Deloc. Alex mi-a împrumutat un roman poliţist pasionant, minţi ea.

În realitate, nu citise nici un rînd, timp de cîteva ore. Nu se mai sătura să-l privească pe Lance, încercînd să înţeleagă prin ce mister bărbatul acesta exersa asupra ei o atît de puternică atracţie.

—Mai vrei cafea?

— Mulţumesc, răspunse el distrat. Se răcoreşte. Pune-ţi pătura pe picioare, altfel rişti să răceşti.

Agnes îşi amintea de privirea pe care i-o aruncase atunci cînd ea apăruse în şort alb, cu cîteva ore mai devreme. Acum ar fi putut avea picioare de lemn sau deloc, era ultima ei grijă. Trase cuvertura bej cu roz peste ea şi se cuibări ca o pisică.

Cu un zîmbet de satisfacție, se uită în jur. În afară de pat și noptieră, atelierul nu era mobilat. Lîngă un perete, era o masă mare, improvizată pe țăruși, pe care puteai să vezi o serie întreagă de pensule, de perii, de tuburi, de recipiente și flacoane. Zeci de pînze erau îngrămădite unele peste altele, cea mai mare parte cu fața în jos. Cînd Lance deschisese un dulap pentru a lua cuvertura afgană, Agnes văzuse alte pînze stivuite acolo, în dezordine. Voise să protesteze, dar se abținuse pentru a nu rupe farmecul.

Pînzele erau niște capodopere pur și simplu. Culorile îi explodau în cap ca acordurile unei simfonii.

Ce tragedie să lași astfel de picturi ascunse, fără ca nimeni să poată profita de ele! Trebuia să găsească o modalitate de a-l convinge pe Lance să facă măcar o expoziție.

Răsucea problema pe toate fețele, fără a găsi o soluție. O să se gîndească mai tîrziu. Deocamdată îi ajungea dacă stătea acolo și privea reflectarea gîndurilor și a emoțiilor, care animau figura mobilă a lui Lance, dacă se lăsa invadată de vitalitatea pe care o emana.

Se instală mai confortabil între perne, trase cuvertura mai sus și lăsă să-i cadă pe

jos cartea pe care n-o mai citea. Lance n-o să se mai ocupe de ea ore în şir. Nu era nevoie să se prefacă.

* * *

Se simţi ridicată de nişte braţe puternice. Capul i se sprijinea de un piept cald. Scînci ca un copil deranjat din somn.

—Şşşşt! făcu Lance. Trebuie să te duci la culcare, fetiţo. E foarte tîrziu.

— Ai terminat? întrebă Agnes cu voce adormită, lipindu-se de el.

—Nu chiar, mai am de pus la punct cîteva detalii.

O aşeză pe patul cel mare şi se lăsă lîngă dînsa. Apoi, fără grabă, începu să-i descheie nasturii de la cămaşă.

—Nu, protestă ea slab. Nu trebuie.

Totuşi, îl lăsa să o facă, cu ochii închişi. I se părea natural ca degetele abile ale lui Lance s-o elibereze de haine.

—Îţi va fi mult mai comod să dormi aşa, spuse el, ca şi cum, şi pentru el, gestul era natural. N-ai teamă, dragă! N-am să te ating. Sunt prea obosit. Am lucrat atît de mult, încît de-abia mă mai ţin picioarele. Vreau doar să te răsfăţ puţin şi să-ţi doresc noapte bună.

—E bine, spuse ea adormind pe loc.

Era minunat să te cufunzi în somn, simțind căldura mîinilor lui mîngîietoare pe piele.

Lance lipsi cîteva minute. Cînd se întoarse, se strecură alături de Agnes sub pătură. O luă în brațe, îi așeză capul în scobitura umărului. Adormiră amîndoi ca niște copii.

* * *

Atingerea dulce a buzelor lui pe sînul gol o trezi. Visa, oare? Gemu ușor de plăcere. Buzele lui deveniră mai insistente. Deschise ochii. Capul lui Lance se odihnea pe pieptul ei.

—Credeam că ești obosit.

—Obosit, dar nu mort. Chiar și dacă aș fi fost ca Lazăr, aș fi ieșit din giulgiu, la vederea sclipirii ochilor tăi. Aseară, cînd te-am dezbrăcat, era întuneric. Acum te pot admira în voie. Ești frumoasă, draga mea, atît de frumoasă!

—Mulțumesc, spuse Agnes roșind.

—N-ai pentru ce, răspunse el, cu un zîmbet complice.

Apoi, cu o gravitate neașteptată, începu să-i acopere corpul cu sărutări. Ca și prima dată cînd o sărutase, în taxi, își pierdu, încetul cu încetul, percepția a tot ceea ce o

înconjura. Nu mai exista nimic decît corpul acesta bărbătesc, alături de al său şi trupul ei înălţat, rostogolit într-un torent de emoţii şi de plăceri necunoscute.

* * *

Îşi trăgeau sufletul unul în braţele celuilalt, epuizaţi de violenţa îmbrăţişărilor. Agnes îşi puse mîna pe pieptul lui Lance.

—A fost ca o furtună, spuse ea uşor, ca o vîntoasă, cu descărcări electrice şi după aceea ca un curcubeu în toate culorile pămîntului şi în altele care nu există.

El o sărută uşor pe frunte şi-i mîngîie părul cu o delicateţe infinită.

— Şi pe mine m-ai făcut să descopăr peisaje şi culori nebănuite. E unul din cele mai frumoase cadouri pe care le-am primit vreodată. În calitate de pictor, adăugă el cu malitie. Şi tu eşti o artistă, Agnes Winston. Iubito, ştii că m-ai dat complet peste cap?

— Totuşi, eram moartă de frică. Nancy, prietena mea, mă ironiza, repetîndu-mi că, la douăzeci şi patru de ani eram, fără îndoială, un caz unic: singura femeie din lume care încă nu cunoscuse bărbatul, pînă la această vîrstă.

— Vai, draga mea! Eşti minunată. N-am mai simţit niciodată ceva asemănător.

—Nici eu. Ştii, mă simt plină de orgoliu.

—Cu tine e altfel. Eşti diferită de tot ceea ce-am cunoscut. Am înţeles lucrul ăsta, l-am ştiut din clipa în care te-am văzut, în seara aceea grozavă.

Se cufundară într-un sărut interminabil.

— Iubito, spuse el cînd li se desprinseră buzele, cred c-am să încep un alt tablou.

— Acum? Dar de abia dacă ai terminat unul!

— Cu tine am o sursă de inspiraţie inepuizabilă. Eşti atît de frumoasă! Vreau să fac portretul tău, aşa cum stai acolo, cu părul în dezordine, cu ochii strălucitori, cu obrajii în flăcări. Vrei să pozezi pentru mine?

De ce-şi aduse aminte Agnes, în clipa aceea, de remarca lui Alex, din bibliotecă? «Lui Lance nu-i place să facă portretul celor pe care-i iubeşte.» Evident că ea nu intra în categoria asta. Dar oare ce-şi imaginase? El îi spusese că e frumoasă, că îi făcuse plăcere să facă dragoste cu ea. Asta era tot şi era deja foarte mult. Trebuia să se mulţumească cu atît şi să binecuvînteze cerul.

— De ce nu? spuse ea, străduindu-se să zîmbească. Am să ajung celebră, în ziua în care ai să-ţi expui tablourile. Aş greşi dacă aş refuza şansa asta. Trebuie să ai deja cea

mai importantă colecţie particulară din cîte există la ora actuală. Accept, dar cu o condiţie.

—Care?

— Mi-ai spus că am temperament de artistă. Nu sunt departe de a crede acest lucru. Vreau să mă înveţi să pictez.

—Serios?

—Foarte.

—O, iubito! Ce idee bună! Dar stai puţin, să pregătim mai întîi pînza.

Şi lecţia de pictură începu, o lecţie destul de puţin ortodoxă.

* * *

Soarele apunea, cînd Agnes reuşi să se trezească. Prin persiene, ultimele raze făceau să plutească în cameră o ceaţă aurie.

Se întinse cu voluptate. O oboseală plăcută o incita să mai lenevească în pat puţin. Deschise ochii. Lance nu mai era lîngă ea. Desigur că se întorsese în atelier. Avea o altă amantă, mult mai exigentă decît ea: pictura. Agnes nu se va bate niciodată cu această rivală. Cît le priveşte pe celelalte, va şti să se apere.

Făcu un duş rapid, îşi spălă părul, îşi trase un şort din pînză albastră şi o bluză

asortată, care i se mula pe pieptul bine făcut. Nu-şi luă sandale, dornică să simtă în talpă nisipul fin şi plăcut al plajei.

Marea începea să urce. Valurile veneau să-i mîngîie picioarele goale. Începu să alerge la marginea apei, trecîndu-şi degetele prin păr, pentru ca vîntul să-l usuce mai repede.

Soarele începea să dispară la orizont. Agnes se opri cîteva clipe ca să admire nuanţele de roşu, portocaliu şi violet, pe care globul incandescent îl revărsa deasupra mării calme ca o oglindă.

— E un tablou magnific, dar îl prefer pe cel pe care l-am făcut împreună.

Lance era în spatele ei. Se întoarse spre el, zîmbindu-i fericită.

—Şi eu! Culorile ne-au reuşit mai bine.

În lumina soarelui ce apunea, pielea bronzată a lui Lance semăna cu bronzul patinat de vreme. Părul roşu avea culoarea flăcărilor şi ochii albaştri îi străluceau ca pietrele preţioase. Şi el era desculţ. Ca de fiecare dată cînd îl privea, Agnes îşi pierdu răsuflarea în faţa frumuseţii lui de necrezut.

—Credeam că te-ai întors la lucru.

— Nu. M-am plimbat puţin. Voiam să meditez.

— Sunt fericită că ai venit cu mine, îi

spuse, lipindu-se de el. Eram pe cale să-mi spun că mai am nevoie de o altă lecţie.

—Eşti o elevă silitoare. Încă puţină practică şi ai să-mi dai tu lecţii. Era cît pe ce să te trezesc adineauri.

—De ce n-ai făcut-o? întrebă ea, mîngîindu-i gîtul şi strecurîndu-şi mîinile pe sub cămaşa întredeschisă.

El scoase un suspin, apoi, uşor, îi îndepărtă mîinile, ce-i înconjurau talia.

—Agnes, nu mă mîngîia aşa, te rog, e deja destul de greu pentru mine.

—Dar ce s-a întîmplat? întrebă ea.

Simţi că-i dau lacrimile. Crezuse că glumeşte şi aşa şi era, într-adevăr, dar, sub un aer glumeţ, el ascundea ceva cît se poate de serios.

Îşi lăsă ochii în pămînt, pentru a-şi ascunde tristeţea şi se îndepărtă de el.

— Trebuie să mă ierţi, Lance, dacă sunt puţin cam exagerată . Sunt novice în astfel de relaţii. Tu trebuie să mă înveţi cum să mă port.

—Vai! Iată că te-am făcut din nou suferi. Nu pricepi. Nu te-am respins.

—Şi totuşi aşa pare, spuse ea, continuînd să nu se uite la el. Dar nu e nevoie să te explici. Înţeleg foarte bine.

— Agnes, mă înnebuneşti. Vreau în continuare să fiu cu tine, să te iau în braţe, să

te ating. Eşti femeia cea mai senzuală pe care am cunoscut-o vreodată.

— Atunci? Ce nu merge? Eu te vreau, tu mă vrei... şi totuşi, mă... respingi.

—Nu-i aşa simplu. Sunt primul bărbat pe care l-ai cunoscut.

— E prea tîrziu să ne mai gîndim la asta, nu crezi? N-am impresia că asta te-a preocupat prea mult... înainte.

— Am fost un egoist mizerabil. Mi-am pierdut capul, dragostea mea. N-aş fi crezut niciodată că tu... Eşti aşa naivă, aşa de inocentă. Ar trebui să fii neliniştită. De ce-o iei cu atîta veselie?

«Pentru că mă gîndesc la un mic Pierrot cu părul roşu şi cu ochi de safir. Pentru că vreau să am un copil de la tine, se gîndi ea. Pentru că am să te iubesc întotdeauna.»

— Nu ştiu de ce eşti tulburat, făcu ea ridicînd din umeri. Mai stăm aici încă cincisprezece zile şi acum, că am cunoscut această fericire, vreau să recuperez timpul pierdut. De altfel, nu sunt atît de naivă încît să cred că toate acestea vor dura prea mult timp între noi.

— Eşti foarte rezonabilă, spuse el cu un zîmbet amar în colţul gurii. Eşti liberă să crezi că nu e decît o simplă şi scurtă întîlnire. Chiar dacă ar fi adevărat, nu vreau să fiu pentru tine ca un vapor ce face escală

într-un port, după care se tot duce.

— Nu, lasă-mă pe mine să hotărăsc. Ai dovedit deja că nu eşti prea sigur ce vrei. Ţi-e frică, eziţi. Nu la fel stau lucrurile cu mine; eu ştiu ce vreau, eu ştiu ce fac.

Îl privea cu ochii mijiţi, trecîndu-şi vîrful limbii peste buzele întredeschise.

—Agnes.

—Te rog!

— O, nu, făcu el dîndu-se fără să vrea înapoi cu un pas, nu vreau să-ţi fac rău. Vreau, dimpotrivă, să fiu în măsură să mă ocup întotdeauna de tine.

— Dar o faci, deja, la perfecţie. Nu m-am simţit niciodată atît de bine ca în braţele tale.

— Iubito! suspină el. Eşti atît de frumoasă, atît de preţioasă! Vreau să te păstrez ca pe cea mai rară comoară.

—Comorile sunt făcute pentru a te bucura de ele, spuse ea, lipindu-se de Lance. Ai remarcat vreodată cum pălesc bijuteriile atunci cînd nu sunt purtate? Nu mă lăsa în cutiuţa mea!

Începu să-şi descheie încet nasturii de la bluză.

— Oare e aceeaşi femeie care refuza să facă baie în bikini? se miră el cu glas răguşit, în timp ce-i mîngîia umerii şi sînii.

—Soarele va apune curînd. Mi-ai spus că

e momentul ideal pentru a face baie.

—Vrei să faci baie?

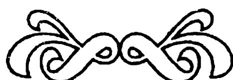
—Îhî...

—Agnes, nu fă lucrurile mai dificile decît sunt.

—Exact asta am de gînd să fac. Vreau să învăţ noi nuanţe de culori, încă şi mai subtile.

— Ai milă! Agnes! E prima dată în viaţă cînd încerc să mă port cum trebuie. Dacă nu te îndepărtezi de mine, nu mai răspund de nimic. Aş fi în stare să te violez.

—Inutil, iubitule, spuse ea atîrnîndu-i-se de gît şi făcîndu-l să se prăbuşească pe nisipul fin de alături.

Capitolul 6

Vîntul sufla în rafale. Înaintau greu, cu spatele aplecat. Străbătură ultimii metri alergînd. Lance deschise uşa, fără să mai sune şi o împinse pe Agnes în interiorul casei.

— Uf! făcu ea trăgîndu-şi sufletul şi punîndu-si părul în ordine. Nu-i chiar ziua potrivită pentru a accepta o invitaţie. Vîntul ne-a dat peste cap, pur şi simplu. Probabil că arăt îngrozitor.

— Dimpotrivă, eşti foarte frumoasă. Semeni cu o sălbăticiune. Am să schimb

decorul portretului tău. O walkyrie are nevoie de furtună, pentru a fi în elementul său.

— Atîta timp cît nu insişti să mă pictezi cu sînii goi şi o cască pe cap, treacă de la mine.

— Imposibil, dragă, ar fi un adevărat supliciu al lui Tantal.

— N-ai lucrat prea mult astăzi. Credeam că artiştii îşi văd modelele cu un ochi obiectiv. Ca şi medicii.

—Nu întotdeauna. Cu tine în nici un caz, Agnes. Poate că peste cincizeci de ani voi fi obiectiv. Dar nu e prea sigur...

Era pentru prima dată de cînd erau pe insulă, cînd Lance făcea aluzie la viitor. «Linişteşte-te», se gîndi ea. « Nu fi naivă, nu ţi-a promis nimic. Asta nu vrea să spună nimic.»

Cele două săptămîni fuseseră paradisiace. Fericirea lor nu era umbrită de nici un nor. În afara acordului uimitor care exista între ei pe plan fizic, deveniseră foarte apropiaţi. O prietenie caldă, aproape frăţească se născuse între ei. Era cu atît mai surprinzător cu cît proveneau din medii foarte diferite şi aveau moduri de viaţă diametral opuse. Totuşi, pînă atunci, nu îi spusese niciodată că o iubeşte sau că şi-ar dori să-şi împartă viaţa cu ea.

Agnes strălucea de fericire. Această aventură minunată o să se prelungească şi dincolo de limitele insulei? Cine ştie? Poate că o să dureze totdeauna.

El fu sensibil la această strălucire ce emana din privirea şi din toată fiinţa ei.

— Iubito, să nu stricăm seara. Să ne întoarcem acasă.

— Imposibil, Alex ne aşteaptă. De altfel, iată-l.

Ben Rachid era în picioare în pragul uşii. Îi privea cu un zîmbet amuzat.

—În sfîrşit! N-a fost uşor să vă smulg din cuibul dragostei voastre. Încep să mă satur de singurătate.

Obrajii lui Agnes se împurpurară. Alex, în pantaloni şi în cămaşă neagră, înainta pentru a-i strînge mîna. N-avea deloc aerul unui abandonat. Dimpotrivă, dădea impresia că-şi este suficient sie însuşi. Asta era şi părerea lui Lance.

— E foarte drăguţ din partea ta să ne laşi să credem că ţi-am lipsit, dar nu cred nimic. Ca de obicei, probabil că te-ai ocupat atît de mult de afacerile tale, încît ai şi uitat de existenţa noastră.

— Ce nepoliteţe! Ai fi putut să-mi apreciezi discreţia, dragul meu. Mi-ar fi trebuit un motiv bine întemeiat ca să vă deranjez şi să întrerup acest dulce vis de dragoste.

Eu nu sunt un artist. Nu mi s-ar fi iertat grosolănia.

— Recunosc foarte bine aroganța familiei Ben Rachid. Ai sfîrşit, totuşi, prin a-ţi depăşi scrupulele şi a ne trimite un bilet insistent. Nu e o invitaţie, ci un ordin, mai degrabă. Originile tale regale îşi spun cuvîntul.

— Eram disperat, făcu Alex cu o grimasă comică. Sunt în stare să suport singurătatea, dar nu pot înfrunta de unul singur Teroarea teutonă. Trebuie să-ţi telefoneze din clipă în clipă. Cunoscînd-o pe Bettina şi punctualitatea ei remarcabilă, ai exact trei minute pentru a-ţi lustrui armele înaintea bătăliei.

— Alex! strigă Lance scandalizat. Ai fi putut să-i spui că sunt la Sedikhan. Clancy i-ar fi înşirat tot felul de istorioare. E obişnuit cu aşa ceva.

— Ştia că eşti aici. E un copoi fin. Nu pierde niciodată urma. Să-i recunoaştem această calitate. Merită să-i vorbeşti cîteva minute.

— Mulţumesc! O să ţi-o plătesc eu într-o bună zi!

— Teroarea teutonă? întrebă Agnes. Pe cine numiţi voi cu porecla asta oribilă?

—Baroana Bettina von Feltenstein, spuse Lance, aruncîndu-i o privire furioasă lui

Alex.

—Baroana von Feltenstein este la telefon, anunţă Justine din pragul uşii. Vrea să vorbească cu prinţul Rubinoff.

— Cu treizeci de secunde mai devreme, spuse Alex privindu-şi ceasul. Trebuie să i-o spui, Lance. Poţi să vorbeşti din bibliotecă, eu îi voi oferi ceva de băut lui Agnes.

Lance înjură printre dinţi şi trînti în urma lui uşa de la bibliotecă. Agnes, meditativă, îl urmă pe Alex în salon.

— **Ginger ale**? întrebă el.

— Ai o memorie bună. Da, te rog. De ce este Lance furios?

—Bettina este logodnica lui. În sfîrşit, cea pe care i-au ales-o părinţii.

Făcu turul barului şi se aşeză alături de Agnes. Ea îl privea cu un aer încruntat .

—Nu poate s-o suporte, adăugă el repede. E un pic prea agresivă pentru gustul lui. Şi mărginită, pe deasupra. Nu reuşeşte să înţeleagă de ce Lance refuză să se căsătorească cu ea şi să-i facă o întreagă liotă de prinţişori teutoni.

—Pricep, făcu Agnes privindu-şi paharul. Trebuie să fie insuportabil.

—Nu cred că ai putea înţelege. Lance n-a făcut niciodată ceva împotriva voinţei sale. Nimeni nu l-ar putea obliga să se însoare, dacă el hotărăşte contrariul. Ar trebui să-l

cunoşti destul, acum, pentru a înţelege că mai dragă decît orice îi este propria libertate.

—Nu, nu cred că-l cunosc deajuns. Îl ştiu de prea puţină vreme. N-am discutat niciodată astfel de probleme. E un om foarte secretos.

— Dacă asta te poate linişti, ţi-aş spune că ai mai multe şanse decît oricare altă femeie să-i pătrunzi secretele. E nebun după tine.

— Mulţumesc, Alex! făcu Agnes, într-un mare elan de prietenie. Îţi mulţumesc că mi-ai spus!

—Femeia asta e imposibilă! strigă Lance, intrînd pe neaşteptate în salon. Mă întreb dacă nu e bolnavă mintal. Şi ce înverşunare! Un adevărat buldog agăţat de osul lui.

Îşi turnă ceva de băut într-un pahar. Mîinile îi tremurau.

— Din cîte văd, lucrurile s-au desfăşurat prost pentru tine. Nu cumva are de gînd să ne facă o mică vizită?

— Tare mi-e frică, spuse lugrubu Lance. Am făcut totul s-o descurajez, dar degeaba.

Brusc, Agnes nu mai putu să suporte. Nu puteau discuta despre altceva? Se ridică şi se duse pînă la uşile imense din sticlă. Ploua cu găleata.

—Riscăm să fim muiaţi pînă la oase, cînd o să ne întoarcem acasă. Ploaia nu dă semne că ar vrea să se oprească prea repede. Nu seamănă deloc cu o scurtă aversă tropicală.

— O să vă petreceţi noaptea aici, hotărî Alex pe un ton fără replică. Nu aveţi nici radio ca să vă informaţi despre evoluţia tornadei, nici telefon ca să vă pot preveni. Ai dreptate, Agnes, nu-i o mică aversă. E o tornadă. Radioul a anunţat-o. Dacă o să rămînă în Golful Mexic o bucată de vreme, o să se transforme în ciclon. În orice caz, pe o aşa vreme nu riscăm să avem musafiri, nici pe Bettina nici pe altcineva.

—Slavă cerului! Furtuna asta e o binecuvîntare. Şi mulţumesc pentru invitaţie, Alex, spuse Lance ceremonios.

—L-am trimis deja pe Nate pe plajă să vă strîngă lucrurile. O să-mi fiţi oaspeţi, pînă cînd trece furtuna. În cîteva ore cabana o să fie complet inundată.

—Şi tablourile? întrebă Agnes.

— Nate le-a ambalat într-o ţesătură impermeabilă. N-ai de ce să te temi. Trebuie să fie deja în bibliotecă. Să mergem să vedem dacă n-au fost deteriorate.

— E inutil, zise Lance. Nate e foarte grijuliu. Am să mă ocup de problema asta după masă.

—Poate că ar fi mai bine să verifici acum, sugeră Agnes, care era neliniştită. Ar fi o prostie ca unele pînze să fie stricate.

—Pot oricînd să fac altele, spuse Lance în glumă.

—Îţi fac favoarea de a nu răspunde la astfel de prostii, zise Agnes oftînd. Cînd ai să pricepi că eşti un pictor mare şi că tot ce faci are valoare?

— Ei bine! făcu Alex, cred că suntem pe cale să ne angajăm într-o discuţie interminabilă. O să mă iertaţi, mă duc să dau un telefon fără importanţă. Justine va veni să vă anunţe cînd e gata masa.

—Rămîi, Alex, zise Agnes. Ştiu că mă lupt cu morile de vînt. Abandonez! Unde e camera pentru oaspeţi? Mă duc să mă aranjez puţin.

—Prima uşă la stînga, la etaj. Dacă nu se întrevăd alte discuţii, rămîn să mai beau un pahar. Lance?

—De ce nu? Să ne ferească Dumnezeu de femeile încăpăţînate!

Agnes auzi aceste ultime cuvinte în timp ce părăsea încăperea. Era clar că se refereau la ea. Lance o punea alături de Teroarea teutonă. Îşi muşcă buzele, dar nu răspunse. Nu era obligatoriu să se coafeze din nou. În ceea ce priveşte machiajul, renunţase la el, de cînd pusese piciorul pe

insulă. Dar dacă ar fi rămas cu ei, în salon, probabil că, aşa cum prevăzuse Alex, discuţia ar fi luat o întorsătură neplăcută.

Era singurul nor al dragostei lor. De ce nu voia Lance să admită că darul, pe care i-l oferise cerul, nu trebuia să rămînă ascuns? Nu avea dreptul. Cînd se gîndea la picturile îngrămădite în dulap, înnebunea.

Se opri în capul scărilor. Oare Nate ştia de existenţa pînzelor din dulap? Coborî din nou scările alergînd şi se îndreptă spre bibliotecă.

Tablourile erau sprijinite de perete, ambalate cu grijă. Erau multe; cum să ştii dacă nu lipseşte vreunul? Începu să desfacă pînza impermeabilă, aruncînd cîte o privire rapidă fiecărui tablou. În timpul acestor cincisprezece zile, învăţase să le ştie pe de rost, ca şi cum i-ar fi fost nişte copii dragi. Într-un fel, erau copiii lui Lance. Fructul acestui talent, pe care refuza să-l recunoască. În tulburarea ei, nu reuşea să-şi aducă aminte de picturile din dulap. Poate că Nate le adusese împreună cu celelalte.

Nu. Unde era **Laguna albastră**? Discutase deseori cu Lance despre tabloul ăsta, care o emoţiona în chip deosebit, pentru că degaja ceva secret, ceva mistic. Reluă tablourile, unul după altul. Nici urmă de

Laguna albastră. Nate o uitase. Şi altele, poate.

Nici un minut de pierdut. N-o să se lase ea impresionată de vijelia de afară.

Luă sub braţ, făcute sul, mai multe bucăţi de pînză impermeabilă şi ieşi din bibliotecă alergînd. Nici măcar nu-i trecu prin minte să-i avertizeze pe Lance şi Alex. Nu avu nici măcar reflexul de a lua un impermeabil. Fără a se gîndi, se repezi sub trombele de apă.

Ploaia o lovi în faţă ca o palmă. Se clătină. În mai puţin de un minut, fu muiată pînă la oase. Vîntul sufla cu violenţă. La fiecare pas risca să-şi piardă echilibrul.

Drumul care, cobora panta era un torent de noroi. Pe vreme uscată, nu făceai mai mult de cinci minute pînă la plajă.Traseul îi luă acum un sfert de oră. Începea să-i fie frică. Casa poate că era deja inundată cînd ajungea ea.

După perdeaua de ploaie, ce acoperea orizontul, nu distingea nici măcar conturul casei. Se împiedică de prag, deschise uşa pe sub care apa începuse deja să se strecoare.

Alergă pînă la atelier. Era gol. Nate luase toate tablourile.

Dulapul! Repede! Avusese dreptate. Erau acolo trei tablouri, din care unul de format

mic. Celelalte erau mai mari şi recunoscu imediat **Laguna albastră**. Începu să le învelească cu grijă.

Apa ajungea în atelier. Timpul presa. Adusese cu dînsa mult prea multă pînză impermeabilă. Cu atît mai bine. Chiar că ar fi fost o prostie dacă, după toate peripeţiile astea, tablourile ar fi fost deteriorate de ploaie, în timpul drumului de întoarcere. Cu ochii la apa care creştea încetul cu încetul, înveli cu grijă tablourile, unul după altul.

Cu ele în braţe, deschise uşa de la intrare.

Un val o lovi din plin. Căzu în genunchi.

Trecînd pragul, avu impresia că se aruncă în ocean. În ciuda tuturor eforturilor, nu reuşea să menţină tablourile deasupra apei sărate. Dalele de piatră ale drumului dispăruseră sub valuri. Mergea cu greutate, cu răsuflarea tăiată, dezechilibrată în fiecare moment de valurile ce o loveau în spate.

Se sprijini o clipă de un palmier pentru a-şi trage sufletul. Cu un braţ, cuprinse trunchiul arborelui, în timp ce, cu celălalt, îşi ridica deasupra capului povara.

Era un veritabil coşmar. Asaltată din toate părţile, nu mai ştia unde se află: sub torentele de ploaie sau în mijlocul mării.

Putea, oare, să ajungă pînă în vîrful colinei? Îşi reluă cu greutate drumul, se împiedică, căzu în genunchi, se ridică, dar căzu din nou. Era la capătul puterilor.

— Agnes! Dumnezeule! Aş fi putut să te ucid. Era cît pe ce să nu te văd.

Ea ridică privirea. Lance era în picioare în faţa ei, ud leoarcă. «Asta-i tot ce-mi mai lipsea», se gîndi ea vag. «E furios.»

Apoi îşi pierdu cunoştinţa.

* * *

— Nu, nu, aveţi milă! Mi-a ajuns atîta apă!

Zgomotul unei căzi, ce se umplea, o făcu pe Agnes să-şi vină în fire. Lance o ridică în braţe şi o băgă în apa călduţă şi parfumată.

—Sunt dezolat, spuse el. Puţină răbdare. Eşti plină de noroi din cap pînă în picioare. Lasă-mă să te spăl. După aceea am să te duc în pat.

Cu eficacitatea unei dădace, îi frecă viguros faţa, apoi braţele şi picioarele şi-i spălă părul. Dar nu-i spunea nimic.

— Şi tablourile? exclamă ea brusc. Unde sunt tablourile?

—Alex a cîştigat! A pariat că vor fi primele tale cuvinte. Am plăcerea se te informez că o duc foarte bine, la loc uscat, în bună for-

mă. Mai bună decît a ta, în orice caz.

O ajută să iasă din cadă şi o înveli într-un prosop de baie.

—Ce-ai păţit la genunchi?

—La genunchi?

Coborî privirea. Avea genunchii răniţi.

—Am căzut. Nu mi-am dat seama că m-am zgîriat.

—Eşti sigură că nu mai ai şi alte răni? Mi se pare că eşti încă sub stare de şoc. Nu te-ai lovit cu capul de vreo piatră?

—Mă simt foarte bine. Cum poţi spune că sunt sub stare de şoc? Nu m-ai lăsat să zic nici un cuvînt.

—Tăcerea e de aur şi, în cazul tău, este şi o garanţie. Cu cît ai să vorbeşti mai puţin, cu atît va fi mai bine, mormăi Lance printre dinţi.

O luă în braţe şi o duse pînă în dormitor, unde o aşeză pe marginea patului.

— E puţin cam tîrziu pentru a sta de vorbă, spuse el. Taci, pînă cînd am să-ţi usuc părul.

Voi să protesteze, dar el puse în priză uscătorul. Se lăsă în voia lui, fără să opună rezistenţă. În gînd, însă, protestele se adunau unul după altul. O trata ca pe un bebeluş, ce tocmai făcuse o mare prostie, cînd ea îi salvase tablourile de la distrugere.

—Intră sub pături, spuse el, atunci cînd părul îi fu uscat, dar să nu adormi. Vreau să-ți curăț rănile de la genunchi.

—Inutil! Pot s-o fac şi singură. Am să mă îmbrac. Voi fi gata pentru masă, cînd ai să ieşi de sub duş.

— Ce masă? Am uitat cu toţii de masă, din cauza comportamentului tău prostesc. Nimeni nu mai are chef să se strîngă în jurul unei mese.

Trînti în urma lui uşa de la baie.

«E prea mult!» se gîndi Agnes.« E furios, mă tratează ca pe o puştoică şi, mai mult, mă lipseşte de masă.»

Se băgă din nou în pat, îşi trase pătura pînă sub bărbie, dădu cîţiva pumni nervoşi în pernă şi începu să aştepte întoarcerea lui Lance, încercînd să-şi stăpînească mînia.

—Ţi-ai îngrijit genunchii? întrebă el, cînd ieşi din baie.

—Da, nu era nimic.

Uitase complet, dar chiar că rănile nu erau grave. Nici măcar n-o dureau.

—Perfect! Ei bine, noapte bună! spuse el, stingînd veioza şi strecurîndu-se în pat.

Noapte bună! Asta era tot? Nici măcar o mulţumire oarecare, o mică mîngîiere pentru a o reconforta. Ar fi fost prima noapte pe care urmau s-o petreacă împreună fără

să facă dragoste. Își simți lacrimile curgîndu-i tăcut pe obraji. Era prea nedrept! Dădu deoparte cuvertura și se așeză pe marginea patului.

—Ce se-ntîmplă?

— Imaginează-ți că mi-e foame și nu poți să mă împiedici să mă duc la bucătărie. Eu n-am de gînd să țin post! Nu sunt o artistă, ci o persoană cu capul pe umeri. Ca să trăiesc am nevoie de mîncare.

Veioza se aprinse în spatele ei. Porni spre dulap ca să-și ia un halat, fără a se uita la Lance, care încercă să o oprească cu o voce iritată:

—Îți interzic să părăsești camera!

—Nu primesc ordine de la tine!

— Agnes, spuse Lance, calmat dintr-o dată, să nu ne certăm, iubito. Suntem amîndoi foarte obosiți. Vino lîngă mine.

Întinse brațele. Ea luă o figură de copil pus pe plîns și făcu cîțiva pași șovăielnici. Deodată, epuizarea îi învinse ultimele puteri. Înclină capul și, cu fața ascunsă de părul bogat, începu să plîngă în hohote.

De ce era atît de aspru? Nu înțelesese că-și riscase viața pentru el? Nici măcar nu avusese milă de ea, cînd o găsise zăcînd în noroi și acum o pedepsea pe nedrept, ca pe un copil acuzat de o crimă imaginară.

Pentru prima dată de cînd se îndrăgostise

de el, reflectă la ceea ce i se întîmplase şi amploarea faptelor o nelinişti.

Ea, atît de puternică şi de independentă, care-şi dusese întotdeauna viaţa după capul ei, accepta acum totul din partea unui necunoscut. Pentru o privire a ochilor săi magnetici, abandonase orice simţ moral şi orice judecată. Se purtase ca acele femei fără minte, pe care le dispreţuia atît de mult. Şi pentru cine? Pentru ce? «Un prinţ», se gîndi ea cu dispreţ, «dar fără nobleţea inimii, un adolescent etern răsfăţat de bani şi de viaţa uşoară. Un egoist.»

Ce se va întîmpla cu ea? Nu mai avea nici măcar puterea de a lua o hotărîre. Se împletici de parcă ar fi urmat să cadă şi să leşine.

Din doi paşi, Lance fu lîngă ea şi o ridică în braţe. Cu precauţii infinite, o puse pe pat.

— Agnes, dragostea mea, nu plînge. Nu pot suporta asta.

— Nu plîng, sughiţă ea, înghiţîndu-şi lacrimile. Nu merită. Sunt doar furioasă. Furioasă pe mine. De altfel, nu plîng niciodată... Am... Am obiceiul să fiu singură... să mă... Nimeni nu m-a...

Se bîlbîi, sufocată de lacrimi şi izbucni deodată în hohote. Lacrimile îi curgeau fără-ncetare pe obraji.

—Dumnezeule! exclamă Lance ridicîndu-i părul şi acoperindu-i faţa cu sărutări. Ai să mă înnebuneşti! N-ai înţeles, deci, nimic?

—Ce să-nţeleg?

—Mi-a fost aşa de frică pentru tine! Cînd mi-am dat seama că ai ieşit, mi-am pierdut capul. De ce nu ne-ai prevenit? Nu ştiai ce pericol înfrunţi ieşind pe ploaie şi vînt, în plină furtună? Era cît pe ce să mori. Eşti inconştientă! Să-ţi asumi un asemenea risc pentru cîteva pînze mizerabile, pentru nişte ...

—Greşeşti! Au tot atîta valoare cît şi restul tablourilor tale. Nu m-am gîndit la nimic altceva: să-ţi salvez opera, e tot ce aveam în cap.

—Încep să înţeleg. Pentru cîteva trăsături de penel pe o pînză!

— Tablourile astea sunt o parte din tine însuţi. Nu le puteam lăsa să se distrugă. Asta-i tot şi-i foarte simplu, spuse Agnes, sărutîndu-l pe frunte. Sunt aici ca să am grijă de tine. Aş fi avut necazuri cu cei ce m-au angajat, dacă n-aş fi fost în stare să salvez ceva atît de important pentru tine, zise ea cu un zîmbet glumeţ.

—Şi a fost cît pe ce să mori!

—Nu era timp de aşteptat.

—Încă zece minute şi ar fi fost prea tîrziu. Cînd am ieşit din casă în căutarea ta, ca

nişte nebuni, Alex şi cu mine, eram practic siguri că fuseseşi deja dusă de valuri. Nu-ţi poţi imagina în ce stare eram. Spune-mi, continuă el, mîngîindu-i părul, tablourile astea au atîta valoare pentru tine?

—Da, spuse ea hotărît. Şi e cazul să devii şi tu conştient. Pictura ta e ceva preţios.

— Singurul lucru din lume care are valoare pentru mine eşti tu, murmură el cu voce surdă. Jură-mi că n-ai să mai faci!

—Jur!

—Vai! suspină el. Ai ocupat prea mult loc în viaţa mea. Agnes?

—Da.

— Dacă vrei neapărat, am să fac o expoziţie. Dar trebuie să-mi promiţi că mă ajuţi. N-aş putea s-o duc la bun sfîrşit fără tine. Mai rămîi puţin cu mine. Ştiu că aventura noastră nu reprezintă nimic pentru tine, că te grăbeşti să-ţi recîştigi independenţa dar, te rog, acordă-mi această favoare.

De unde-i venise ideea asta? Ea, grăbită să-l părăsească? Îşi amintea vag că ar fi făcut vreo remarcă sau două asupra inconstanţei lui Lance, asupra multiplelor sale aventuri feminine..., dar...

—Dar eu...

El îi închise gura cu un sărut.

— Nu spune nimic! Nu mă părăsi! Rămîi

lîngă mine! Expoziţia asta de pictură o să fie o încercare grea.

— Iată-mă, deci, investită cu o grea responsabilitate: aceea de a revela publicului un pictor de talent, spuse ea cu un zîmbet ironic. De acord, am să te susţin. Peste un secol, cînd tablourile tale vor fi expuse în muzee, n-o să mai aibă importanţă dacă ai fost prinţ sau cerşetor.

— Fără-ndoială. O să stăm pe nouraşii noştri şi tu ai să te apleci spre mine, şoptindu-mi: «Ţi-am spus eu!»

— Nu-i genul meu. Voi fi modestă în triumf.

Apoi reluîndu-şi seriozitatea:

—O să reuşim, Lance.

—Cu tine, totul mi se pare simplu. Hai să mîncăm ceva, o merităm din plin.

Capitolul 7

În dimineața aceea era un soare orbitor. Alex, care citea un document referitor la afacerile lui, pe terasă, în fața mesei cu micul dejun, îi aruncă o privire admirativă lui Agnes. Un zîmbet călduros îi lumină o clipă ochii de obicei atît de gravi.

— Ești frumoasă ca ziua, se miră el. E totul în regulă în dimineața asta? Unde e Lance?

—Justine i-a dus niște cafea. Lucrează în încăperea pe care ai transformat-o în ate-

lier de dragul lui. Vrea să schimbe fundalul portretului meu. Nu e mulţumit. Zicea că nu te grăbeşti să refaci casa de pe plajă.

— Ce încăpăţînat! Sunt doar trei zile de cînd s-a potolit furtuna şi totul e dat peste cap. Nate este singur, face şi el tot ce poate.

— Ştiu foarte bine, zise Agnes luînd un corn cald. Ca şi Lance, de altfel, dar se grăbeşte să se întoarcă la lucru acolo.

— Am să telefonez şi-am să cer să mi se trimită mînă de lucru suplimentară. Diavolul ăsta de roşcat! Cînd vrea ceva... Cred că ţi-ai dat seama, deja!

—Da, spuse Agnes roşind.

Alex o privi cu afecţiune.

— Spune-i lui Lance că vreau să scap de el. Nu mai ştiu ce să fac cu voi doi. Sunteţi acolo, închişi în propriul vostru paradis, fără să vă pese de lumea exterioară.

— Vai, Alex, iartă-ne! Trebuie să-ţi părem foarte prost crescuţi.

— Nu, nu prost crescuţi, doar nebuni unul după celălalt. E un spectacol deprimant pentru un celibatar. Din fericire, retragerea mea se apropie de sfîrşit. Am să am şi eu companie. De fapt, aştept elicopterul dintr-o clipă în alta.

—Companie? Baroana?

— Dumnezeule atotputernic! Nu! Roşcata de la Stardust.

—A, bine! Falsa roşcată care este o scandinavă veritabilă. Cum o cheamă?

— Leona Martell. Vrei să vii cu mine pe pista de aterizaj?

— De ce nu? Lance n-are nevoie de mine în clipa asta.

— Iar eu aş putea profita cîteva clipe de prezența ta.

* * *

Leona Martell avea prestanță. Roşcată autentică sau nu, te făcea să te gîndeşti vag la o Rita Hayworth în miniatură. Cînd Alex o ajută să coboare din elicopter, i se atîrnă de gît şi-l sărută năvalnic. El îi răspunse la fel, cu o ocheadă complice către Agnes, care urmărea scena zîmbind.

—Agnes, ți-o prezint pe Leona Martell. E studentă la drept. Leona, ea este Agnes Wiston, o prietenă.

— Ce mai faceți, domnişoară Wiston? întrebă amabilă Leona.

«Dacă această domnişoară Martell e studentă, atunci eu sunt Sherlock Holmes», se gîndi Agnes înapoindu-i Leonei zîmbetul. «Prea bătătoare la ochi, prea bine îmbrăcată, prea bine coafată. Sau părinții ei au mulți bani.»

—Ce păr frumos! strigă Leona. Al meu are

aproape aceeaşi culoare atunci cînd nu-l vopsesc. Toată lumea se întorcea după mine pe stradă.

—Sunt sigură că aşa se întîmplă şi acum, spuse Agnes cu politeţe. Sunteţi foarte frumoasă şi, contrar vechiului dicton, bărbaţii preferă roşcatele.

— Confirm, făcu Alex trecînd o mînă mîngîietoare peste părul ei bogat.

Visase? Agnes ar fi jurat că surprinsese un licăr de ură în ochii Leonei. A fost atît de rapid încît crezu că s-a înşelat; cu atît mai mult cu cît tînăra îi adresă imediat lui Alex un zîmbet încîntător.

— De altfel, ăsta e lucrul cel mai important. Nu e prea mult de cînd mi-am vopsit părul şi încă nu m-am obişnuit. Dar nu ştiu dacă am să păstrez culoarea asta. Ce credeţi? O să vi-l vopsiţi şi dumneavoastră? o întrebă pe Agnes.

—Nu cred, deşi, cu siguranţă, nu este aşa frumos ca al dumneavoastră.

—Să mergem în casă, zise Alex luînd-o de talie pe Leona. Justine o să ne facă nişte cafea. Vii, Agnes?

— M-aş duce mai degrabă să văd în ce fază sunt lucrările de curăţire a cabanei. Ne vedem la masă.

Desigur că Alex avea altceva mai bun de făcut decît să stea de vorbă la o cafea şi ea

nu voia să-i deranjeze.

—Bine, zise Alex cu o figură gînditoare.

N-avea deloc intenţia să se ducă să-l hărţuiască pe bietul Nate. Se hotărî să facă o plimbare pe plajă. Era acolo de vreo jumătate de oră, cînd observă un vapor. Mai întîi crezu că e o iluzie optică, un miraj produs de scînteierea soarelui pe ape. Îşi acoperi ochii cu mîna. Fără îndoială, era un vapor, un cargou poate, sau un petrolier ce se ducea spre canalul Houston. Îşi încruntă sprîncenele. Vaporul ăsta alb era prea mic pentru o navă comercială, era mai degrabă un vaporaş şi părea să-şi fi aruncat ancora. O încercă o uşoară teamă, pe care o îndepărtă repede. Nu avea rost să se neliniştească pentru un vaporaş sau o ambarcaţiune de pescuit. Va pleca peste o oră sau două.

Era, totuşi, o coincidenţă bizară. Golfuleţul era singurul punct de acces posibil la insulă şi ambarcaţiunea părea să aştepte ceva. Da, ciudat! Al doilea lucru ciudat al zilei. Mai întîi sosirea Leonei, apoi vaporul.

Exista o legătură între ele? Leona fusese invitată de Alex. Nu era puţin imprudent, cînd se ştie că există un pericol, să inviţi o necunoscută? Alex nu-şi petrecuse decît o noapte cu ea. Şi părul ei? Din ce motiv o

blondă, care-şi regretă culoarea naturală, fără a ascunde acest lucru, să se fi vopsit în roşu?

Înţelesese totul într-o clipă. Alergă cît putu de repede pînă la casa cea mare, intră în atelierul lui Lance şi îl întrebă cu sufletul la gură:

—Mi-ai zis că toată lumea cunoaşte pasiunea lui Alex pentru roşcate şi că deseori e un motiv de glume?

—Sigur că da! spuse Lance, surprins.

—Vai, Dumnezeule!

Continuă să alerge de-a lungul culoarului, pînă în camera lui Alex.

Cum de nu se gîndise mai devreme? Îndrăgostită pînă peste cap de Lance, îşi uitase complet misiunea, motivul prezenţei ei pe insulă. Numai să nu fie prea tîrziu!

Intră brusc în cameră şi, dintr-o privire, îşi dădu seama că e goală. Uşa de la baie era deschisă. Se auzea apa curgînd. Se cutremură. Era uşor să îneci într-o cadă de baie un bărbat neatent.

Alex era întins într-o cadă imensă de marmură, demnă de seraiul unuia dintre strămoşii lui. Scoase un strigăt de surprindere cînd o văzu pe Agnes. Femeia roşcată era întinsă deasupra lui.

—Stai! strigă Agnes.

Tînăra întoarse capul. Agnes se îndreptă

rapid spre Leona, încercînd s-o imobilizeze.

—Agnes! protestă Alex, aşezîndu-se stîngaci în cadă.

Nu-i dădu nici o atenţie. Roşcata dovedea, în ciuda aerului fragil, o pưtere surprinzătoare; corpul gol şi ud aluneca între mîinile lui Agnes ca un peşte.

Nu exista altă soluţie! Agnes îi dădu drumul tinerei, îşi făcu vînt şi-i aplică un croşeu. Cealaltă scoase un geamăt răguşit şi se prăbuşi în cadă. Agnes o ridică, o scoase din apă şi o aşeză pe pardoseală.

— Agnes, ţi-ai pierdut capul, strigă Alex, încercînd să-şi ia un şervet cu care să se acopere.

—N-am timp de discuţii. Mă duc să caut ceva cu care s-o leg înainte de a-şi veni în fire.

Reveni imediat cu cordonul de la draperie şi legă mîinile Leonei la spate.

—Are bărbia slabă. Uite că a leşinat.

— N-ar fi trebuit să faci asta, făcu Alex, sincer dezolat.

—Dar nu înţelegi. Nu-i ceea ce pretinde a fi. Face parte din complot. Cineva trebuia să încerce să te ucidă. Poate chiar ea. Sunt sigură.

— Şi eu, spuse Alex cu un aer sinistru. Mi-am dat seama din prima clipă, de la Stardust.

—Cum?! Şi ai invitat-o aici?

— Ţi-am spus că sunt o natură suspicioasă. Cînd am descoperit că e o falsă roşcată, am înţeles pe loc şi am încercat să duc lupta pe teren propriu, să înfrunt ucigaşii aici, pe insulă.

— Atunci de ce mi-ai strigat să o las în pace, atunci cînd am sărit în cadă?

— De ce? Agnes, eşti şi mai naivă decît credeam.

Îl privi fără să înţeleagă, apoi izbucni în rîs.

— Vai, Alex! E prea comic. Cu siguranţă că voia să te înece. În orice caz, nu e o pierdere prea mare. Nici măcar nu era o roşcată veritabilă.

—M-aş fi mulţumit şi aşa, mărturisi Alex, serios. Îmi datorezi una.

— Am să mă ocup. Desigur că există pe undeva vreo roşcată în care să ai încredere.

—Descurcă-te! Tu eşti detectivul particular.

— Contează pe mine! Mă voi ocupa. E o promisiune.

—Sper că există o explicaţie logică pentru scenariul ăsta, se auzi vocea lui Lance.

Privea scena, din pragul uşii, fără a părea prea surprins.

— O să aibă vreunul din voi amabilitatea de a-mi explica? Ea e femeia ta fatală, Alex?

Foarte drăguţă.

— Erai la curent? strigă Agnes. De ce nu mi s-a spus nimic? Cum să mai lucrez în condiţiile astea?

— Draga mea, tu nu eşti garda mea de corp. Ai destul de lucru cu Lance, spuse Alex. Eşti mulţumit de calităţile ei?

—Complet!

— Terminaţi cu gluma. Îmi imaginez că sunteţi la curent şi cu existenţa vaporului.

—Ce vapor?

—Cel din golf.

—Care? Al meu sau al lor? întrebă Alex.

—Cum care? Vrei să spui că sunt două?

— Sigur că nu. Oamenii lui Alex sunt, totuşi, mai discreţi, spuse Lance, care îngenunchease lîngă Leona şi-i ridica o pleoapă. Alex, n-ar fi trebuit s-o loveşti aşa de tare, e leşinată în toată regula.

— Nu mă acuza! Asta-i opera amazoanei tale. Are un croşeu de dreapta de primă mînă.

— Mulţumesc, spuse Agnes. Oamenii lui Alex? Despre ce tot vorbeşti?

—Ei bine, oamenii lui Karim, pentru a fi mai exacţi. Sedikhan Petroleum are servicii secrete. Care sunt foarte eficace. Bătrînul tigru nu şi-ar lăsa vreodată preţiosul nepot să străbată lumea fără protecţie.

—Iată de ce ai refuzat o gardă de corp! Nu aveai nevoie de mine. M-ai minţit!

— Aveam nevoie de tine şi încă mai am, dragostea mea, spuse Lance luîndu-i mîna. Te-ai lovit. Ai degetele învineţite. N-ar fi trebuit să loveşti aşa tare.

Ea îi aruncă o privire întunecată, între indignare, dorinţă de a rîde şi tandreţe.

—Am să-mi aduc aminte data viitoare.

—Asta nu înseamnă că nu mi-ar place să te văd în acţiune. Trebuie să fi fost splendid. Am avut dreptate să te pictez ca pe o walkirie.

— Sunt dezolat că trebuie să te întrerup, făcu Alex, dar apa din baie începe să se răcească. Îţi dau treizeci de secunde s-o scoţi pe Agnes, dacă nu vrei să mă admire în toată splendoarea şi să-i pară rău că nu a făcut cea mai bună alegere.

— Hai, îi spuse Lance lui Agnes, trebuie să te schimbi, eşti udă. Şi cu Dulcineea ta, ce-ai să faci? îl întreabă pe Alex.

— Din păcate nimic. Am să trimit un mesaj radio yachtului meu să vină cineva să o ia. Ea şi prietenii ei vor petrece un sfert de oră cît se poate de neplăcut, cînd vor ajunge în Sedikhan. Bătrînul o să-i dea în judecată. Agnes!

—Da, Alex!

—Să nu-ţi uiţi promisiunea.

—Contează pe mine.

* * *

— Ce i-ai promis? întreabă Lance cînd ajunseră pe culoar.

—E un secret al nostru. Să nu fii gelos! E rîndul meu să-ţi ascund ceva. Nu-mi place că m-aţi tratat amîndoi ca pe o amatoare. Sunt poliţist profesionist. Ţi-ai bătut joc de mine şi de Departamentul de Stat în acelaşi timp. Aş fi putut să vă ajut şi, de altfel, am şi făcut-o. Sunt în stare.

— A, ştiu asta! Alex e copleşit de admiraţie. Dacă nu sunt atent, o să încerce să te ademenească şi să te anexeze serviciului lui.

— Ce o să i se întîmple femeii ăsteia şi complicilor ei? De ce nu-i predă autorităţilor americane, în loc să-i trimită în Sedikhan?

—E mai bine să nu pui prea multe întrebări şi să nu încerci să înţelegi. Justiţia şeicului e expeditivă. Alex este singurul din lume care contează pentru el. N-o să lase pe nimeni altcineva să-l răzbune.

— Te iubeşte şi pe tine. A fost foarte generos.

— Cine ştie? Nu poţi fi niciodată sigur de nimic cu banditul ăsta bătrîn.

— Dar tu îl iubeşti; se vede din portretul pe care i l-ai făcut.

— Da, spuse el melancolic, dar cînd iubeşti pe cineva nu înseamnă automat că ţi se răspunde cu aceeaşi monedă. Vrei să te ajut să te schimbi?

— Nu, ştii foarte bine cum s-ar sfîrşi operaţiunea asta. Trebuie să-i telefonez lui Davies, pentru a-i da raportul asupra ultimelor evenimente. După aceea misiunea mea aici va fi, oficial, încheiată. Du-te să lucrezi, dragule. După ce o să ne terminăm amîndoi treaba, o să pot să stau numai cu tine.

—Davies o să aştepte, ca şi pictatul, spuse Lance răsturnînd-o pe pat. N-am făcut niciodată dragoste cu o amazoană. Vreau să fac o comparaţie cu micuţa mea Agnes.

Capitolul 8

— Lance, trebuie să vorbim! spuse Agnes cu glas hotărît. Sunt douăzeci şi patru de ore de cînd nu facem nimic. Nu se mai poate aşa.

—Nimic? Am avut, totuşi, impresia că am fost foarte ocupaţi, răspunse Lance, în timp ce se termina de îmbrăcat. O să discutăm diseară, înainte de a ne culca. Trebuie să mă duc la lucru. M-ai imobilizat între braţele tale arzătoare o zi şi o noapte. Ridică cerşaful, te rog, dacă nu, vin lîngă tine, amazoano!

Între două îmbrăţişări pasionate, Agnes încercase, fără succes, să discute serios cu el. Se eschivase de fiecare dată cu o piruietă sau o luase în braţe şi ea uitase de orice.

—Nu, nu şi nu, acum n-ai să mai scapi. Trebuie să stăm de vorbă.

Se ridică, se înveli în cerşaf şi-l privi ţintă.

— Bine, făcu el cu un aer resemnat. Văd că eşti hotărîtă. Numai să nu mă ameninţi cu privirea asta întunecată. Mă înfricoşezi. Spune ce ai de spus, ca să terminăm odată!

— Foarte bine. Nu mai pot rămîne aici. Trebuie să plec. Trebuie să mă întorc la biroul meu, să-mi fac raportul către Davies. De ieri, misiunea mea e terminată.

—Dar e complet ridicol! E tot ce aveai să-mi spui? De ce să pleci? Nu-ţi place aici? Ne simţim aşa de bine împreună! Ce-i aşa interesant la Houston? Ai demascat-o pe femeia aceea. Poţi să rămîi cît de mult vrei.

—Tocmai. Trebuie să dau raportul asupra misiunii mele. Uite că ţi-am repetat de vreo zece ori. N-am de gînd să rămîn fără să fac nimic, în paradisul ăsta, toată viaţa. Nu sunt făcută pentru aşa ceva. Am o profesie, o carieră, am responsabilităţi.

— Mi-ai promis că ai să rămîi cu mine, să-mi pregătesc expoziţia. Cariera ta mai poate să aştepte puţin. E chiar aşa impor-

tantă?

—Bineînţeles că e importantă! Să nu mai discutăm. Am să plec şi o să ne întîlnim luna viitoare la New York. Dacă vrei, am să vin să te văd în fiecare week-end, iar tu poţi veni la Houston cînd vrei, dacă nu eşti prea ocupat. Trebuie să fim puţin realişti, dragule.

— Încîntător! Eşti un model de calm, de simţ practic şi de logică. În fond, eşti făcută să fii detectiv particular. Ar trebui să facem o planificare.

Glumea, dar fiecare cuvînt o rănea profund pe Agnes. Calmă! Cît se înşela! Dacă ar şti el ce efort - aproape supraomenesc - făcea ca să-i lase impresia asta! Totuşi, nu va ceda: trebuia să o facă, pentru ca el s-o respecte şi pentru a continua să se autorespecte. Ştiuse întotdeauna că va sosi momentul cînd va trebui să se hotărască.

—Nu văd nimic rău în a fi realist. Nu mai putem continua să trăim aşa. Trebuie să ne întoarcem fiecare la viaţa lui şi să mergem pe drumurile noastre.

—Nu-i obligatoriu, spuse Lance cu voce înceată, fără a o privi.

—Ba da, din păcate! Nu-mi pot abandona munca şi independenţa. Nici tu. Nu pot trăi ca un parazit, nici măcar de dragul tău.

— Ce elocvenţă! Îţi pledezi foarte bine

cauza. Deci, a trăi împreună cu mine te atrage tot atît de mult ca şi o vizită la dentist!

—Spui prostii! Nu vreau să ne despărţim. Vreau doar să continuăm altfel.

—Ah, aşa deci? Şi crezi că tu eşti cea care va decide? exclamă el dur. Vrei să faci din minunata noastră poveste o legătuură banală, săptămînală, cu întîlniri ocazionale, pe ascuns. Asta-ţi ajunge? Ei bine, mie nu! Am să ţi-o dovedesc.

— Asta înseamnă că ne vom despărţi? îl întrebă cu vocea slabă.

Înainte de a deschide uşa, el se întoarse. Avea faţa împietrită şi ochii reci ca oţelul.

— Deloc! Dimpotrivă! Am să te oblig să rămîi cu mine. N-ai să te mişti de aici. Ai face bine să fii sigură de asta, ar fi mai simplu pentru toată lumea.

Uşa se închise cu un zgomot sec.

De ce nu putea el asculta glasul raţiunii? Era sigură că înţelegea că ei îi venea greu să rămînă calmă, să discute la rece şi că nu avea decît o singură dorinţă: să stea în braţele lui, să se bucure de sărutările şi mîngîierile lui, să-şi petreacă cu el tot restul zilelor.

Păcat! El nu înţelegea că ea nu voia să-i fie doar amantă. Ar fi sfîrşit prin a se dispreţui şi a-l urî.

«Trebuie să existe un mijloc de a-l convinge», se gîndi ea tristă, dar care? E ca într-un coşmar, cînd cauţi o ieşire, care ştii că există, dar pe care nu o găseşti. Era într-un impas: nu voia să joace un rol minor în viaţa lui şi nici nu voia să accepte soluţia pe care i-o propunea.

«Trebuie să existe o soluţie, o cale de mijloc. Trebuie să mă calmez, să mă odihnesc puţin şi-am să sfîrşesc prin a o găsi.»

Dar dacă ar discuta problema cu Alex? Între ei se născuse o adevărată prietenie, în zilele din urmă. Îl iubea pe Alex ca pe un frate mai tînăr. Şi el o iubea, simţea asta. Poate că, dacă vorbea cu el, il va convinge să intervină în favoarea ei pe lîngă Lance.

Cuprinsă de bucurie, se duse să facă duş, se spălă pe dinţi, îşi pieptănă părul lung. După douăzeci de minute, ieşea din baie în plină formă.

Aruncă o privire spre ceas. Avea timp să vorbească cu Alex, care trebuia să mai fie pe terasă, luîndu-şi micul dejun. Avea obiceiul să-şi bea cafeaua în timp ce-şi citea corespondenţa.

Îşi trase rapid un jeans alb, un tricou turcoaz, îşi puse sandalele şi coborî scările cîte patru o dată.

Ar fi putut să nu se grăbească. Alex nu era pe terasă. Masa era pusă cu fastul

obişnuit, cu faţa de masă albă şi argintăria. Nu erau decît două tacîmuri. Justine era pe cale să pună cafetiera şi farfuria cu cornuri calde.

— Domnul Ben Rachid şi-a luat micul dejun? întrebă Agnes, dezamăgită. E deja în bibliotecă, la lucru?

— A plecat dimineaţă la Houston, spuse Justine. O să-şi petreacă acolo toată ziua. A lăsat un mesaj pentru dumneavoastră. Mi-a spus să vi-l transmit. Iată: noaptea trecută a vorbit la telefon cu domnul Davies. Domnul Davies nu este prea încîntat că i-a trimis pachetele la Sedikhan. Ar fi putut să le primească chiar el. Domnul Ben Rachid s-a dus să-l vadă pe domnul Davies ca să încerce să-l liniştească.

Agnes surîse în gînd imaginîndu-şi figura lui Davies. «Pachetele» îi zburaseră pe sub nas. Autoritatea îi fusese subminată şi Alex urma să aibă nevoie de tot talentul său diplomatic pentru a-l calma.

Se întristă la gîndul că discuţia cu Alex se amînase.

—Domnul Ben Rachid se va întoarce pînă la cină?

— Nu ştia. A spus ca s-ar putea să se întoarcă în seara asta, dacă nu, mîine dimineaţă. A! A adăugat că o să găsiţi cu siguranţă un mijloc plăcut de a vă petrece

vremea.

Justine vorbea cît se poate de serios, dar Agnes îşi imagină fără greutate privirea ironică a lui Alex.

— Deci prinţul Rubinoff nu vine la micul dejun? întrebă Justine turnînd o ceaşcă de cafea.

— Nu cred. Este deja în atelier. Ar trebui să i-l duceţi imediat şi nişte sandvişuri mai tîrziu. E sigur c-o să lucreze toată ziua.

Agnes îşi termină îngîndurată cafeaua. Încercă să mănînce, dar nu putea înghiţi nici o gură. Dădu deoparte farfuria.

Ce să facă? Să citească? Era prea nervoasă pentru a se concentra asupra unui roman, oricît de uşor şi de insipid ar fi fost acela. Dacă se ducea pe plajă, poate că aerul mării o să-i facă bine.

Coborînd cu paşi lenţi poteca ce ducea la malul mării, auzi un zgomot, devenit familiar, de elicopter. Primul gînd i-a fost la Alex. Poate că se întorcea? Dar respinse repede ideea. Imposibil să fi făcut aşa repede drumul dus-întors, fără a mai vorbi de timpul pe care trebuia să şi-l petreacă împreună cu Davies.

De fapt, elicopterul ce survola insula nu era aparatul portocaliu, ce făcea de obicei naveta între Insula Nebuniei şi Houston. Era un elicopter alb cu albastru. Ce treabă

avea? Poate că avea o altă destinaţie. Agnes se încruntă cînd văzu că pierde din altitudine şi că se pregăteşte să aterizeze. Alarmată, se grăbi spre pista de aterizaj.

Un bărbat în cămaşă cu mînecă scurtă, pe care scria «Elicopterele Soarelui», ajuta o femeie brunetă să coboare din aparat.

— Ah! Aş fi putut paria! spuse femeia, aruncîndu-i lui Agnes o privire ascuţită. Sunteţi şi mai seducătoare decît în fotografie, domnişoară Winston. Daţi-mi voie să mă prezint, adăugă ea cu un zîmbet călduros. Bettina von Faltenstein. Unde se ascunde Lance? Dar Alex? Şmecherii ăştia v-au trimis în locul lor ca să mă întîmpinaţi?

Teroarea teutonă! Bettina semăna atît de puţin cu imaginea pe care şi-o făcuse despre ea, încît Agnes rămase s-o privească prosteşte, cu gura căscată. Unde era vampa ameţitoare pe care şi-o imaginase? Era o femeie subţire, cu faţa rotundă, totuşi nu lipsită de graţie. În dosul ochelarilor cu ramă de baga, ochii mari, căprui debordau de vitalitate. Avea un ten strălucitor, superb. Fără a fi frumoasă, degaja un oarecare farmec.

— Nu vă aşteptaţi la aşa ceva? spuse ea veselă. Mă întreb ce portret mi-au făcut derbedeii ăştia doi. Deloc flatant, îmi ima-

ginez.

— Nu, doamnă, nu, vă înşelaţi. V-au menţionat doar numele în timpul unei discuţii.

— Zău? Sunt dezamăgită. Credeam că telefonul meu o să-i impresioneze mai tare. Nu contează, acesta e motivul pentru care sunt aici. Am oroare de telefon. Niciodată n-ai timp să te explici.

— Aveţi multă dreptate! spuse Agnes. Păcat că nu v-aţi anunţat sosirea. Alex a plecat azi dimineaţă la Houston. N-o să se întoarcă pînă mîine.

— Nu şi-ar fi modificat programul pentru mine, sunt sigură. Dimpotrivă, dacă mă ştie aici, îşi va prelungi şederea la Houston. Eu şi cu Alex nu suntem foarte apropiaţi. Bine. Oricum, Lance e aici.

Nu era o întrebare. Agnes era uşor tulburată. Cu greu putea să rămînă insensibilă la farmecul baronesei, în ciuda vivacităţii ei cam agresive.

—Lucrează. Vreţi să vă conduc la el?

— Nu acum. De fapt, pe dumneavoastră am venit să vă văd. Aşteptaţi-mă, îi zise Bettina pilotului, nu întîrzii mult.

Şi, întorcîndu-se spre Agnes:

—Să mergem undeva unde să nu fim deranjate.

Agnes era intrigată. Nimeni nu pomenise

de o vizită a baroanei. Nu era de crezut că aceasta făcuse zece mii de kilometri pentru a veni să vorbească cu ea.

— E uimitor, spuse baroana, aş face mai bine să-mi scot pantofii cu toc. Vă urmez, domnişoară Winston. Nu mergeţi prea repede, am picioarele scurte şi nu pot să fac paşii mari.

Coborîră drumul îngust în tăcere. Ajungînd la poalele colinei, Bettina putu merge alături de Agnes.

— Pentru o femeie de talia dumneavoastră, spuse ea, aveţi un mers delicat. Cea mai mare parte a femeilor înalte au o ţinută nepotrivită. Am făcut dans clasic ani de zile. Ştiu despre ce vorbesc. Aţi studiat arta asta, domnişoară Winston?

— Nu, spuse Agnes, gîndindu-se la educaţia ei de la orfelinat.

— Eram sigură. Nu există dreptate în lumea asta. Sunteţi mai tînără ca mine, nu-i aşa?

—Nu cu mult, ştiţi asta, spuse cu amabilitate Agnes.

«De necrezut! Iată-mă pe punctul de a o linişti pe logodnica lui Lance!» se gîndi ea.

—Am treizeci şi unu de ani, cu unul mai mult ca Lance. Vă rog să-mi spuneţi Bettina, asta o să mă ajute să vă vorbesc mai liber, iar eu am să vă spun Agnes. Ce

nume ciudat! Puţin cam învechit. Ar trebui să îl schimbi.

—Sunt de acord cu dumneata, dar nu mi se pare prea grav. Cum de ai ştiut că sunt aici, bar... Bettina?

— Nu vrei să ne-aşezăm? Nisipul e prea fierbinte, îmi frige picioarele.

Se aşeză sub un palmier, fără a mai aştepta răspunsul lui Agnes.

— Ţi-am văzut fotografia în reviste şi mi-am spus că trebuie să mă ocup de problema asta şi să aflu cît mai multe despre dumneata. Lance te privea cu un aer... în sfîrşit, revelator, să zicem.

—În reviste?

Deodată Agnes îşi aduse aminte de fotograful care îi surprinsese în faţa hotelului.

—Au publicat fotografia aceea?

— Ei da, frumoaso! făcu Bettina, deschizîndu-şi poşeta şi întinzîndu-i lui Agnes o revistă. Şi asta nu-i tot; e şi un articol cu detalii mai mult sau mai puţin scandaloase. Părinţii lui Lance au fost foarte surprinşi.

— Îi cunoşti? întrebă Agnes examinînd fotografia.

În fotografie, Lance o înconjura cu un braţ protector şi-şi pleca spre ea o privire plină de dorinţă, de emoţie, de tandreţe,

ceea ce îi încălzi inima.

— Dacă îi cunosc? Dintotdeauna. Familiile noastre sunt strîns legate. De cînd ne-am născut, părinţii au hotărît să ne căsătorească.

— Înţeleg. Dar de ce căsătoria nu a avut încă loc?

—Toate la timpul lor, spuse calm Bettina. Ştiu ce vreau şi, de obicei, obţin ce doresc. Căsătoria asta e exact ceea ce îi trebuie lui Lance. Mai mult chiar, aş spune, îi este indispensabilă.

— Pentru a proteja sîngele regal de orice impuritate, fără îndoială, remarcă Agnes, pe care siguranţa baroanei începea s-o agaseze.

—Ba deloc! Au fost destule mezalianţe în familia mea pentru ca să nu fiu eu cea mai potrivită partidă. Folosesc argumentul ăsta cu Lance pentru că nu vreau să-i spun adevărul.

—Adevărul?

—Îl iubesc, mărturisi Bettina cu o simplitate dezarmantă. L-am iubit toată viaţa. Încă de cînd eram copii. M-am pregătit să fiu o soţie bună. Am să fac totul pentru el, totul!

— De ce-mi spui toate astea? întrebă Agnes, stînjenită. Nu-i treaba mea.

— Nu am obiceiul să mă confesez

străinilor. E prima dată cînd am ocazia să mă apropii de una din cuceririle lui Lance. Am văzut fotografia şi am hotărît să te întîlnesc. Mi-a fost foarte teamă. Privirea asta... Vreau să ajungem la un aranjament înainte de a se produce ireparabilul.

—Trebuie să mă simt flatată? Regret, dar nu văd despre ce am putea discuta. Ocupăm, fiecare, un loc diferit în viaţa lui Lance. Nu are nici o legătură una cu alta.

—Ah! Sunt liniştită că mă înţelegi. Mi-era frică să nu visezi o legătură permanentă. E imposibilă, evident.

—Evident.

—Nu putem avea întotdeauna totul, spuse Bettina, mîngîind-o afectuos pe mînă. Trebuie mereu să faci concesii.

— Şi la ce-ai renunţat dumneata, baroană?

— La dragostea lui Lance. Ştiu că n-o să mă iubească niciodată cum te iubeşte pe dumneata şi nici nu o să mă dorească, că nu mă va privi niciodată cu ochii plini de dragoste.

—Cum te poţi căsători cu un bărbat care nu te iubeşte?

—O să înveţe să mă iubească, într-un fel anume. O să ţină la mine. O să mă respecte şi o să-i iubească pe copiii noştri.

«Nu trebuie să mă emoţionez în faţa ei»,

se gîndi Agnes tulburată. «E prea mult! Încearcă să mă convingă. Cred că e de plîns. E atît de nefericită! Dacă ar fi măcar agresivă, ar fi mai uşor. Cum să lupţi cu o rivală care îţi inspiră milă?»

— Ce ai vrut să-mi spui? Că nu este loc pentru mine în viaţa lui Lance?

— A, nu! Vreau, dimpotrivă, să te fac să înţelegi că este loc pentru amîndouă. Sunt o femeie emancipată. Am reflectat şi am ajuns la concluzia că ai ceva ce eu nu aş putea să-i ofer niciodată: un farmec irezistibil, poate chiar sexual, nu ştiu. Sau magnetic. Orice-ar fi, eu nu-l am. Pot să te asigur că va fi secretul nostru. N-o să-l ştie nimeni. O să mă prefac că nu ştiu nimic de legătura voastră.

Bettina era sinceră şi Agnes nu avu curajul să-şi bată joc de ea.

—Eşti foarte generoasă, spuse. Nu aş fi în stare să fac acelaşi lucru.

— Nu te grăbi, e doar egoism din partea mea. Dacă eşti îndrăgostită de Lance, îi vrei fericirea. Esenţialul este ca el să nu sufere. Eşti de acord?

—Da, spuse Agnes; îl iubesc cu adevărat.

— Asta am venit să descopăr. Pînă unde merge dragostea ta, Agnes?

—Ce vrei să spui?

— Vreau să-l părăseşti. Nu, nu definitiv,

spuse Bettina luînd mîinile lui Agnes, care îşi înăbuşi un strigăt de protest. Doar pînă la expoziţia lui.

—Eşti la curent?

— Mi-a spus Alex aseară, la telefon. Credea că mă face să am răbdare, dîndu-mi speranţa de a-l întîlni pe Lance la New York. Imediat, mi-am zis: «Iată soluţionarea problemelor lui Lance cu părinţii lui.» Ştii că nimeni nu i-a văzut tablourile? Nici eu, cu excepţia marelui portret al lui Karim, din bibliotecă, nu le ştiu. Îţi dai seama de şansa pe care o ai? Nu numai că ai văzut tot ce a făcut, dar l-ai şi convins să le expună.

— Are probleme cu familia? Credeam că se înţelege foarte bine cu tatăl şi cu mama sa.

—A căutat întotdeauna cu disperare să le cîştige stima şi admiraţia. Fără să i-o spună, ei sunt puţin dezamăgiţi de modul lui de viaţă. De cîţiva ani, relaţiile dintre ei s-au răcit. Datorită expoziţiei, ei vor fi mîndri de fiul lor şi asta va contribui la o nouă apropiere. Sper să-i conving să vină la New York. Nu există decît un singur obstacol.

— Eu? întrebă Agnes, cu inima cît un purice.

—Exact. Dacă legătura voastră continuă, asta se va afla. Revistele au să vorbească.

Lance este foarte popular. La fiecare pas pe care îl face, reporterii sunt pe urmele lui, mai ales la New York. Inutil să-ţi spun ce efect ar avea asupra părinţilor lui şi că asta ar compromite negocierile pe care deja le-am început. Draga mea, spuse ea cu gravitate, în inima şi în conştiinţa dumitale, îl iubeşti pe Lance destul de mult pentru a te lipsi de prezenţa lui timp de o lună? După aceea, o s-o luaţi de la capăt, ca înainte.

Agnes, care se temea să-şi petreacă o săptămînă întreagă departe de iubitul ei şi care dusese o luptă dură cu sine pentru a-şi impune această hotărîre, se cutremură. În ciuda căldurii soarelui, deodată îi fu foarte frig. Se înfioră.

—Îmi ceri să nu-l mai văd deloc?

—N-ar fi prea înţelept. Toate jurnalele ar vorbi. Dacă eşti hotărîtă să faci ceva, trebuie s-o faci corect.

—Aş vrea să am forţa dumitale de caracter, spuse Agnes cu voce sacadată. Nu ştiu dacă am să am curajul.

—Ai să-l ai. Am să te ajut cît am să pot. Am organizat totul. Am să te duc în dimineaţa asta la Houston, după care am să revin să-i explic totul lui Lance. N-o să fie nevoie să-i vorbeşti înainte de plecare. Ar fi prea greu pentru dumneata, nu-i aşa?

—Imposibil! Văd că ai prevăzut totul.

— Am un oarecare simț al organizării. Ai să-i poți telefona de la Houston, dacă ai să vrei. Dar prin telefon... se omit atîtea lucruri...

— Mă întreb... Toate se derulează așa de repede. Trebuie să reflectez.

—Bine-nțeles! Nu-i nici o grabă. Nu vreau să te grăbești, să te oblig să iei o hotărîre pe care să o regreți mai tîrziu, spuse Bettina ridicîndu-se și scuturîndu-și cu mîna pantalonii, pentru a scăpa de firele de nisip. Mă întorc și te aștept la elicopter. Ești o femeie adorabilă și foarte inteligentă. Contez pe dumneata pentru a lua hotărîrea care se impune.

«De nestăpînit!» se gîndi Agnes, privind-o cum se îndepărtează. «Iată calificativul care i se potrivește. A năvălit în viața mea și, în cîteva clipe, i-am adoptat punctul de vedere. E lucidă. Îl cunoaște pe Lance dintotdeauna și știe mai bine ca mine de ce are nevoie. Cît de ușor m-am lăsat convinsă! De necrezut! E sinceră? Așa pare, dar poate că ascunde ceva. Să mă fi lăsat eu păcălită?»

«Pe de altă parte, dacă dragostea noastră e așa puternică precum cred, o lună de despărțire n-o să poată s-o zdruncine. Dimpotrivă. O să avem amîndoi timp de gîndire. Avem mare nevoie de așa ceva.»

Înţelese că hotărîrea ei era luată de mult timp. De ce să mai aştepte?

Bettina îi aruncase mănuşa, ea o va ridica!

Se ridică încet în picioare şi, cu capul plecat, se îndreptă spre pista de aterizaj. Bettina se sprijinea de carlingă, cu un aer preocupat. Îi aruncă lui Agnes o privire neliniştită.

— Plec cu dumneata, declară Agnes sec. Nu vreau să-l văd.

Altfel n-ar fi avut curajul să plece. Suferea deja ca o damnată.

—E preferabil aşa, spuse Bettina. Nu vrei să-ţi iei lucrurile?

—Am să-i telefonez lui Alex să-i ceară lui Justine să-mi facă valizele şi să mi le trimită. Nu vreau, mai ales, să mă întorc în casă.

— Ei bine, să mergem! spuse Bettina cu vioiciune.

Deschise portiera elicopterului, o lăsă pe Agnes să treacă înaintea ei. Cînd fură instalate, ordonă:

—Pune-ţi centura!

Agnes se execută automat. Cînd aparatul luă înălţime şi se îndepărtă spre est, nu putu rezista tentaţiei de a arunca o privire în urmă. Insuliţa scînteia ca un smarald montat în albastrul profund al oceanului.

Lacrimile îi veniră în ochi, amestecînd culorile şi peisajul.

— Ai procedat cum era mai bine, zise Bettina cu un zîmbet de simpatie. Poţi să plîngi! Asta îţi va face bine.

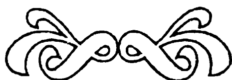
—Crezi? Probabil că nu ştiu cum s-o fac, pentru că nu mă simt deloc eliberată.

Se întoarse pentru a privi ultima dată micul colţ de paradis. Dispăruse.

«Am să-mi regăsesc biroul, munca, anchetele», se gîndi ea pentru a se reconforta. «O lună o să treacă repede. Dacă am să am de lucru, dacă am să mi-l alung pe Lance din minte, o să fie uşor. La urma urmei, sunt atîţia îndrăgostiţi ce rămîn separaţi luni şi luni de zile. Cînd o să ne revedem, o să fie minunat.»

În adîncul sufletului, o voce înlăcrimată gemea:

«Vai, iubitule, ce ţi-am făcut?! Ce i-am făcut dragostei noastre?!»

Capitolul 9

— Sincer vorbind, nu înţeleg deloc, spuse Nancy privind-o cu mirare pe Agnes, aşezată de cealaltă parte a biroului. Recunoşti că eşti îndrăgostită la culme de bărbatul ăsta şi dispari timp de o lună. Ochii care nu se văd se uită! Nu-ţi dai seama ce adevăr este în aceste cuvinte. Mai ales cînd e vorba de făt-frumosul tău.

Agnes se gîndise la asta încă de cînd luase hotărîrea, dar pentru Lance, era ocazia de a se împăca cu părinţii lui. Familia e un lucru important. Ea, căreia îi

lipsise aşa ceva toată viaţa şi, încă dureros, ştia ce înseamnă. N-ar fi admis ca Lance să rămînă orfan, pe plan afectiv, să fie despărţit de părinţii săi şi de fratele lui. O să facă tot ce-i stă în puteri pentru a evita aşa ceva.

Îşi imagina, în acelaşi timp, cu frică, ce risca să piardă prin plecarea aceasta neaşteptată. Nancy avea dreptate, după experienţa ei: eşecul propriului mariaj. Era evident şi, totuşi, nu greşise, deşi îşi asumase un risc enorm.

În timpul sejurului de vis din insulă, nu-şi luaseră nici unul vreun angajament faţă de celălalt. Schimbaseră jurăminte de dragoste, rîseseră mult împreună, fuseseră momente de mare tandreţe, în timpul cărora învăţaseră să se cunoască. Asta le ajunsese. Îi speriau planurile de viitor, ca şi cum le-ar fi fost frică să nu sfărîme cercul magic în care trăiau. Ce o să se întîmple cînd Lance o să reia contactul cu realitatea?

— Ar fi trebuit să mă faci să profit de experienţa ta mai demult, spuse Agnes străduindu-se să glumească. Sunt o naivă incurabilă şi e prea tîrziu să mă schimb. Nu sunt făcută pentru o asemenea aventură.

— Nu eşti dotată chiar deloc, punct şi de

la capăt. Ai început prin jocul pe picior mare, în loc să ataci ceva plevuşcă pe care să-ţi faci mîna. Dar nu, domnişoara şi-a aruncat plasa asupra Don Juanului internaţional, prinţul Rubinoff. Apoi s-a îndrăgostit. Lumea e plină, totuşi, de bărbaţi vrednici, cam nerozi, dar cu care e uşor de trăit.

— Problema e că nu avem aceleaşi gusturi. Cred că am o slăbiciune pentru casele regale.

— Din fericire, nu-s pline străzile! Te rog să nu-ţi petreci vacanţele pe Coasta de Azur!

—Îţi promit că am să mă gîndesc la asta. Şi pentru că veni vorba, cum stăm cu finanţele?

—Nu prea rău, o dată în viaţă, graţie banilor doamnei Gomez şi cecului pe care l-a trimis Departamentul de Stat săptămîna trecută. Domnul Davies a aranjat bine lucrurile. De ce întrebi?

—Am de gînd să lipsesc cîteva zile, voiam să fiu sigură că avem cu ce plăti chiria şi salariul tău.

—Îmi pot permite să te întreb unde pleci? Eşti pe cale de a deveni o patroană absenteistă. Factorul începea să mă privească neîncrezător. Cred că mă bănuia că te-am asasinat, ca în foiletonul de la televizor.

—N-ar fi o idee prea bună, spuse Agnes. Dacă nu ştii unde sunt, nimeni n-o să te poată obliga să spui. Baroana mi-a rezervat o cameră într-un loc unde nu există riscul de a mă găsi cineva. Am să rămîn acolo cît timp este nevoie. Am să te sun din cînd în cînd, ca să văd dacă toate merg bine.

—Ai dreptate, spuse Nancy gînditor. Dacă Robinoff ar veni să ceară informaţii de la mine, simt de pe acum că nu aş putea rezista farmecului său şi că i-aş spune tot ce vrea să afle.

—Ferească Dumnezeu! Am să-ţi telefonez poimîine, după ce am să mă instalez.

* * *

Valizele erau pregătite, apartamentul în ordine. Închisese gazul şi electricitatea, golise frigiderul. Nu-i mai rămînea decît să scrie un bilet pentru a o informa pe proprietară de absenţa ei. Sună telefonul.

—Agnes! Aici Nancy! Tocmai a sunat. I-am spus c-ai plecat deja din Houston. Nu m-a crezut. Cred c-o să vină să verifice la tine acasă dacă mai eşti sau nu.

—De unde a telefonat?

— De pe insulă, răspunse Nancy, spre marea uşurare a lui Agnes. Dar probabil că deja e pe drum, la ora asta.

—Am să fiu plecată înainte de a ajunge el aici. Îți mulțumesc că m-ai anunțat.

Ezită cîteva clipe, cu mîna pe receptor, apoi îl ridică și ceru un apel pe numele Alex Ben Rachid, pe Insula Nebuniei. După cîteva clipe, operatoarea o suna.

—Alo? auzi vocea nerăbdătoare a lui Alex.

—Sunt eu, Agnes.

— Agnes! Ți-ai pierdut mințile! Îți dai seama ce furtună ai stîrnit aici? Lance era să sfărîme totul cînd a înțeles că Bettina te-a răpit, practic. De ce nu ai vorbit cu el înainte de a pleca? Era cel mai simplu să-i spui ce ai hotărît. Te asigur că nu te înțeleg.

—El mai e cu tine?

— A luat elicopterul după ce a vorbit cu secretara ta. Pe toți sfinții! Cum de ai avut curajul să-i dai așa o lovitură? Cînd m-am întors de la Houston, l-am găsit grozav de furios. Teroarea teutonă era prăbușită, cu toate lacrimile revărsîndu-i-se din corp, iar tu erai dispărută. Tocmai îmi petrecusem ziua convingîndu-l pe Davies că bunicul meu nu o să taie beregata acestei echipe de asasini. Eram epuizat și iată că aterizez în harababura asta.

— Iartă-mă, Alex, n-am vrut să-ți produc noi neplăceri. Dar, spune-mi, adăugă ea curioasă, tăiați des capetele la Sedikhan?

— Rar de tot. Agnes, fii rezonabilă şi explică-mi cum de te-ai lăsat păcălită de Bettina. Aş fi crezut că ai ceva mai multă tărie de caracter.

— Nu aşa s-au petrecut lucrurile. Eu am luat hotărîrea.

— Dă-mi voie să mă îndoiesc. O cunosc bine pe baroană.

— Acum o cunosc şi eu. Nu m-ar fi convins niciodată, dacă n-aş fi vrut şi eu. Nu mă las uşor trasă pe sfoară, Alex.

— Aşa am crezut şi eu pînă astăzi. Ştii că mi-a fost frică pentru Lance? Nu mai raţiona deloc. Nu glumesc, nu l-am văzut niciodată în halul ăsta.

— Alex, vrei să-i transmiţi un mesaj din partea mea? Am să iau din nou legătura cu el peste şase săptămîni. Dacă o să vrea să mă mai vadă, bineînţeles.

— Dacă o să vrea... Vrei să se sinucidă sau, în cel mai bun caz, să fie internat într-un spital psihiatric? Şase săptămîni! Eşti nebună! Tu eşti cea care trebuie internată. O să treacă întregul Houston prin ciur şi prin sită pentru a te regăsi.

— Să nu-şi dea osteneala asta. Părăsesc oraşul peste cîteva minute. Te rog, Alex, transmite-i mesajul meu. Şi mulţumesc pentru tot. Eşti un prieten adevărat.

La celălalt capăt al liniei se făcu linişte.

— Faci o mare greşeală, zise sfîrşit Alex. Lance n-o să stea cu braţele încrucişate, aşteptînd liniştit să dai un semn de viaţă. Mă bucur că mă consideri prietenul tău, pentru că ţin la tine mai mult decît la oricare altă femeie. Dar nu uita că Lance mi-e ca un frate. Dacă va trebui să aleg, voi fi de partea lui.

—N-o să fie cazul să faci vreo alegere şi o să ne revedem cu toţii peste şase săptămîni. La revedere, Alex.

— La revedere, dar pe mult mai curînd decît crezi, nebună dragă.

Se auzi declicul. În ciuda tonului folosit, ultimele cuvinte ale lui Alex răsunau în urechea lui Agnes ca o ameninţare. Chiar era hotărît să-l ajute pe Lance? Ce mijloace va folosi pentru a o găsi? Îşi avea proprii detectivi particulari şi, cine ştie, poate şi nişte mercenari? Machiavelismul lui cu Mata hari cea roşcată o făcu pe Agnes să se înfioare retrospectiv.

«Îţi faci gînduri negre de pomană, fetiţo», îşi spuse ea ridicînd din umeri. «Alex ţine la tine, n-o să încerce niciodată să-ţi facă rău.»

Îşi termină pregătirile în grabă mare. Peste cinci minute cobora scările în grabă şi sărea în mica ei Niva.

* * *

—Am pus şaua pe Missy pentru dumneavoastră, domnişoară Winston. Sper că totul va fi în regulă.

— Mulţumesc, Hank, răspunse Agnes cu cel mai graţios zîmbet, instalîndu-se cît putea de bine în şa, cu ajutorul băiatului de la grajduri.

I se dăduse animalul cel mai blînd care se găsea la ranch, dar, de mai bine de o săptămînă de cînd lua lecţii de echitaţie, Agnes trebuia să recunoască faptul că nu avea nici atracţie, nici aptitudini particulare pentru un astfel de sport, atît de nobil. Nu făcuse parte din programul de studiu, la orfelinat. Încălecase, totuşi, cu conştiinciozitate, în fiecare zi şi o dureau toţi muşchii.

Totuşi, plimbarea de dimineaţă avea un oarecare farmec. Îi plăcea singurătatea. Era o uşurare să nu fie obligată să se întreţină cu ceilalţi invitaţi. Cum era novice, trebuia să se concentreze asupra a ceea ce făcea şi astea erau singurele momente ale zilei în care scăpa de tristeţea, ce n-o părăsea de cînd era lipsită de prezenţa lui Lance.

Ca de obicei, se duse în dimineaţa aceea pe marginea lacului. Coborî cu precauţie de pe cal, puse, după cum fusese învăţată, frîiele în jurul gîtului iepei şi se apropie de mal.

Ranchul era imens, dar locul ăsta retras era colţul său preferat. Găsea aici un fel de uşurare, datorată spectacolului apei liniştite, în care se reflectau arborii.

Se sprijini de trunchiul aspru al unui pin şi închise ochii, savurînd mîngîierea razelor soarelui pe obraz. Bettina aranjase lucrurile de minune. Ranchul, situat la cîţiva kilometri de Houston, rezervat antrenamentelor, era un stabiliment luxos, în care întreţinerea trebuia să coste o avere. Nu era vina baroanei dacă lui Agnes nu-i plăcea prea mult la ţară. Era obişnuită cu zarva şi cu agitaţia marilor oraşe. De fapt, era nerăbdătoare ca pedeapsa pe care şi-o dăduse singură să ia sfîrşit. Lipsa de acţiune o apăsa. Îi lipsea munca din fiecare zi.

Îi telefonase lui Nancy în ajun. După cum era de aşteptat, Lance nu avea de gînd să abandoneze partida. O persecuta pe Nancy, telefonîndu-i de douăzeci de ori pe zi. Sărmana Nancy! Probabil că nu era prea plăcut pentru ea.

—Domnişoara Winston?

Bărbatul, care tocmai o interpelase cu o voce amabilă şi respectuoasă, era îmbrăcat într-un costum sobru, închis. Cămaşa albă, nodul de la cravată erau impecabile. Stătea în picioare, la cîţiva paşi de Agnes.

Un al doilea, îmbrăcat la fel, o privea pe tînără, fără să zîmbească. Nu-i auzise apropiidu-se. Sigur că-şi luaseră măsuri de precauţie, pentru a nu face să trosnească crenguţele uscate de pe potecă, sub paşii lor.

—Da, eu sunt.

— Vă căutam, domnişoară Winston. Vreţi să ne urmaţi, vă rog?

—Cine sunteţi? Veniţi de la ranch?

Ştia deja răspunsul. Erau îmbrăcaţi cu prea multă grijă. Veneau de la Houston şi cam avea ea idee asupra scopului vizitei.

— Nu, doamnă, spuse al doilea, nu suntem de la ranch. Ne-am lăsat maşina pe şosea, ceva mai jos. Sperăm că o să ne urmaţi de bună voie. Suntem destul de grăbiţi.

—De ce v-aş însoţi? Nu vă cunosc.

— Scuzaţi-mă, nu m-am prezentat. Sunt Hassan Khalim, iar el e prietenul meu, John Sax. Lucrăm amîndoi pentru Alex Ben Rachid. El ne-a trimis.

—De ce?

— Ca să vă luăm, domnişoară, spuse John Sax cu voce mieroasă.

—Să mă luaţi?

Primul reflex a lui Agnes a fost de a protesta, dar îşi aduse aminte la momentul oportun de ceea ce-i spusese Lance. Sluj-

bașii secreți ai bătrînului șeic, prin consecință cei ai lui Alex, erau de o redutabilă eficacitate. Privindu-i cu mai multă atenție pe cei doi, recunoscu, sub aspectul civilizat, duritatea latentă, marca adevăraților profesioniști. Nu era prima dată cînd avea de-a face cu genul ăsta de indivizi. Nu-i inspirau teamă.

— Mi-e frică să nu vă pierdeți vremea, domnilor, spuse ea suav. N-am nici cea mai mică intenție să vă urmez.

— Vă rog, domnișoară Winston, spuse John Sax cu aparentă afectare, nu luați atitudinea asta. Avem ordine clare de la domnul Ben Rachid.

Fu tentată să le spună ce-ar putea Alex să facă din ordinele lui. Cum de îndrăznea? Ce metode barbare!

— Păcat, făcu ea printre dinți. O să fiți obligați să vă întoarceți la patronul vostru pentru a-i spune că nu sunt de acord. Bună ziua, domnilor.

—Dar, domnișoară, e imposibil! interveni Hassan Khalim. John v-a spus, avem instrucțiuni. Trebuie să vă luăm cu noi cu cît mai puțin zgomot, indiferent dacă vă place sau nu. Domnișoară, fiți înțelegătoare, urmați-ne fără să protestați.

—Nu, ripostă Agnes. Dacă o să mă luați, după cum spuneți, o veți face cu forța.

—Domnişoară Winston, insistă John Sax, nu ne complicaţi sarcina. Mai e o problemă. Domnul Ben Rachid ne-a ameninţat că ne face praf dacă ne atingem de un singur fir de păr de-al dumneavoastră. N-am avut niciodată o misiune aşa delicată.

«Foarte drăguţ din partea lui Alex», se gîndi Agnes.

— Într-adevăr, e o problemă. Vă compătimesc, vă rog să mă credeţi. În afară de păr, o să fiţi obligaţi să-mi daţi cîteva lovituri grele şi vor fi vînătăi şi cucuie. Şi vă previn: nu vor fi toate de aceeaşi parte.

—Da, nu ne îndoim de asta, admise John Sax. V-am citit dosarul. Impresionant. Domnul Ben Rachid ne-a lăudat calităţile dumneavoastră profesionale. Vă admiră foarte mult. Situaţia e foarte complicată.

— De ce n-aţi merge să-i daţi raportul patronului dumneavoastră? sugeră Agnes. Spuneţi-i că, dacă vrea să-mi vorbească, va fi suficient să vină aici. Îl aştept.

Cu puţină şansă ar fi avut timp să părăsească ranchul înaintea sosirii lui Alex.

—Ştiţi foarte bine că nu putem face asta, domnişoară Winston. E, totuşi, o soluţie foarte tentantă.

—Atunci, iată-ne într-un impas.

—De asta ne şi era frică, nu-i aşa, John?

spuse cu tristeţe Hassan Khalim.

— Ei da! Am întors problema pe toate feţele. În cele din urmă, nu rămîne decît o soluţie.

«Ce comedie!» îşi spuse Agnes exasperată. «Iată-mă discutînd liniştită cu doi ucigaşi, în decorul ăsta cîmpenesc.»

—Care anume?

Se credea în gardă, dar ei o înconjurară cu o abilitate şi o rapiditate fulgerătoare. Khalim schiţă o mişcare spre stînga pentru a-i distrage atenţia, în timp ce Sax făcea un pas la dreapta. Avu timp să-i facă o priză de karate lui Khalim, apoi simţi o înţepătură în braţ, asemătoare cu cea a unui ţînţar.

Ca într-un film cu încetinitorul, îl văzu pe Khalim îndoindu-şi genunchii. Totul se întunecă şi nu mai văzu absolut nimic.

Capitolul 10

Venindu-și în fire, Agnes regăsi aceeași impresie bizară pe care o simțise în momentul în care leșinase. I se părea că înoată pe sub apă, înaintînd greu și făcînd eforturi disperate pentru a ieși la suprafață.

Cînd deschise ochii, senzația dispăru. Se simțea cu capul ușor, cu ideile clare. Nici amețeală, nici durere de cap, deși era sigură că fusese drogată.

Privi în jurul ei și ceea ce văzu o uimi. Un decor demn de un harem din **O mie și una de nopți**. Era sprijinită de o mulțime de perne de satin alb. Un covor persan în

tonuri delicate acoperea parchetul din lemn cerult. Pe o masă de marchetărie era aşezat un vas din aramă, în care ardea ceva ce semăna a tămîie. Închise ochii, îi deschise din nou, decorul nu se schimbase.

Şi era îmbrăcată ciudat: pantaloni bufanţi din mătase, de culoarea smaraldului şi o vestă din perle. Era un vis.

Se răsuci între perne şi privirea îi căzu pe o foaie de hîrtie aşezată la marginea divanului. O despături.

«Scuzele mele, Agnes. Te prevenisem. Alex.»

Se sprijini de perne şi mototoli mînioasă hîrtia. Alex o răpise, fie, dar această regizare era de cel mai prost gust.

—Iată că te-ai trezit! În sfîrşit!

Inima lui Agnes tresări cînd auzi vocea aceea adorată. El stătea în picioare la uşă, mai seducător ca niciodată. Avea cizme şi pantaloni de călărie, o cămaşă albă întredeschisă pe pieptul puternic şi... o basma albă pe cap.

—Ce se întîmplă aici? strigă Agnes sărind în picioare.

— N-ai văzut niciodată vreun harem prin filme sau prin cărţile cu poze?

— Ce?! Ai căzut în cap?! Ştii cît te poate costa o astfel de istorie?

— Imaginează-ţi că nici nu m-am gîndit.

Am crezut că ţi-ar place să-ţi petreci un ultim week-end de plăceri şi dezmăţ în braţele unui seducător. Nu asta aştepţi de la mine? Un week-end departe de toate, în afara timpului, cu Don Juan, fără complicaţii, fără perspective de viitor? Erai grăbită să fugi şi să te întorci la munca ta, nu-i aşa? Ei, bine! Frumoasa poveste de dragoste romantică a luat sfîrşit, spuse Lance smulgîndu-şi basmaua şi aruncînd-o pe jos. E momentul să înfruntăm realitatea. N-ai să-mi mai scapi.

— N-am fugit, se bîlbîi Agnes. Aveam un motiv foarte bun...

— Prostii! Nu eşti chiar atît de naivă încît să cazi în plasă şi să crezi povestea pe care ţi-a spus-o Bettina: legăturile familiale care trebuiau restabilite, bătrînii mei părinţi disperaţi de comportarea mea, etc., etc.... N-am nevoie de nimeni care să-mi spună ce să fac cu propria familie. Dar nu! Nu despre asta e vorba. Nu eşti proastă. De fapt, ai folosit primul pretext pentru a pleca. Erai înnebunită pentru că presimţeai că am să-ţi cer ceva ce încă nu erai pregătită să accepţi.

Şi dacă avea dreptate? Cedase foarte repede la argumentele Bettinei. Adevărul este că îi fusese teamă ca această pasiune devorantă să nu se transforme, încetul cu

încetul, în obişnuinţă.

—Nu spui nimic? Am lovit la ţanc, spuse Lance, instalîndu-se în faţa ei. Ei? O să vedem ce ai să alegi între mine şi afurisita ta de carieră. Ai să te căsătoreşti cu mine, Agnes.

—Ce?

— Inutil să discutăm. N-ai să mă părăseşti pînă cînd nu am să închid porţiţa cuştii în urma ta, spuse el luînd-o de umeri. Hai, Agnes, gîndeşte-te! Ţi-ai riscat viaţa pentru tablourile mele şi mă tratezi ca pe o obişnuită aventură trecătoare. Nu vezi că suntem făcuţi unul pentru celălalt? Mă iubeşti! Nu încerca să spui contrariul. Şi dacă mă iubeşti, poţi foarte bine să-ţi sacrifici munca.

— Niciodată! strigă Agnes. Munca mea! Dar tu? Tu eşti un prinţ!

—Şi ce-i cu asta? Nu e o meserie. E hazardul naşterii. Eu sunt artist. Poate că îi dispreţuieşti pe prinţi, dar ştiu că îi admiri pe artişti.

—Nu te dispreţuiesc, dar... în sfîrşit, ştii bine că prinţii nu se căsătoresc niciodată cu nişte sărmane orfane. Nu ştii nici măcar cine e tatăl meu.

— Umilinţa nu le pică bine walkiriilor, făcu Lance cu o sclipire maliţioasă în ochii albaştri. De ce refuzi să te căsătoreşti cu

mine, iubito? Eşti cealaltă jumătate a mea.

—Asta nu e umilință. Ştiu cît prețuiesc. Sunt inteligentă, competentă, am un anumit farmec, simțul umorului şi...

El o întrerupse cu un sărut.

— E inutil să-ți enumeri toate calitățile. Eşti deja angajată... Crezi că ai să poți suporta un artist aşa nebun ca mine, timp de cincizeci de ani sau mai bine? Tot ce îți pot promite este că te voi iubi pînă în ultima clipă. E de ajuns?

— Vai, da! spuse Agnes cuibărindu-şi capul la pieptul lui Lance. Te iubesc atît de mult! Mi-a fost aşa de frică să nu te pierd!

—Prostuță mică! Tu erai cea ce vorbea tot timpul de plecare. Ştiam ce vreau încă de la început.

—Şi părinții tăi? Ce vor spune?

—Nu mă interesează; singura mea familie sunt Alex şi Karim. Ei vor fi nebuni de bucurie. Cît îi priveşte pe părinții mei, odată puşi în fața faptului împlinit, vor face haz de necaz.

—Eşti sigur că mă iei din dragoste? Nu e pentru a avea o gardă de corp la dispoziție?

—Poate că e şi ceva din asta. Hai, spuse el antrenînd-o spre divanul cel mare, acoperit cu perne moi, e atît de mult timp de cînd nu te-am ținut în brațe!

—Dragostea mea! suspină ea abandonîn-

du-se, eu...

Deodată simţi pămîntul fugindu-i de sub picioare. Toată încăperea se clătina.

—Dumnezeule! Un cutremur de pămînt!

— Nici vorbă, dragostea mea! Suntem pe mare, la bordul iahtului lui Alex.

—M-ai drogat? M-ai adus aici?

— Nu eram la curent cu nimic. Ţi-o jur! Cînd cele două «gorile» au venit cu tine, inconştientă, era să îi omor dacă nu mă oprea Alex.

—Şi cine m-a dezbrăcat? Cine m-a îmbrăcat în hainele astea?

—Îţi vin de minune. Cine vrei s-o fi făcut? Crezi că aş lăsa vreun alt bărbat să te atingă?

—Şi pantalonul de mătase? Toate perlele şi paietele, unde le-ai găsit?

—Am citit cîndva, demult, un roman intitulat **Şeicul**. Am cutreierat toate bibliotecile din New York pentru a-l regăsi. Îmi aduceam aminte de descrierea unor rochii şi costume strălucitoare. Am pus să fie făcute după descriere. Sunt foarte mîndru de rezultat. E aici un aer de autenticitate care mă seduce.

—Cînd ai să devii mai serios?

—În curînd, dragostea mea, în curînd. Cu o femeie ca tine am să devin un bărbat foarte serios, muncitor, calm, discret, mode-

rat în toate privințele.

— Moderat, tu! Mai ales asta, nu! Nu te schimba, te rog, viața ar fi prea tristă. Dar, spune-mi, nu ai răspuns la întrebarea mea. Ce căutăm noi pe iahtul lui Alex? El e aici?

— Da, e cu noi. Cum o să fim în largul mării, căpitanul o să ne căsătorească. O să facem o ceremonie impresionantă cînd o să ajungem în Sedikham.

— Asta-i bună! Şi ce se va întîmpla dacă nu sunt de acord cu micul tău plan?

—Nu vrei să te căsătoreşti cu mine, acum?

— Nu am spus asta. Majestate, ar fi frumos dacă mi-ai face o adevărată cerere în căsătorie, în loc să-mi dai un ordin.

El luă mîna lui Agnes, pe care depuse un sărut uşor ca o mîngîiere.

— Accepți să fii soția mea, la bine şi la rău?

—Da, murmură ea, pentru totdeauna.

* * *

— Sunt aşa de fericită, suspină Agnes, încît aş vrea să-mi împart bucuria cu toată lumea. Chiar şi cu cei care nu au fost prea drăguți cu mine.

Avionul personal al lui Karim Ben Rachid îi ducea în Statele Unite. Şeicul, în ciuda rugăminților lor, refuzase să-i însoțească.

— Sunteţi prea îndrăgostiţi pentru ca un ţap bătrîn ca mine să suporte fără nostalgie spectacolul fericirii voastre. M-aş plictisi cu voi. Am să vin la New York să asist la vernisajul expoziţiei lui Lance. O să le arătăm noi americanilor ăstora fructele unei bune educaţii, după moda din Sedikhan. Avem petrol, dar şi idei.

Îşi petrecuseră la Sedikhan o lună de miere de vis. A fost un sejur în alt mic paradis, pe malurile altui golf, la mii de kilometri de insula lor. Agnes descoperise o lume pe care o ignora, un amestec de tradiţii şi modernism care o impresionase.

Mata-Hari şi acoliţii săi au avut dreptul la un proces spectaculos. Fuseseră condamnaţi la închisoare pe viaţă (de multă vreme nu se mai tăiau capetele sau mîinile la Sedikhan). Urmau să fie extrădaţi ceva mai tîrziu şi daţi pe mîna justiţiei americane. Davies urma să fie satisfăcut.

— Săraca Mata-Hari, spusese Agnes ieşind de la tribunalul în care depusese mărturie. Cariera ei de spioană a fost destul de scurtă!

— Iată ce se întîmplă cu falsele roşcate, replicase Alex. Nu trebuie să glumeşti cu culoarea părului.

Şeicul o acoperise pe Agnes cu bijuterii, unele mai fabuloase ca altele.

—Ce am să fac eu cu toate astea? îl întrebase ea pe soţul ei. N-am obiceiul să port lucruri atît de preţioase.

—Ai să le porţi în intimitate, cînd o să ne amintim de harem.

Zburau spre New York. Urmau să regăsească viaţa cotidiană, munca, celelalte, pe care le uitaseră timp de o săptămînă.

—Şi Bettina? întrebă Agnes. Nu pot să nu fiu puţin tristă cînd mă gîndesc la ea.

— Exagerezi, spuse Lance. Îţi aduci aminte ce ţi-am spus prima dată cînd ne-am văzut, cînd ai ieşit din ascunzătoarea ta, ca un veritabil şobolan de hotel?

—Nu prea. Eram foarte jignită că fusesem descoperită atît de prosteşte.

— Că eşti prea frumoasă pentru meseria periculoasă pe care o ai. Detectiv particular! Spune şi tu! E absolut ridicol!

— Nu m-am descurcat chiar aşa rău în timpul ultimei mele misiuni, spuse Agnes cu maliţiozitate. Dar, te rog, să nu începem din nou eterna noastră discuţie despre meseria mea. Ai promis!

—Da, da. Ai să deschizi o mare agenţie de informaţii, în care nu ai să foloseşti decît femei. O să ne distrăm pe cinste!

—Ei, ia stai! Îţi interzic să-ţi bagi nasul în afacerile mele. De altfel, ca măsură în plus de precauţie, nu am să recrutez decît

brunete mici, cu ochelari, inteligente, dar nu prea drăguţe. Apropo de brunete, ce se va întîmpla cu Bettina?

—Angajeaz-o de probă! Are exact profilul pe care-l cauţi. Deşi, cît priveşte inteligenţa... Va trebui s-o supui unui test sever.

—Nu fi răutăcios! Te iubeşte cu adevărat.

— Crezi? Ascultă, să terminăm o dată pentru totdeauna cu Bettina. E o comediană redutabilă, cu idei fixe. Mă persecută încă din copilărie. În toate astea e o bună parte de joc. Am o idee! Ce-ar fi să facem să fie răpită de un rege al petrolului, care s-o închidă într-un harem? Am scăpa de ea pentru tot restul zilelor.

— Eşti incorigibil! Şi ce e mai rău e că vorbeşti serios. Hotărît lucru, nu faci deosebirea între vis şi realitate, între poveştile pe care ţi le spui şi lumea aşa cum este. Trezeşte-te, iubitule, o să avem de dus bătălii dure.

— Să mă trezesc? Niciodată! spuse el, cufudîndu-şi capul în masa de păr blond pal. Ce nevoie mai am acum? Visul meu erai tu, iar cea mai frumoasă poveste adevărată pentru mine eşti tot tu!

SFÎRŞIT

S.C. „DOSOFTEI“ S.A.